

467, 200

1000

3.8

การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการอ่าน และความคงทนในการจำของนักเรียน
ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ที่เรียนโดยวิธีมุ่งประสบการณ์ทางภาษา กับวิธีปกติ

ปริญญาโท

ของ

นันทรัตน์ ชนชนม

23 ค.ย. 2535

เสนอต่อมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร

เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร

ปริญญาการศึกษาขนาดบัณฑิต

พฤษภาคม 2531

ลิขสิทธิ์เป็นของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

177639

คณะกรรมการที่ปรึกษาประจำตัวนิสิต และคณะกรรมการสอบได้พิจารณาปฏิญานิพนธ์
ฉบับนี้แล้ว เห็นสมควรรับเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต
ของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒได้

คณะกรรมการที่ปรึกษา

[Handwritten Signature]
.....ประธาน
[Handwritten Signature]
.....กรรมการ

คณะกรรมการสอบ

[Handwritten Signature]
.....ประธาน
[Handwritten Signature]
.....กรรมการ
[Handwritten Signature]
.....กรรมการ

ประกาศคุณูปการ

ปริญญานิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จลงได้เพราะได้รับความช่วยเหลือ และการให้คำแนะนำ
อย่างดียิ่งจากคณาจารย์ศาสตราจารย์บรรณ โสมประยูร ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.เสาวลักษณ์
รัตนวิเศษ และรองศาสตราจารย์สมสรร วงษ์อนุโยธ ผู้วิจัยรู้สึกซาบซึ้งในความกรุณาและ
ขอร่ามขอบพระคุณเป็นอย่างสูงไว้ ณ ที่นี้

ขอขอบพระคุณท่านอาจารย์ใหญ่และคณะอาจารย์โรงเรียนประณสาธิต มหาวิทยาลัย
ศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร ทุกท่านที่ให้ความช่วยเหลือและอำนวยความสะดวกในการทดลอง
รวมทั้งเป็นกำลังใจคอยสนับสนุน

ขอขอบพระคุณผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ฉันทนา ภาคบงกช อาจารย์พรจันทร์
จันทร์วิมล ผู้ช่วยศาสตราจารย์พวงเด็ก อุดระ อาจารย์จู่ไร วรศักดิ์โยธิน และ
ผู้ช่วยศาสตราจารย์ดวงเดือน เทศวานิช ที่กรุณาช่วยตรวจแก้ไขเครื่องมือในการทำวิจัย

ขอขอบพระคุณอาจารย์สมโชค พูลนวม และเพื่อนนิสิตปริญญาโททุกท่านที่ได้ให้
คำแนะนำและคอยสนับสนุนจนทำให้ปริญญานิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จลงไปได้ด้วยดี

คุณค่าและประโยชน์ของปริญญานิพนธ์ฉบับนี้ ขอขอบเป็นเครื่องบูชาพระคุณของบิดา
มารดา คุณครูอาจารย์และผู้มีพระคุณทุกท่านของผู้วิจัย

นันทรัตน์ ชนชนม

สารบัญ

บท	หน้า
1 บทนำ	1
ภูมิหลัง	1
ความมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้า	4
ความสำคัญของการศึกษาค้นคว้า	4
ขอบเขตของการศึกษาค้นคว้า	4
คำนิยามศัพท์เฉพาะ	5
2 เอกสาร และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	7
เอกสาร เกี่ยวกับความรู้พื้นฐานของการอ่าน	7
เอกสาร เกี่ยวกับหลักการและทฤษฎีการอ่าน	17
เอกสาร เกี่ยวกับหลักการสอนอ่านโดยวิธีมุ่งประสบการณ์ทางภาษา ...	22
เอกสาร เกี่ยวกับความคงทนในการจำ	37
งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการอ่าน	43
งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน	45
งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับความคงทนในการจำ	46
งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับวิธีมุ่งประสบการณ์ทางภาษา	47
สมมติฐานในการศึกษาค้นคว้า	48
3 วิธีดำเนินการศึกษาค้นคว้า	49
กลุ่มตัวอย่าง	49
เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า	50
การสร้างและหาคูณภาพเครื่องมือ	50

แบบแผนการดำเนินการทดลอง	52
การวิเคราะห์หขมูด	54
สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์หขมูด	55
4 ผลการวิเคราะห์หขมูด	57
สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์หขมูด	57
ผลการวิเคราะห์หขมูด	57
5 สรุป อภิปรายผล และขอเสนอแนะ	61
ความมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้า	61
สมมติฐานของการศึกษาค้นคว้า	61
วิธีดำเนินการศึกษาค้นคว้า	61
สรุปผลการศึกษาค้นคว้า	62
อภิปรายผล	63
ขอเสนอแนะ	65
บรรณานุกรม	67
ภาคผนวก	74

บัญชีตาราง

ตาราง	หน้า
1	แบบแผนการทดลอง 53
2	การจัดคาบเวลาในการทดลองสอนในหนึ่งสัปดาห์ 54
3	เปรียบเทียบความสามารถของนักเรียนทั้งสองกลุ่มก่อนการทดลองและ หลังการทดลอง 58
4	เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการอ่านหลังคำใบ้ในการทดลอง โดยวิธีมุ่งประสบการณ์ทางภาษากับวิธีปกติ 59
5	เปรียบเทียบความคงทนในการจำของนักเรียนที่เรียนโดยวิธีมุ่งประสบการณ์ ทางภาษากับวิธีปกติ 60

บัญชีภาพประกอบ

ภาพประกอบ	หน้า
1 แผนภูมิแสดงกระบวนการอ่าน	14
2 แผนภูมิหลักการไ้ประสบการณ์ทางภาษา	25
3 แผนภูมิหลักการใ้ชีวิตอ่านร่วมกัน	26
4 แผนภูมิกระบวนการต่าง ๆ ของความจำระยะสั้นและความจำระยะยาว	39

ภูมิหลัง

ในสภาพที่สังคมมีการเปลี่ยนแปลงไปอย่างรวดเร็ว ทำให้มนุษย์ต้องมีการปรับตัวเพื่อให้เข้ากับสภาพแวดล้อมได้ การรับรูข่าวสารที่แพร่ออกมาสู่ประชาชนโดยสื่อที่เป็นสิ่งพิมพ์นั้นมีมากมาย จำเป็นต้องอาศัยทักษะการอ่านทั้งสิ้น ดังนั้นการอ่านจึงมีบทบาทสำคัญต่อชีวิตและความเป็นอยู่ในยุคปัจจุบัน การอ่านนอกจากจะทำให้ผู้อ่านสามารถแก้ปัญหาต่าง ๆ ทั้งปัญหาส่วนตัวและปัญหาเกี่ยวกับสังคมได้แล้วยังช่วยให้อ่านเป็นผู้ทันต่อเหตุการณ์และความเปลี่ยนแปลงของสังคมได้อีกด้วย

การอ่านเป็นทักษะสำคัญที่ช่วยปรับและขยายประสบการณ์ของคน ทั้งยังช่วยให้คนเราสามารถใช้เวลาว่างให้เป็นประโยชน์ และสร้างความเพลิดเพลินจากหนังสือ เอกสาร สิ่งพิมพ์ต่าง ๆ ได้อย่างมาก ยิ่งรัฐบาลมีนโยบายที่จะส่งเสริมการใช้สื่อมวลชนเพื่อการศึกษาเพิ่มขึ้นเท่าใด พื้นฐานทางภาษาโดยเฉพาะการอ่านย่อมมีความสำคัญเพิ่มขึ้นตามด้วยตลอดเวลา (บันลือ พฤษะวัน 2522 : 27) และเป็นที่ยอมรับกันโดยทั่วไปว่าความสำเร็จในการเรียนของเด็คนั้นส่วนใหญ่ขึ้นอยู่กับความสามารถในการอ่าน (Hildreth. 1950 : 248) แต่ถ้านักเรียนขาดทักษะในการอ่านคือ อ่านช้า ขาดความเข้าใจในการอ่าน และไม่สามารถจดจำเรื่องที่อ่านได้ ย่อมทำให้การเรียนวิชาต่าง ๆ ไม่ได้ผลไปเลย ทำให้นักเรียนเกิดความเบื่อหน่ายวิตกกังวลหรือเกิดความท้อแท้ไม่อยากเรียนต่อไป

หลักสูตรประถมศึกษาพุทธศักราช 2521 (กระทรวงศึกษาธิการ 2525 : 1) ได้วางจุดมุ่งหมายในการอ่านไว้ว่า ใ้เพิ่มนิสัยรักการอ่าน รู้จักเลือกหนังสืออ่าน และใช้เวลาว่างในการอ่าน เพื่อแสวงหาความรู้เพิ่มเติมจากแหล่งความรู้ต่าง ๆ ดังนั้นจึงถือเป็นความจำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องฝึกเด็กให้มีความสามารถในการอ่านตั้งแต่เด็ก หรืออยู่ในระดับชั้นประถม เพื่อจะได้เป็นพื้นฐานในการติดต่อกับผู้อื่น และไขนหาความรู้ในชั้นสูงขึ้นไป

จากผลการวิจัยเกี่ยวกับโครงการสร้างแบบทดสอบมาตรฐานระดับประถมศึกษาตามหลักสูตรใหม่ วัดความสามารถในการอ่านชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 - 2 ผลการวิจัยถือเอาเกณฑ์ร้อยละ 60 ของคะแนนเต็มจะมีนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 เพียงร้อยละ 37 ของจำนวนนักเรียนทั้งหมดที่ทำได้ถึงเกณฑ์ (กรมสามัญศึกษา 2523 : 60) แสดงให้เห็นว่าผลสัมฤทธิ์ด้านความเข้าใจในการอ่านของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ยังไม่เป็นที่น่าพอใจ ทั้ง ๆ ที่ดำเนินการสอนตามหลักสูตรใหม่ไปแล้ว

ส่วนการวิจัยเกี่ยวกับพฤติกรรมการเรียนการสอนในชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 และปีที่ 2 พบว่า ครูที่สอนวิชาภาษาไทยในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ส่วนมากใช้วิธีสอนโดยตั้งคำถามให้นักเรียนตอบ ครูจะอธิบายให้ฟังแล้วมอบหมายงานให้ทำ เป็นกิจกรรมรายบุคคลมากกว่ากิจกรรมกลุ่ม นักเรียนมีส่วนร่วมในการใช้อุปกรณ์ การแสดงความคิดเห็น และการปรึกษางานภายในกลุ่มน้อยมาก (กรมวิชาการ 2524 : 36 - 42)

จากการสัมมนาระดับชาติว่าด้วยการรณรงค์เพื่อพัฒนาการอ่านเชิงโต้ตอบเมื่อวันที่ 23 - 25 กันยายน 2528 ที่ห้องประชุมคุรุสภา ได้มีการอภิปรายถึงปัญหาของการอ่าน พอสรุปได้ว่า เด็กอ่านหนังสือไม่ออก อ่านไม่คล่อง หรืออ่านออกแต่เกิดความไม่ได้อ่านผิดวรรคตอน และไม่มีนิสัยรักการอ่าน ฉะนั้นจึงเป็นหน้าที่ของครูผู้สอนที่จะต้องจัดบทเรียนและวิธีสอนให้เหมาะสมกับเด็กในแต่ละวัย เพื่อเป็นการดึงดูดความสนใจของเด็กและช่วยให้เด็กเรียนด้วยความสนุกสนาน

ในด้านการสอนอ่านในโรงเรียนต่าง ๆ เท่าที่เป็นอยู่ ปรากฏว่าครูผู้สอนประสบปัญหาในการอ่านมาก คือไม่ทราบว่าจะใช้วิธีสอนแบบใดจึงจะช่วยให้เด็กอ่านออกอย่างคล่องแคล่ว มีหลักในการสะกดต่าง ๆ ที่ถูกต้องและมีผลสัมฤทธิ์ในการอ่านสูง (อุไรลักษณ์ ทุมชิต

2524 : 6)

ข้อบกพร่องในการเรียนการสอนอ่านเหล่านี้ก่อให้เกิดความจำเป็นในอันที่จะต้องมีการปรับปรุงการสอนอ่านให้แก่เด็ก โดยเฉพาะในวัยแรกเรียน โรงเรียนประถมศึกษา มหาวิทยาลัย ศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร ได้จัดตั้งศูนย์การอ่าน และนำวิธีการสอนอ่านแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา (Concentrated Language Encounter) (Walker, Bartlett and Rattanawich. 1984 : 1 - 12) ซึ่งเป็นวิธีการสอนอ่านที่มุ่งให้นักเรียนได้มีประสบการณ์

ทางการใช้ภาษาด้วยตนเอง จากสัมผัสกับบทพบในการอ่านอย่างมีระบบ เป็นขั้นตอนตามหลักการ
พัฒนาทางภาษา เน้นความสัมพันธ์ของทักษะการอ่านและการเขียน นอกจากนี้ยังมีการแสดง
บทบาทสมมติอันถือเป็นส่วนสำคัญที่ประกอบอยู่ในขั้นตอนการ เรียนการสอนเน้นอยู่ด้วย การแสดง
บทบาทสมมตินั้นนิยมใช้กันมากเพราะถือว่าผู้เรียนได้แสดงออกด้วยตนเอง ในต่างประเทศใ้
การแสดงบทบาทสมมติใช้ในการ เรียนการสอน นักเรียนที่เรียนโดยการใช้บทบาทสมมติมีผล
การเรียนดีขึ้นกว่าเดิม มีความตั้งใจและสนใจขึ้น ทั้งการเรียนการสอนโดยวิธีนี้มุ่ง ประสิทธิภาพ
ทางภาษาที่ได้ทำการทดลองกับนักเรียนที่เรียนวิชาภาษาอังกฤษในโรงเรียนประถมศึกษา มหาวิทยาลัย
ศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร ผลการทดลองเด็กเกิดความสนใจในวิธีการสอนนี้และทำให้การ เรียนรู
เกี่ยวกับคำศัพท์และประโยคเร็วขึ้นกว่าปกติ ทั้งเด็กได้รับประสบการณ์เกี่ยวกับทักษะการฟัง พูด
อ่าน และเขียนอย่างคล่องแคล่ว ดังนั้นการเรียนการสอน โดยวิธีนี้มุ่ง ประสิทธิภาพทางภาษาซึ่งเป็น
วิธีการสอนที่ทำได้ เรียนจดจำคำแม่นยำและเข้าใจความหมายใครวดเร็วยิ่งขึ้น วิธีการสอนนี้
สอดคล้องกับธรรมชาติของเด็กในทางจิตวิทยาการเรียนรู กล่าวคือ เด็กสามารถรับรู้สิ่งต่าง ๆ
ได้ดีโดยเห็นจากส่วนรวมก่อนแล้วจึงกระจายไปสู่ส่วนย่อย เพราะส่วนรวมมีค่าและมีความหมาย
มากกว่าผลรวมของส่วนย่อยทุกส่วนรวมกัน (เฮนกลูด กรีนแสง 2526 : 18) นอกจากนี้การให้
ผู้เรียนได้ทำกิจกรรมต่าง ๆ เกี่ยวกับบทเรียนนั้น ๆ มากขึ้น จะช่วยให้จำบทเรียนได้มากกว่าและ
ดีกว่าการสอนที่ผู้เรียนเป็นฝ่ายรับแต่เพียงอย่างเดียว (เฮนกลูด กรีนแสง 2526 : 165)

ผู้วิจัยจึงมีความ เห็นว่าวิธีสอนแบบมุ่ง ประสิทธิภาพทางภาษาเป็นวิธีสอนที่สอดคล้องกับ
จิตวิทยาการเรียนรูทั้งกล่าวข้างต้น และสอดคล้องกับความสนใจของผู้เรียนในวัยแรกเรียน
ฉะนั้นการเรียนการสอนด้วยวิธีนี้จะช่วยทำให้ผู้เรียนสามารถอ่านหนังสือได้เร็ว เข้าใจคำและ
ความหมายได้ง่าย ผู้เรียนได้รับความสนุกสนานในการ เรียน และช่วยใ้ผลสัมฤทธิ์ทางการอ่านดีขึ้น
ด้วยเหตุผลดังกล่าว ผู้วิจัยจึงใคร่จะศึกษาคนควาถึงผลสัมฤทธิ์ทางการอ่านของนักเรียน
ที่เรียนโดยวิธีนี้มุ่ง ประสิทธิภาพทางภาษาเปรียบเทียบกับนักเรียนที่ เรียนโดยวิธีปกติ ตลอดจนศึกษา
ความคงทนในการจำบทต่อการ เรียนการสอนด้วยสองวิธีนี้

ความมุ่งหมายในการศึกษาค้นคว้า

1. เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการอ่านของนักเรียนที่เรียนโดยวิธีมุ่งประสบการณ์ทางภาษากับวิธีปกติ
2. เพื่อเปรียบเทียบความคงทนในการจำของนักเรียนที่เรียนโดยวิธีมุ่งประสบการณ์ทางภาษากับวิธีปกติ

ความสำคัญในการศึกษาค้นคว้า

1. เพื่อเป็นแนวทางให้ครู ผู้บริหาร และศึกษานิเทศก์ใช้ปรับปรุงวิธีการสอนอ่านในระดับประถมศึกษาปีที่ 1
2. ได้ผลการเรียนการสอนอ่านที่ใหม่การจัดเนื้อหาวิชาสอนให้เหมาะสมกับสภาพการเรียนรู้อุปกรณ์ของเด็ก
3. เพื่อเป็นแนวทางสำหรับผู้เขียนแบบเรียนที่จะแต่งแบบเรียนให้สอดคล้องกับพัฒนาการความสนใจและการดำเนินชีวิตของเด็ก
4. เป็นแนวทางพัฒนาหลักสูตรปรับปรุงการเรียนการสอนให้ได้ประสิทธิภาพตามเป้าหมายของแผนการศึกษาแห่งชาติ

ขอบเขตในการศึกษาค้นคว้า

1. ประชากร หมายถึง นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนประชาสามัคคี มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร ในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2530 จำนวน 4 ห้องเรียน มีนักเรียนทั้งสิ้น 220 คน
2. กลุ่มตัวอย่าง เป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนประชาสามัคคี มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร ในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2530 จำนวน 50 คน แบ่งเป็นกลุ่มทดลอง 25 คน กลุ่มควบคุม 25 คน

ขั้นที่ 1 ครูอ่านเนื้อเรื่องให้นักเรียนฟัง และอธิบายความหมายของคำพ้องๆ
 พร้อมทั้งซักถามหรือสนทนากับนักเรียนเกี่ยวกับเรื่องทีอ่านทุก ๆ หน้า

ขั้นที่ 2 ให้นักเรียนแต่งบทบาทสมมติจากเรื่องทีอ่าน

ขั้นที่ 3 ให้นักเรียนช่วยกันเล่าเรื่องทีอ่าน แล้วครูเขียนเรื่องลงในกระดาษ

แผ่นใหญ่

ขั้นที่ 4 นักเรียนช่วยกันเขียนข้อความต่าง ๆ ตามเรื่องที่เขียนไว้ในขั้นที่ 3

ทำเป็นหนังสือเล่มใหญ่ของกลุ่มตนเอง

ขั้นที่ 5 ครูนำหนังสือเล่มใหญ่ที่นักเรียนทำเสร็จแล้วมาตรวจความเรียบร้อย
 แลวนำมาใช้สอนคอบกิจกรรมต่าง ๆ ซึ่งได้แก่ การเล่นเกม การฝึกสะกดคำ ทายพยางค์นะ สระ
 วรรณยุกต์ เป็นต้น

4. วิธีปฏิบัติ เป็นวิธีสอนซึ่งเน้นการสอนจากคำไปสู่เนื้อเรื่อง โดยมีขั้นตอนการสอนที่
 คัดแปลงมาจากวิธีการสอนคำใหม่ตามคู่มือการสอนภาษาไทย ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 (กระทรวง
 ศึกษาธิการ 2524 : 67 - 68) ดังนี้

ขั้นที่ 1 ให้นักเรียนฟังและแยกเสียงคำให้ถูกต้อง พร้อมทั้งอธิบายความหมายและ
 ฝึกการออกเสียง

ขั้นที่ 2 ให้แจกลูกสะกดคำ และให้เห็นตัวหนังสือ ครูออกเสียงแจกลูกให้ฟัง
 และให้นักเรียนออกเสียง แจกลูกความแล้ว ครูทำให้นักเรียนเห็นแล้วออกเสียงแจกลูกคำใหม่
 โดยฝึกอ่านตามกลอนแล้วจึงอ่านเอง

ขั้นที่ 3 ฝึกเขียนคำใหม่ เพื่อให้นักเรียนจำได้นาน แล้วใช้คำแสดงความหมาย
 โดยครูยกตัวอย่างคำเป็นประโยค แล้วให้นักเรียนฝึกการใช้คำแต่งเป็นประโยคด้วยปากเปล่า
 และเขียนประโยค

ขั้นที่ 4 ให้อ่านเนื้อเรื่อง

ขั้นที่ 5 สนทนาเกี่ยวกับเนื้อเรื่องทีอ่าน เล่นเกมเกี่ยวกับคำศัพท์

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ผู้วิจัยได้ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง เพื่อเป็นพื้นฐานสำหรับการดำเนินการวิจัย
ดังหัวข้อต่อไปนี้

1. เอกสารเกี่ยวกับความรู้พื้นฐานของการอ่าน
 - 1.1 ความหมายและความเข้าใจในการอ่าน
 - 1.2 จุดมุ่งหมายและความสำคัญของการอ่าน
 - 1.3 กระบวนการอ่าน
 - 1.4 องค์ประกอบที่สำคัญในการอ่าน
2. เอกสารเกี่ยวกับหลักการและทฤษฎีการอ่าน
3. เอกสารเกี่ยวกับหลักการสอนอ่านโดยวิธีมุ่งประสบการณ์ต่างภาษา
4. เอกสารเกี่ยวกับความคงทนในการจำ
5. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง
 - 5.1 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการอ่าน
 - 5.2 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน
 - 5.3 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับความคงทนในการจำ
 - 5.4 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับวิธีมุ่งประสบการณ์ต่างภาษา

เอกสารเกี่ยวกับความรู้พื้นฐานของการอ่าน

1. ความหมายและความเข้าใจในการอ่าน

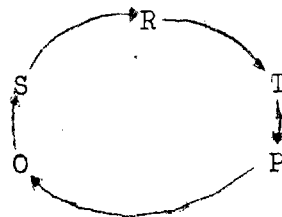
เมื่อกล่าวถึงการอ่าน ใคร่ผู้ให้คำจำกัดความการอ่านไม่ว่าจะ ชี้ถึงความแตกต่าง
และความคล้ายคลึงกันดังนี้

บอนด์และทิงเกอร์ (Bond and Tinker. 1957 : 9) กล่าวถึงการอ่านว่า คือ การจำสัญลักษณ์ภาพหรือเขียน สัญลักษณ์จะกระตุ้นผู้อ่านให้คิดถึงความหมายของคำนั้นโดยอาศัย ประสบการณ์ที่ผ่านมา ความหมายใหม่จะเกิดขึ้น โดยการผสมประสานของสิ่งที่ผู้อ่านมีส่วน ลาโด (Lado. 1954 : 14) กล่าวว่า การอ่านเป็นทักษะในการถอดความ การวิเคราะห์ คำและความหมาย ความเข้าใจเนื้อเรื่องตามทฤษฎี การตีความและการให้ข้อคิดเห็น

บช และเฮบเนอร์ (Bush and Huebner. 1970 : 4 - 5) ให้คำจำกัดความ ของการอ่านไว้ว่า การอ่าน หมายถึง กระบวนการตีความหมายทางภาษาที่เขียนหรือพิมพ์ไว้ สัญลักษณ์ตามองเห็นจะกระตุ้นการทำงานของสมอง การที่จะอ่านได้หรือไม่ขึ้นอยู่กับคุณภาพและ ปริมาณของประสบการณ์เดิมของผู้อ่าน การอ่านจะพัฒนาขึ้นภายหลังการฟัง การมองเห็นความเหมือน และความแตกต่างของการพูด การอ่านจึงเป็นกระบวนการที่ซับซ้อน ประกอบด้วยการใช้ผัสสะ การรับรู้ การเรียนรู้ พัฒนาการ ความสนใจ การตอบสนอง การตัดสินใจ การตั้งเคราะห์ การแก้ปัญหา การจัดลำดับ การสรุปความเห็น การสรุปใจความ และการประเมินค่า เป็นต้น ลักษณะดังกล่าวจะเกี่ยวข้องกับการทำงานของสมองทั้งสิ้น และยังเกี่ยวพันกับการตอบสนองทาง อารมณ์และเจตคติอีกด้วย จึงมีผลต่อการเปลี่ยนแปลงบุคลิกภาพและอุปนิสัยของบุคคล กล่าวได้ว่า หลังการอ่านสิ่งใดไปแล้วก็ตาม บุคคลจะเปลี่ยนแปลงไป

แต่นักจิตวิทยาการเรียนรู้สมัยใหม่เห็นว่า การอ่านมิใช่เป็นเพียงแค่ความสัมพันธ์อย่าง ง่าย ๆ ระหว่างสัญลักษณ์พิมพ์กับความหมายของสัญลักษณ์นั้นเท่านั้น แต่เป็นกระบวนการซับซ้อน ดังที่ สเตรง แมคคัลโล และแทรกซ์เลอร์ (Strang, McCullough and Traxler.

1961 : 16 - 19) อธิบายไว้ดังนี้

O หรือ Organism หมายถึง ตัวบุคคลหรือผู้อ่าน นับเป็นจุดเริ่มต้นของการอ่าน ผู้อ่านจะต้องมีเจตนา มีอารมณ์ และมีจุดประสงค์ในการอ่าน จึงจะเกิดการอ่านขึ้นมา

S หรือ Stimulus Situation หมายถึง สถานการณ์ที่เป็นสิ่งเร้า สิ่งเร้าที่สำคัญที่สุดก็คือ สิ่งทีอ่าน ซึ่งได้แก่ หนังสือ เป็นต้น สิ่งทีอ่านจะต้องเหมาะสมแก่ความสามารถและความสนใจของผู้อ่าน นอกจากนี้สิ่งเร้ายังรวมความไปถึงบรรยากาศในการอ่านอีกด้วย บรรยากาศในการอ่าน ได้แก่ สภาพแวดล้อมทางกายภาพ ความสัมพันธ์ระหว่างครูกับนักเรียน ความสัมพันธ์ระหว่างนักเรียนกับเพื่อน และความสัมพันธ์ระหว่างนักเรียนกับอุปกรณ์การเรียน เป็นต้น

R หรือ Response หมายถึง การตอบสนองต่อสถานการณ์ที่เป็นสิ่งเร้า ทั้งสิ่งเร้า และการตอบสนองต่างก็มีความสัมพันธ์กันในตัวเอง สิ่งเร้าอย่างเดียวกันอาจได้รับการตอบสนองต่างกัน

T หรือ Trace หมายถึง รอยพิมพ์ใจหรือความประทับใจอันเป็นผลจากประสบการณ์เดิม และการเรียนรู้ในอดีต สิ่งเหล่านี้จะช่วยให้ผู้อ่านเข้าใจสิ่งทีอ่านได้ดียิ่งขึ้น

P หรือ Perception หมายถึง การรับรู้สถานการณ์ในการอ่าน คืออาจเห็นว่าการอ่านเป็นสิ่งที่น่าเบื่อหน่าย ก่อให้เกิดความวิตกกังวล หรืออาจจะเห็นว่าการอ่านเป็นสิ่งที่มีเสน่ห์ ก่อให้เกิดความพึงพอใจก็ได้ การรับรู้นี้เป็นผลมาจากปฏิสัมพันธ์ (Interaction) ระหว่างบุคคล (O) กับสิ่งเร้า (S) ถ้าวัดเป็นไปในทางลบ หรือไม่ได้รับความพึงพอใจ บุคคลนั้นก็จะมีแนวโน้มที่จะหาทางหลีกเลี่ยงการอ่าน ถ้าเป็นไปในทางบวก หรือได้รับความพอใจ บุคคลนั้นก็จะมีแนวโน้มที่จะอ่านต่อไป

นอกจากนี้ นักการศึกษาของไทย กอ สวัสดิ์พานิชย์ ไคกลาวว่า การอ่าน คือการแปลความหมายของตัวอักษรออกมาเป็นความคิด และนำความคิดนั้นไปใช้ให้เป็นประโยชน์ (กอ สวัสดิ์พานิชย์ 2505 : 3) ซึ่งสอดคล้องกับ อัญชดี แจ่มเจริญ ที่ว่าการอ่าน หมายถึง การแปลความหมายของตัวอักษรออกมา เป็นความคิดอย่างมีเหตุผล และเข้าใจตรงตามหมายตลอดจนการพิจารณาเลือกความหมายที่ดีไปใช้ให้เป็นประโยชน์ (อัญชดี แจ่มเจริญ 2526 : 82)

ชาวลี แพร์ทีกุล ไคกลาวถึงการอ่านว่า การอ่านจะทำให้เกิดความเข้าใจ ซึ่งเป็นพื้นฐานของปัญญา และคุณภาพสมองที่พิสดาร ซึ่งมีองค์ประกอบ ดังนี้

1. การแปลความ (Translation) คือการแปลเรื่องราวเดิมให้ออกมาเป็นคำใหม่ ภาษาใหม่ หรือรูปแบบใหม่

2. การตีความ (Interpretation) คือการเก็บความคิดมาเรียบเรียงใหม่ เป็นการมองเรื่องราวเดิมในแง่ใหม่ ค้นหาแล้วเปรียบเทียบทั้งความสำคัญและสัมพันธ์กับส่วนย่อย ๆ ภายในเรื่องราวนั้น ๆ ย่อเรื่องจนเป็นข้อสรุปได้

3. การขยายความ (Extropolution) คือการอนุมานหรือขยายความคิดให้กว้างลึกหรือไกลกว่าข้อเท็จจริงที่ปรากฏอยู่ในเรื่องนั้น (ชวาล แพร์ทกุล 2507 : 20)

ทิงเกอร์ (Tinker. 1952 : 20) กล่าวว่า ความเข้าใจเป็นจุดหมายของการอ่านทุกชนิด ซึ่งสอดคล้องกับทฤษฎีของ อัมพร สุขเกษม ที่กล่าวว่าการเข้าใจความหมายเป็นหัวใจของการอ่าน การอ่านได้เร็วแต่จับใจความไม่ถี่ถ้วนไม่ประโยชน์เลย (อัมพร สุขเกษม 2520 : 16) ทิงเกอร์และแมคคัลโลว์ มีความเห็นว่า การอ่านได้เร็วจะลดความสำคัญลงมาก หากผู้อ่านอ่านโดยไม่เข้าใจ (Tinker and McCullough. 1968 : 190)

จากความหมายดังกล่าวพอสรุปได้ว่า การอ่านเป็นกระบวนการของความคิดที่สามารถแปลความจากตัวอักษรหรือสัญลักษณ์จากผู้เขียนมาสู่ผู้อ่าน แล้วสามารถนำความหมายนั้นไปใช้อย่างถูกต้อง การอ่านกับความเข้าใจในการอ่านมีความสัมพันธ์กันจนแยกจากกันไม่ได้

2. จุดมุ่งหมายและความสำคัญของการอ่าน

มิลเลอร์ (Miller. 1972 : 15) ได้ให้จุดมุ่งหมายของการอ่านไว้ 6 ประการ คือ

1. อ่านเพื่อจับใจความอย่างคร่าว ๆ (Scanning or Skimming Reading)
2. อ่านเพื่อจับใจความสำคัญ (Idea Reading)
3. อ่านเพื่อสำรวจรายละเอียดและจับความสำคัญทั่ว ๆ ไป (Exploratory Reading)
4. อ่านเพื่อเข้าใจอย่างถ่องแท้ (Study Reading)
5. อ่านเพื่อใช้วิจารณ์ตามข้อความที่อ่าน (Critical Reading)
6. อ่านเพื่อการวิเคราะห์ข้อความหรือแนวความคิดในเรื่องที่อ่าน (Analytical Reading)

แฮร์ริส (Harris. 1956 : 12) ได้แบ่งจุดมุ่งหมายของการอ่านไว้ 3 ประการ คือ

1. อ่านเพื่อพัฒนาสมรรถภาพในการอ่าน
2. อ่านเพื่อจับใจความสำคัญ
3. อ่านเพื่อความเพลิดเพลิน

ส่วน อัมพร สุขเกษม ได้ให้จุดมุ่งหมายของการอ่านไว้ ดังนี้

1. อ่านเพื่อความบันเทิงใจหรือพักผ่อน
2. อ่านเพื่อหาความรู้
3. อ่านเพื่อเสริมสร้างความคิด (อัมพร สุขเกษม 2520 : 5 - 6)

การอ่านของเด็กระดับประถมศึกษา ควรมีจุดมุ่งหมายสำคัญ 3 ประการ คือ

1. ให้อ่านได้ หมายถึง การพัฒนาทักษะการอ่านของเด็กตั้งแต่เริ่มตนการอ่าน

พยัญชนะ สระ วรรณยุกต์ อานคำ กลุ่มคำที่คุ้นเคยและไม่คุ้นเคย

2. อ่านเพื่อใช้เป็นเครื่องมือหาความรู้ หมายถึง ความสามารถในการอ่านที่นักเรียน

นำไปใช้ในการหาความรู้อื่น ๆ

3. อ่านเพื่อความสนุกสนานบันเทิงใจ หมายถึง นักเรียนรู้จักใช้การอ่านเพื่อความบันเทิง

สนุกสนาน เป็นการพักผ่อนอย่างหนึ่ง (จินตนา ไม้กาฐุณี 2520 : 2 - 7)

หลักสูตรประถมศึกษา พุทธศักราช 2521 (กระทรวงศึกษาธิการ 2525 : 32 - 54)

ได้กำหนดจุดมุ่งหมายของการอ่าน หอสรุปไว้ดังนี้

1. อ่านให้ถูกต้องคล่องแคล่ว รวดเร็ว
2. อ่านจับใจความได้และเข้าใจถูกต้อง
3. อ่านได้โดยไม่ต้องอ่านย่อนหน้าย่อนหลัง
4. เข้าใจความสัมพันธ์ในเนื้อเรื่อง รุรายละเอียด สามารถขยายความได้
5. ตอบคำถามเกี่ยวกับเนื้อเรื่องที่อ่านได้
6. วิเคราะห์เนื้อเรื่องที่อ่านได้
7. เข้าใจความรู้สึกและอารมณ์ในเรื่องที่อ่านได้
8. อ่านในใจได้โดยไม่ทำปากขมุบขมิบ
9. เข้าใจจุดประสงค์และเจตนาของผู้เขียนได้

ความสำคัญของการอ่าน

การอ่านถือเป็นทักษะที่สำคัญ ความสำคัญของการอ่านนั้นมีมากมาย พอจะสรุปได้ดังนี้

1. การอ่านเป็นพื้นฐานของการเรียนวิชาอื่น ทั้งนี้เพราะการหาความรู้ในสาขาวิชาต่าง ๆ นั้น จำเป็นต้องอาศัยทักษะการอ่านเป็นเครื่องมือ

2. การอ่านเป็นกระบวนการถ่ายทอดความรู้สึก และความทองการระหว่างบุคคลกับบุคคล

3. การอ่านเป็นเครื่องมือที่ช่วยให้เป็นผู้สำเร็จในการประกอบอาชีพ

4. การอ่านเป็นเครื่องมือที่ช่วยในการดำรงชีวิตอยู่ร่วมกับอย่างมีความสุข เพราะถ้าเราอ่านได้ก็อาจทราบถึงความเข้าใจร่วมกับคนอื่นได้เป็นอย่างดี ตลอดจนสามารถแก้ปัญหาที่เกิดขึ้นใหม่มาไปได้โดยง่าย

5. การอ่านเป็นเครื่องมือในการรับมรดกทางวัฒนธรรมของคนไทยสู่คนรุ่นหลัง ๆ ต่อไป

6. การอ่านเป็นเครื่องมือที่ก่อให้เกิดความเพลิดเพลิน มีความรู้และมีประสบการณ์กว้างขวาง (เสริมศรี หอติมาวารกุล 2526 : 348)

หากศึกษารายละเอียดจะสรุปได้ว่าจุดมุ่งหมายและความสำคัญของการอ่านโดยทั่วไปจะเน้นหลักสำคัญ ๆ 3 ประการ คือ

1. อ่านเพื่อให้เกิดความคิดความเข้าใจ

2. อ่านเพื่อให้เกิดความรู้

3. อ่านเพื่อให้เกิดความเพลิดเพลิน

3. กระบวนการอ่าน

การอ่านมีกระบวนการที่สลับซับซ้อน แต่สามารถศึกษาได้อย่างมีระบบและมีขั้นตอน (เสริมศรี หอติมาวารกุล 2526 : 529 - 532) ดังนี้

ขั้นแรก การรู้จักคำ

ผู้อ่านต้องเข้าใจความหมายของคำที่ผู้เขียนถ่ายทอดเป็นตัวอักษรให้เข้าใจตรงกันและผู้อ่านต้องสามารถแปลรหัสตัวอักษรกลับไปสู่ "เสียง" ในกรณีอ่านออกเสียง ดังนั้นผู้อ่านจะต้องเรียนรู้การสะกดคำและความหมาย คำบางคำผู้อ่านอาจไม่รู้อรรถาธิบาย แต่ผู้อ่านจะเข้าใจความหมายของคำเหล่านั้นได้ โดยอาศัยบริบทคือเนื้อความที่แวดล้อมคำนั้น

ขั้นที่สอง การเข้าใจความหมาย

คือเข้าใจในตัวอักษรที่ประสม เป็นคำ กลุ่มคำ หรือประโยค คำบางคำมีหลายความหมายขึ้นอยู่กับบริบทของความของผู้อ่านแต่ละคนโดยที่ผู้อ่านนั้นอาจจะไม่ประสมการข หรือความรู้เกี่ยวกับคำนั้นอยู่แล้วหรืออาศัยบริบทข้างเคียง

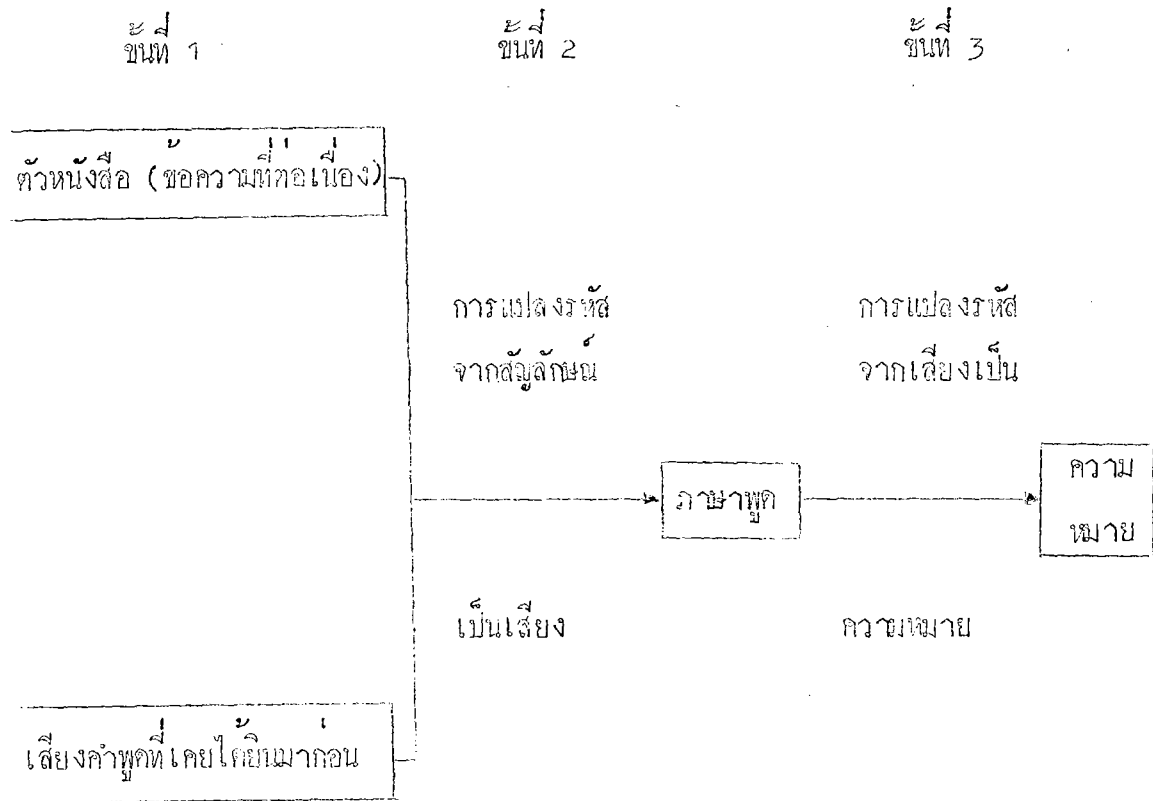
ขั้นสาม การมีปฏิกริยาก่อตั้งผู้อ่าน

คือการศึกษาเปรียบเทียบและขงมูลว่า ตัวใดเหมาะสมหรือตรงกับความหมายที่แท้จริงของเรื่องผู้อ่าน

ขั้นสี่ การรวบรวมความคิด

ผู้อ่านจะต้องตรึงใจว่าอ่านแล้วมีความเข้าใจเพียงใด สามารถสรุปรวบรวมความรู้ ความคิดและประสบการณ์ที่เกยมี เพื่อเปรียบเทียบแล้วเลือกเฉพาะสิ่งที่ต้องการจำ อาจจะทำให้เกิดความคิดใหม่ ๆ

กองการประถมศึกษา (กองการประถมศึกษา 2523 : 8) ได้สรุปกระบวนการอ่านไว้ 3 ขั้นตอน ดังนี้

ภาพประกอบ 1 แผนภูมิแสดงกระบวนการอ่าน

ผู้อ่านในระยะเริ่มแรกเรียนหรือยังอ่านไม่เก่ง จะรับเอาสัญลักษณ์ต่างภาษาเขียนหรือตัวหนังสือไปรวมกับประสบการณ์เดิม เกี่ยวกับเสียงหรือคำพูดที่เคยได้ยินมาก่อนจากนั้นนักแปลจากรหัสจากภาษาเขียนออกมาเป็นภาษาพูด แล้วแปลจากรหัสเสียงภาษาพูดออกมาเป็นความหมาย จึงเกิดความเข้าใจในการอ่าน การอ่านออกเสียงไร้กระบวนการ เริ่มจากขั้นที่ 1 ไปขั้นที่ 2 และขั้นที่ 3 ตามลำดับ ส่วนการอ่านในใจจะไร้กระบวนการ เพียง 2 ขั้น คือจากขั้นที่ 1 ข้ามไปขั้นที่ 3 เลย ผู้อ่านไม่ใจใครอาจเป็นเพราะยังติดนิสัยการอ่านออกเสียง คือยังไร้กระบวนการครบ 3 ขั้น เพียงแต่มีไ้แค่แปลงเสียงออกมาเท่านั้น จะเห็นไ้ควาไม่ว่าผู้อ่านจะไร้วิชาอ่านออกเสียงหรืออ่านในใจก็ตาม ต่างก็ไร้ความคิดของตนเองไว้วิเคราะห์ความหมายของภาษาเขียน ซึ่งใช้ตัวหนังสือเป็นสื่อ

ลภา จินตเสรี (ลภา จินตเสรี 2521 : 91) ได้แบ่งกระบวนการอ่านไว้
ระดับ ดังนี้

1. ขั้นตอนครีหส์ คือแปลตัวอักษรออกมาเป็นคำพูด ทั้งนี้เพราะตัวอักษรคือ คำพูดที่
ติดไว้เป็นตัวหนังสือนั่นเอง

2. ขั้นทำความเข้าใจ แบ่งเป็น 2 ระดับ คือ

2.1 ความเข้าใจตามตัวอักษร (Literal Level)

2.2 เข้าใจโดยการตีความ (Interpretative Level)

3. ขั้นประเมินค่า ต้องใช้สมรรถภาพสมองสูงสุดรวมทั้งประสบการณ์เดิมเพื่อ
วิพากษ์วิจารณ์เรื่องท้อาน

ส่วนความเข้าใจในการอ่าน คัลล์แมน และคนอื่น ๆ (Dallman and Other.
1974 : 166) แบ่งไว้ 3 ระดับ คือ

1. ขั้นเข้าใจตามตัวอักษร (Factual Level) เข้าใจสิ่งที่ผู้แต่งกล่าวไว้ตรง ๆ

2. ขั้นตีความ (Interpretative Level) เข้าใจความหมายสิ่งที่ผู้แต่งกล่าวไว้

เป็นนัย

3. ขั้นประเมินค่า (Evaluative Level) ตัดสินคุณค่าของเรื่องท้อานได้

สมิธ (Smith. 1963:40) แบ่งระดับความเข้าใจในการอ่านไว้คล้ายคลึงกัน แต่เพิ่ม
ขั้นอ่านอย่างสร้างสรรค์ไปอีกชั้นหนึ่ง ดังนี้

1. ขั้นเข้าใจตามตัวอักษร (Literal Comprehension) รู้เรื่องราวเท่าที่
เขียนไว้ จักว่าเป็นชนพื้นฐาน ผู้อ่านยังไม่ต้องใช้ความคิดหรือเหตุผลมากนัก

2. ขั้นตีความ (Interpretation) ใช้ความคิดมากขึ้น สามารถเข้าใจสิ่งที่ผู้เขียน
กล่าวเป็นนัย และสามารถลงสรุป พิจารณาเหตุและผล โยงความสัมพันธ์ เดาตอนจบและ
เปรียบเทียบได้ เป็นต้น

3. ขั้นอ่านอย่างวิพากษ์วิจารณ์ (Critical Reading) เป็นขั้นรวมความสามารถ
ระดับ 1 และ 2 เข้าด้วยกัน และเพิ่มสมรรถภาพด้านการประเมินค่าเข้าไปด้วย

4. ขั้นตอนอย่างสร้างสรรค์ (Creative Reading) เป็นขั้นนำความคิดที่ได้ออกจากการอ่านไปใช้ในสถานการณ์อื่น และรวมความคิดเห็นของผู้เขียนเข้ากับความคิดที่ได้ออกจากการอ่านครั้งก่อน ๆ เกิดเป็นความคิดใหม่ ช่วยแก้ปัญหาได้ หรือทำให้มีทรรศนะใหม่แตกต่างไปจากเดิม

เมื่อเปรียบเทียบระดับการอ่านและความเข้าใจในการอ่านแล้ว จะเห็นว่าการที่เด็กอ่านได้ คือถูกตัวอักษรแล้วออกเสียงเป็นคำพูดได้ แต่ไม่เข้าใจความหมายถึงอะไร เช่นนี้ยังไม่ถือว่าเด็กนั้นมีความเข้าใจในการอ่าน ต่อเมื่อรู้ความหมายจึงจะถือได้ว่ามีความเข้าใจในระดับคำสุด และถ้าเด็กใช้กิจกรรมทางสมองสูงกว่าชั้นแปลความหมายตรง ๆ เพียงใ้กรู้จักว่าเด็กนั้นบรรลุความสำเร็จในการอ่านมากขึ้นเพียงนั้น ลักษณะการอ่านอย่างเข้าใจนี้ไทยเราเรียกว่า "อ่านออก" แต่ไม่เรียกว่า "อ่านได้" ซึ่งอาจจะเพิ่มเติมไว้ได้ว่า ต้องอ่านแล้วตีความออกมิใช่แค่อ่านหรือนึกเป็นเสียงได้เท่านั้น

จากที่กล่าวมาพอสรุปได้ว่า การอ่านมีจุดมุ่งหมายสำคัญคือ เพื่อจับใจความสำคัญของสิ่งที่อ่าน เป็นการนำไปสู่ความรู้ ความเข้าใจ หรือความบันเทิง ผู้ที่มีความสามารถในการอ่านจะตองอ่านได้ถูกต้องรวดเร็ว สามารถจับใจความสำคัญของเนื้อเรื่องได้ ตลอดจนสามารถวิเคราะห์ข้อความหรือแนวคิดหรือวิจารณ์เรื่องราวที่อ่านได้

4. องค์ประกอบที่สำคัญในการอ่าน

วังลก พุ่มพวง (วังลก พุ่มพวง 2524 : 180) กล่าวถึงองค์ประกอบทางการอ่านของเด็กนั้นขึ้นอยู่กับปัจจัย 4 ประการ คือ

1. ความพร้อมทางกาย ได้แก่ การมีประสาทตาดี หูได้ยินเด่นชัด อวัยวะที่ใช้ในการออกเสียงปกติ พู่ลมไค้ชัด มีอวัยวะทำงานได้ดี ร่างกายแข็งแรง การทำงานของต่อมปกติ เป็นต้น
2. ความพร้อมทางอารมณ์ มีอารมณ์มั่นคง อึดทน มีวุฒิภาวะทางอารมณ์เหมาะสมกับวัย
3. ความพร้อมทางสังคม อยู่ร่วมกับคนอื่นได้ ปรับตัวได้ดี
4. ความพร้อมทางสติปัญญา มีพื้นฐานทางประสบการณ์ดี สนใจที่จะเรียน

บอนด์ และทิงเกอร์ (Bond and Tinker. 1957 : 235) ได้กล่าวสรุป
ความสามารถในการอ่านว่า ความพื้นฐานหรือองค์ประกอบจากสิ่งต่อไปนี้

1. การเข้าใจความหมายของคำ ซึ่งเป็นพื้นฐานสำคัญของความเข้าใจ ถ้าเด็ก
เข้าใจความหมายของคำก็ย่อมทำให้อ่านประโยคเข้าใจ
2. การเข้าใจหน่วยความคิดจากกลุ่มคำ
3. การเข้าใจประโยค โดยสามารถผูกเรื่องจากคำและกลุ่มคำได้
4. การเข้าใจใจความเป็นตอน ๆ
5. การเข้าใจเรื่องราวทั้งหมด โดยการมองเห็นความสัมพันธ์ของข้อความแต่ละตอน
แต่ละย่อหน้าพออ่านมาแล้วก็คืบคลาน

ส่วน มอนรี (อักษร รุ่งมณี 2524 : 19 อ้างอิงมาจาก Monree. n.d.)
ให้ความเห็นเกี่ยวกับขั้นตอนการอ่านของเด็กทั่ว ๆ ไปว่า ประกอบด้วยปัจจัย 4 ด้าน คือ

1. การรับรู้ โศกนาฏ การเห็นขีด ๆ วรรค ๆ เข้าใจในการออกเสียง การเปรียบเทียบ
คำเหมือนและคำอื่น ๆ
2. ความเข้าใจคำ และประโยคที่อ่าน โศกนาฏ การเข้าใจความหมายของคำ และ
ประโยค อาศัยการรู้ความ แปลความโดยอาศัยพื้นฐาน ประสบการณ์ และระดับสติปัญญา
3. การแสดงอาการตอบสนอง เช่น การโผล่แสดงออกไม่ตามอารมณ์ เช่น สนุกสนาน
หรือมีส่วนร่วม บังเกิดความพอใจในเรื่องราว จนเด็กประสบความสำเร็จในการอ่าน ทำให้
เด็กรู้สึกอยากอ่านหนังสือต่อไป
4. บุรณาการ หมายถึง เด็กได้รับผลสำเร็จจากการอ่าน คือได้แนวความคิดซึ่ง
ถือเป็นการเพิ่มพูนประสบการณ์แก่เด็ก ทำให้เด็กสนใจอ่านยิ่งขึ้น

เอกสารเกี่ยวกับหลักการและทฤษฎีการอ่าน

การเรียนอ่านเป็นกระบวนการวางเงื่อนไขอย่างหนึ่ง ซึ่งอาศัยการเชื่อมโยง
ความสัมพันธ์ (Association) เป็นหลัก ถ้าจะสอนให้นักเรียนอ่าน คำว่า "แมว"
ครูจะทำได้โดยนำรูปแมวและมีบัตรคำที่พิมพ์คำว่า "แมว" มาให้นักเรียนดู พร้อมกับออกเสียง

"แมว" ไปด้วย ตัวอย่างนี้หลาย ๆ ครั้ง นักเรียนเกิดความคิดรวบยอดเกี่ยวกับคำว่า "แมว" ว่ามีรูปร่าง เสียง ตัวอักษรอะไร และเกี่ยวของสัมพันธ์กันอย่างไร

การเรียนการสอนมีหลักสำคัญควรมี 3 ประการ คือ

1. การอ่านเสริมแรง (Reinforcement) เป็นสิ่งสำคัญที่ช่วยในการวางเงื่อนไข ในการเรียนการสอนมีความมั่นคงถาวร ในการเรียนอ่านหนังสือแต่การฝึกอ่านอาจเกี่ยว อาจไม่เพียงพอที่จะทำให้เด็กเรียนอ่านหรือจำคำใด ต้องอาศัยการเสริมแรงเขาช่วย ครูควร จะคำนึงถึงความแตกต่างระหว่างบุคคลในการใช้การเสริมแรงด้วย

2. การหยั่งเห็น (Insight) เป็นการแก้ปัญหาที่เกิดขึ้นโดยมีพื้นฐานของเด็ก แต่ เกิดหลังจากการที่เด็กได้ลองผิดลองถูกมาแล้วหลายครั้ง เช่น เด็กเห็นคำว่า "กิน" มากจน แล้วมาพบคำว่า "บิน" เด็กก็จะอ่านว่า "กิน" แต่เมื่อได้รับการสอนหรือเฝ้าดูจะสังเกตดูเป็น ประสบการณ์แก่เด็ก เด็กก็จะอ่านคำว่า "บิน" ได้ถูกต้อง

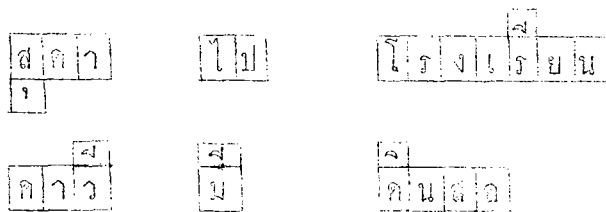
3. ทฤษฎีพัฒนาการของเปียเจต เปียเจต กล่าวว่า ความรู้คือประสบการณ์ที่ได้รับ การสะสม (Cumulative) มาแล้วในอดีต กล่าวคือ เมื่อเด็กมีปฏิริยาตอบสนองต่อสิ่งเร้า ภายนอกแล้ว ได้ผลลัพธ์ที่ได้ออกมากจะเก็บสะสมผลลัพธ์ไว้ในตัว เมื่อเด็กพบเหตุการณ์เช่นเดิมอีก เด็กจะคาดหวังที่จะหาผลลัพธ์ที่ออกมาเหมือนที่เคยเป็นมาแล้ว เด็กจะค่อย ๆ ประสมประสาน (Assimilation) ความรู้ใหม่กับความรู้เก่าเขาควบกัน เป็นประสบการณ์ที่จะก่อให้เกิดความคิด ต่าง ๆ ไปใช้ในการทำปฏิริยาตอบสนองสิ่งเร้าที่เด็กพบครั้งต่อไป (Carroll. 1964 : 118)

การเรียนรู้อื่น ๆ นั้น ถ้าหากเด็กได้เคยมีประสบการณ์มาก่อนแล้ว แม่เด็กจะ ไม่เห็นคำนั้นทั้งคำ เด็กก็สามารถจำคำนั้นได้ เช่น คำว่า อาหาร กลวย มะพร้าว เด็กเห็น เพียง -อาหาร ก-วย มะพ-วาว เด็กก็จะเข้าใจทันที

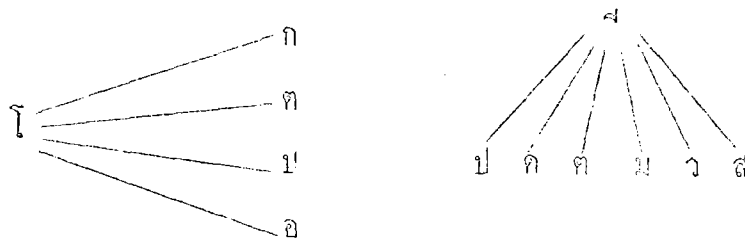
เปียเจต (ประเทิน มหาพันธ์ 2523 : 47 อ้างอิงมาจาก Piaget. n.d.) ได้กล่าวถึง ภูมิภาคะพัฒนาการทางสติปัญญาของเด็กว่า ในระยะแรกของการสอนอ่าน จำเป็น ต้องใช้รูปธรรมเป็นอันมาก เช่น ในการทำความเข้าใจความหมายของคำ เป็นต้น เมื่อเด็ก พัฒนาขึ้น การสอนอ่านจึงเป็นไปในลักษณะของนามธรรม

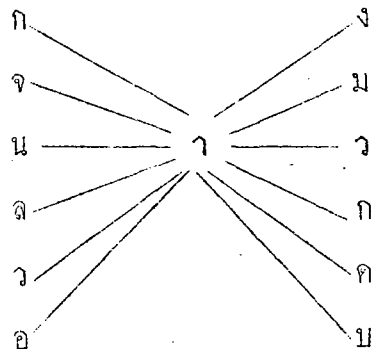
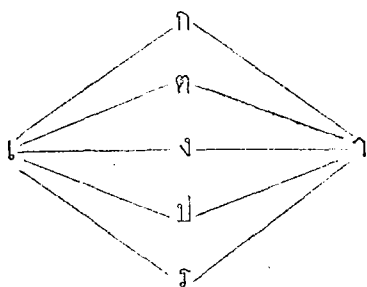
พยัญชนะ	+	สระ					
ป	+	า	อาน	วา	ปา		
พยัญชนะ	+	สระ	+	ตัวสะกด			
ป	+	า	+	น	อาน	วาน	ปาน
พยัญชนะ	+	สระ	+	วรรณยุกต์			
พ	+	า	+		อาน	วาน	ปาน
พยัญชนะ	+	สระ	+	ตัวสะกด	+	วรรณยุกต์	
ป	+	า	+	น	+		อาน
พยัญชนะ	+	สระ	+	ตัวสะกด	+	การันต์	
พ	+	แ	+	ท	+	ย	อาน

2. อานแบบเป็นคำ (การอานแบบเบสิก) วิธีนี้เด็กจะเห็นคำทั้งคำและจะจำไว้ได้
 กอนว่า อานอย่างไร ต่อจากนั้นก็จะมีเห็นคำเหล่านั้นเป็นกรอบของคำ เช่น

3. อานแบบครึ่งสระ แบบนี้คือการอานแบบนี้จะเห็นไ้ชัด โดยครึ่งสระไว้กับที่
 แล้วหาพยัญชนะมาประสม เช่น

วิธีสอนแจกลูก (อัญฐิติ เทมเจริญ 2526 : 91) แบ่งออกเป็น 3 แบบ คือ
 แบบที่ 1 เช่น คำว่า "งาน" อ่าน งอ-อา-งา-งา-นอ-งาน วิธีนี้ใช้กับเด็กที่เริ่มหัดอ่าน
 แบบที่ 2 เช่น คำว่า "งาน" อ่าน งา-เอ-งาน เหมาะสำหรับเด็กที่อ่านได้บางส่วนแล้ว
 แบบที่ 3 เช่น คำว่า "งาน" อ่าน งอ-อาน-งาน เป็นวิธีสะกดคำที่รวบรัดมาก แต่

ไม่ค่อยนิยมใช้ในการสอนภาษาไทย

จากหนังสือคู่มือการสอนภาษาไทย ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 (กระทรวงศึกษาธิการ 2524 : 65) โฉมและวิธีการอ่านแจกลูกไว้ดังนี้

แบบที่ 1 ออกเสียงพยัญชนะก่อนออกเสียงสระ แล้วออกเสียงคำ ไม่ว่าสระจะอยู่หน้า หลัง บน ล่าง หรือสระประสม เช่น ม-า = มา ป-ไ = ไป ร-เอ = เรือ

แบบที่ 2 ใ้บอกชื่อพยัญชนะ สระ เพื่อจะทำให้เสียงไม่ต่อเนื่องกับเสียงคำที่อ่าน เช่น ม-มา-สระ-อา = มา (แต่ถ้าประสงค์จะสะกดคำยากบอกใหญ่ฟังออกเสียงสะกดตัวให้ถูกต้องตามต้องการ ก็อาจจะบอกละเอียดขึ้น เช่น ก-โก-ษ-ฤายี-ไม้หันอากาศ-ต-เตา-ร-เรือ-สระ-อิ-ย-ยักษ์-การันต์ = กษัตริย์

แบบที่ 3 การแจกลูกที่มั่วสะกด และสระลครูป หรือเปลี่ยนไปนั้น อาจสอนได้หลายวิธี สำหรับวิธีที่เสนอแนะไว้ในหนังสือเรียน เป็นการยึดรูปอักษรมองเห็น เพื่อให้อ่านได้เร็ว ๆ ใช้วิธีเทียบรูปคำได้ง่าย ใช้อ่านคำอันใดก็ได้และเขียนได้ถูกต้อง มีวิธีการอ่านออกเสียงแจกลูกดังเช่น

กั	=	ก-เ-าะ-ไม-โท	กั	เกาะ	เอาสระวรรณยุกต์ออกทั้งหมดแล้วเติมไม้ไ้
				กั	กั
คน	=	ค-โ-ะ-น	คน	(สระโอะลกรูป)	
คั	=	ค-ะ-น	คั	(วิสรรชนีย์เปลี่ยนรูปเป็นไม้หันอากาศ)	
แข็ง	=	จ-น-ะ-ง	แข็ง	สระเอะ เปลี่ยน ะ เป็นไม้ไ้	
จวน	=	จ-ัว-น	จวน	สระ -ัว ลดไม้หันอากาศ	

เอกสารเกี่ยวกับหลักการสอนอ่านโดยวิธีมุ่งประสบการณ์ทางภาษา

1. ความเป็นมาของการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ทางภาษา

วิธีการสอนอ่านโดยวิธีมุ่งประสบการณ์ทางภาษาได้ริเริ่มขึ้นที่ประเทศออสเตรเลียโดยจัดตั้งเป็นโครงการที่เรียกว่า Traeger Park Language เพราะครูสาวคนหนึ่งว่าการเรียนการสอนแบบเดิมที่เธอกำลังสอนไม่สนองความต้องการหรือสร้างประสบการณ์ให้แก่เด็กอย่างเพียงพอ เด็กชาวพื้นเมืองประมาณ 90% มีประสบการณ์เกี่ยวกับหนังสือน้อยมาก ๆ ถึงแม่ว่าพวกเขาจะได้รับความรู้ ประสบการณ์ และวิธีแก้ปัญหาด้วยตัวของตัวเอง แต่เขาไม่สามารถจะใช้ภาษาใด ๆ ในการสื่อสารกับเพื่อน ๆ ครูหรือครอบครัวในชั้นเรียนได้ เขาไม่สามารถเข้าใจบทเรียนเป็นความหมาย หลีกเลี่ยงงานที่เขารู้สึกว่ายาก เด็กเหล่านี้ต้องการโปรแกรมการสอนภาษาที่มีความหมาย ซึ่งสามารถทำให้เขาเกิดทักษะและมีความมั่นใจในการใช้ภาษาอังกฤษทั้งในการพูดและการเขียน ไม่ว่าจะเป็นที่บ้าน โรงเรียน หรือชุมชนที่กว้างออกไป

ดังนั้นบรรดาครูสอนจึงช่วยกันรวบรวมข้อมูลต่าง ๆ จากประสบการณ์ของครู การทดลองสอนภาษาภายในโรงเรียน การสังเกตภายในชั้นเรียนและที่ศึกษาปัญหาการอ่าน ตลอดจนกระบวนการเรียนรู้อย่างต่าง ๆ ทั้ง การฟัง การอ่าน และเขียนของเด็ก และได้เสนอเป็นรายงานเข้าไปในที่ประชุมของสมาคมภาษาศาสตร์ประยุกต์ ของออสเตรเลีย

ในต้นปี ค.ศ. 1980 - 1984 ได้มีการเริ่มโครงการโดย The Mt Gravall CAE ได้จัดผู้เชี่ยวชาญ คือ Nea Stewart-Dore และ Dr. Dick Walker Brian Gray, Director of the project และผู้ร่วมงานอีกหลายคนได้จัดโปรแกรมการทดลองโดยเริ่ม

ทดลองกับกิจกรรมต่าง ๆ ตั้งแต่ลูกจนกระทั่งระดับสูง แนวทางที่ใช้ใน Traeger Park Program เรียกว่า Concentrated Language Encounter Teaching or Language Experience Approach หรือวิธีมุ่งประสบการณ์ทางภาษา

2. หลักการของการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ทางภาษา

2.1 พยายามให้เด็กอ่านและเขียนอย่างมีจุดหมายมาก ๆ เพื่อให้เด็กประสบความสำเร็จในการเรียน อันจะช่วยให้เด็กอ่านและเขียนได้เร็ว

2.2 เด็กเริ่มเรียนจำเป็นต้องเข้าใจเรื่องราวที่อ่านทั้งหมดเสียก่อนจึงค่อยเรียนรู้ส่วนย่อยของภาษา

2.3 เนื้อหาที่จะสอนต้องกระตุ้นให้เด็กเกิดความสนใจ เราใจให้เด็กได้มีโอกาสใช้ภาษาด้วยตนเอง

2.4 พยายามให้เด็กได้เรียนรู้ด้วยตนเองอย่างอิสระ และสามารถตรวจสอบประเมินการเรียนรู้ได้ด้วยตนเอง

2.5 ครูต้องเป็นผู้คอยให้กำลังใจเวลาเด็กเกิดปัญหา ช่วยให้เขาได้มีโอกาสประสบความสำเร็จได้มากขึ้น

2.6 ส่งเสริมให้เด็กได้เป็นทั้งผู้อ่าน ผู้เขียน และผู้เรียนไปพร้อมกัน เพื่อให้เกิดความหมายในเนื้อหา และประสบการณ์

3. ทฤษฎีของการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ทางภาษา

ทฤษฎีของการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ทางภาษานั้น เป็นวิธีที่เด็กได้แสดงบทบาทสมมติ มีบทสนทนา หรือมีการอภิปรายแลกเปลี่ยนความคิดเห็นซึ่งกันและกัน เด็กจะมีโอกาสได้ใช้ภาษาพูดคุยกับเพื่อนในกลุ่ม กับครู ทำให้เขาได้พัฒนาทักษะทางภาษา เมื่อนำมาใช้บ่อย ๆ จะเกิดประสบการณ์ที่อยู่ติดกัน ครูจะทำหน้าที่เป็นสมาชิกคนหนึ่งในกลุ่มที่จะคอยช่วยให้การพูดคุยในกลุ่มเป็นไปอย่างราบรื่น ช่วยตั้งปัญหาให้สมาชิกในกลุ่มช่วยกันแก้ไข ผลที่ได้จากการสนทนา คือบทความซึ่งจะกลายเป็นพื้นฐานสำหรับกิจกรรมทางภาษาต่อไป

การเรียนการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ทางภาษาของอาศิยส์หรืออุปกรณ์การสอนที่สำคัญ เช่น หนังสือ บทความที่เกิดจากการสนทนา เรื่องเกี่ยวกับชีวิตประจำวัน ฯลฯ เป็นต้น ซึ่งเนื้อหาเหล่านั้นเป็นสิ่งที่เกิดประโยชน์แก่เด็กโดยตรง และไม่ยากจนเกินความสามารถของเด็กที่จะทำได้ เด็กจะมีโอกาสใช้ภาษาพูด ซึ่งเกี่ยวกับเรื่องที่กำหนด วิธีการนี้สามารถทำซ้ำได้บ่อยครั้งเพื่อให้เด็กได้พัฒนาทักษะทางภาษา จนสามารถนำไปใช้ได้อย่างมีประสิทธิภาพ และเมื่อนำมาใช้บ่อย ๆ จะเกิดประสบการณ์ที่อยู่กับเด็กจน ครูจะต้องเป็นสมาชิกคนหนึ่งของ Concentrated Language Encounter ซึ่งมีบทบาทที่ชัดเจนและสำคัญ ครูต้องไม่ทำตามแบบเก่า ๆ และจะต้องบอกจุดประสงค์ของการเรียนแบบ Concentrated Language Encounter ให้เด็กได้ทราบ และต้องให้เด็กมีเวลาเพียงพอที่จะทำความเข้าใจถึงผลที่คาดว่าจะได้ จนมีความมั่นใจพยายามที่จะทำให้ประสบผลดังคาดไว้ จากการที่ครูมีส่วนร่วมเป็นสมาชิกในกลุ่มทำให้ครูสามารถช่วยให้การพูดคุยในกลุ่ม เป็นไปอย่างราบรื่น และครูยังเป็นผู้ที่ช่วยตั้งปัญหาเพื่อให้สมาชิกในกลุ่มช่วยกันแก้ไข

ผลที่ตามมาจะได้เนื้อเรื่องที่ครูและนักเรียนร่วมมือกันทำขึ้นมา อันเป็นพื้นฐานในการที่จะทำงานอื่น ๆ ที่เกี่ยวกับภาษา การพัฒนาของภาษาแบบนั้นได้รับการสนับสนุนในด้านการทำงาน การคนคว้า และทำให้เกิดความชำนาญในวิชาวิทยาศาสตร์ คณิตศาสตร์ ร้องเพลง และคณิตศาสตร์ บทบาทของครูในขั้นตอนนี้จะต้องเป็นผู้ให้ความช่วยเหลือ กับสมาชิกทุกคนในกลุ่ม โดยใช้วิธีที่เป็นธรรมชาติกับภาษาที่ใช้ในชีวิตประจำวัน กิจกรรมที่ใช้ในการเรียนมักจะเป็นกิจกรรมที่ให้ความสนุกสนาน เช่น

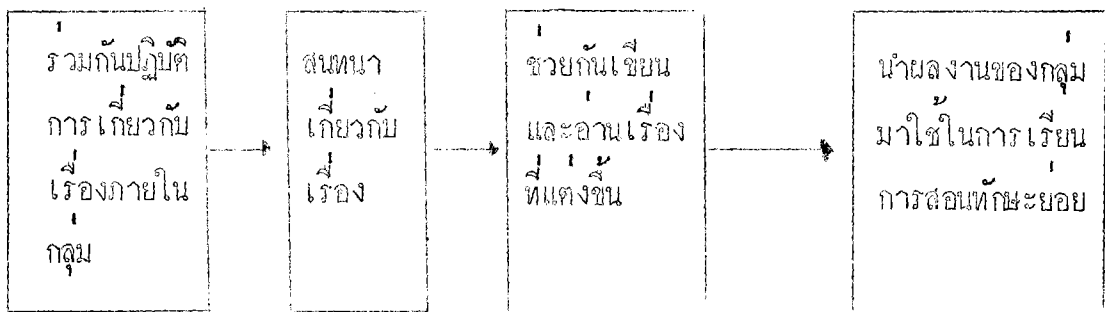
1. ให้เด็กเปลี่ยนเนื้อหาโดยเด็กช่วยกันเขียนบนกระดานหรือครูจะเป็นผู้เขียนโดยเด็กเป็นผู้แต่งเรื่อง
2. ครูและเด็กจะอ่านเรื่องซ้ำ ๆ พร้อมทั้งตรวจแก้เรื่องที่เขียนไว้อย่างคร่าว ๆ
3. อ่านหนังสือที่นักเรียนทำขึ้นที่สมบูรณ์แล้วเป็นกลุ่ม
4. เรียงลำดับรูปภาพที่วาดไว้
5. ฝึกการจับคู่คำ โดยเปิดคำที่จะให้เด็กจับคู่ที่อยู่ในหนังสือที่นักเรียนทำไว้
6. เล่นเกมจับคู่คำเป็นกลุ่ม

7. จัดบัตรคำให้เป็นประโยค
8. ลอกคำลงมาเขียนเป็นประโยค
9. เล่นเกม
10. เล่นบทบาทสมมติ
11. ปีกคำศัพท์บนกระดาน
12. เด็กฝึกเขียนเรื่องของตนเอง

4. ลำดับขั้นตอนการ เรียนรู้ควยวิธิมุ่งประสบบการทางภาษา

การใช้ประสบบการทางภาษาเพื่อเป็นพื้นฐานทางการอ่าน และการเขียนหลักดังนี้

ขั้นตอนการ เรียนรู้ประเภท ก

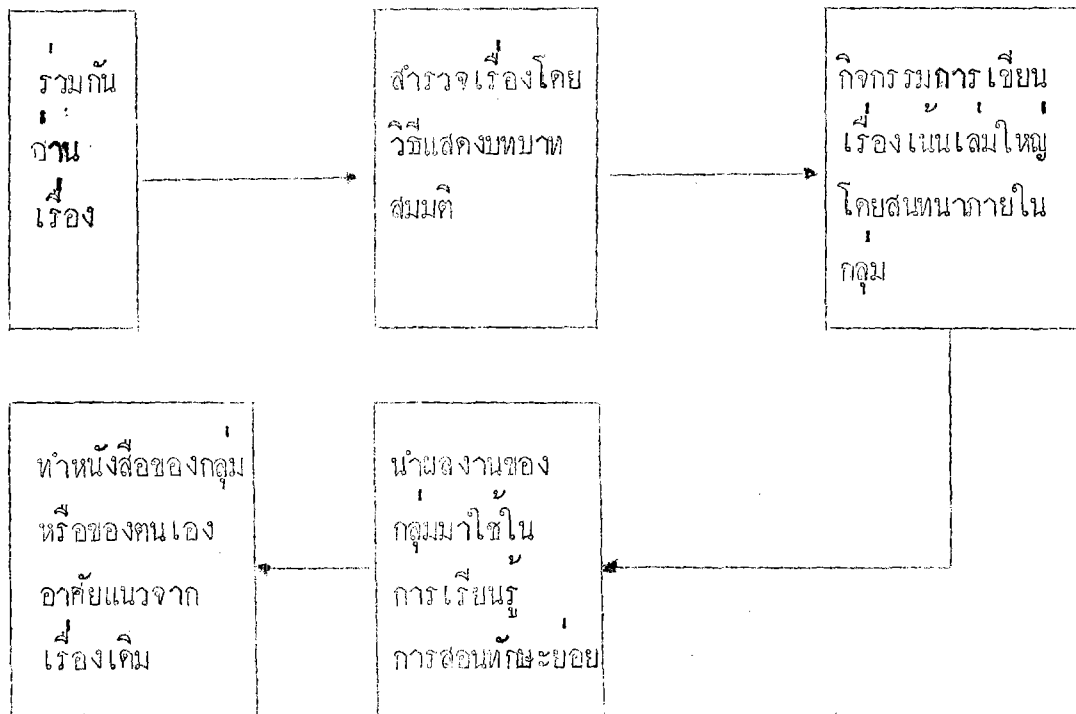

ภาพประกอบ 2 แผนภูมิหลักการใช้ประสบบการทางภาษา

ขั้นตอนการสอนนี้เป็นขั้นตอนที่ใช้ประสบบการทางภาษาที่เป็นพื้นฐานทางการอ่านและเขียน โดยนักเรียนเรียนรู้เกี่ยวกับเรื่อง หรือกระบวนการที่เป็นประโยค และน่าสนใจจากเรื่องที่กำหนดในหลักสูตร เช่น เรียนรู้เกี่ยวกับวิธีการปักไข่ โดยจัดให้แม่ไก่ปักไข่จริง ๆ แล้วให้นักเรียนจดบันทึกรายงานความเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้นในแต่ละวัน ครูอาจจะอธิบายให้นักเรียนได้รู้เกี่ยวกับระยะพักตัวไวตัวอีกได้ สนทนารายงานผลเกี่ยวกับการปักไข่ของนักเรียนภายในกลุ่มร่วมกันเขียนเป็นหนังสือเล่มใหญ่ ใช้นั่งหนังสือเล่มใหญ่ ในการทำกิจกรรม และเล่นเกมซึ่งช่วยให้เกิดการเรียนรู้ได้มากขึ้น

การใช้ชีวิตอ่านรวมกันเป็นพื้นฐานในการอ่านและการเขียน

ขั้นตอนการเรียนรู้ประเภท ข

ภาพประกอบ 3 แผนภูมิหลักการใช้ชีวิตอ่านรวมกัน

ขั้นตอนการสอนนี้ เป็นขั้นตอนที่ชีวิตอ่านรวมกันเป็นพื้นฐานในการอ่านและเขียน
 ขั้นตอนนี้ครูจะเป็นผู้อ่านหนังสือให้นักเรียนฟัง พร้อมให้ดูภาพประกอบ และใช้ภาษาง่าย ๆ ใน
 การอธิบายคำ นักเรียนได้แสดงบทบาทสมมติ และทำกิจกรรมกลุ่มคือทำหนังสือเล่มใหญ่หลังจากนั้น
 ก็ทำกิจกรรมและเล่นเกมจากหนังสือเล่มใหญ่ที่สร้างขึ้น

5. ขั้นตอนการสอน

ขั้นตอนการสอนโดยวิธีนี้มุ่งประสงค์ทางภาษา มีลำดับขั้นตอนดังนี้

ขั้นที่ 1 ครูอ่านเนื้อเรื่องให้นักเรียนฟัง และอธิบายความหมายด้วยคำพูดง่าย ๆ พร้อมทั้งในรูปภาพประกอบเรื่อง

รูปภาพเป็นวัสดุอุปกรณ์ที่สื่อความหมายที่สอดคล้องกับข้อความสามารถช่วยให้เกิดการรับรู้และเข้าใจได้

โสภภาพรรณ สุวรรณแสง และเกื้อกูล คุปรัตน์ (โสภภาพรรณ สุวรรณแสง และ เกื้อกูล คุปรัตน์ 2521 : 81 - 82)

1. รูปภาพช่วยให้เข้าใจในสิ่งที่อ่านสมบูรณ์ขึ้น
2. รูปภาพช่วยเป็นจุดรวมความสนใจของผู้เรียน คือเมื่อใช้รูปภาพประกอบการสอนแล้ว จะทำให้ผู้เรียนมีความสนใจในการเรียนการสอน และเข้าใจในบทเรียนได้ตรงกัน
3. รูปภาพช่วยใหญ่เรียนมีส่วนร่วมในการเรียน และส่งเสริมการอภิปรายร่วมกัน
4. รูปภาพช่วยในการสรุปบทเรียน
5. รูปภาพสามารถเร้าอารมณ์ และเปลี่ยนทัศนคติของผู้เรียนได้

เริงลักษณ์ มหาวิทยาลัยมนตรี (เริงลักษณ์ มหาวิทยาลัยมนตรี 2516 : 81)

ไต่ทำการวิจัยเกี่ยวกับรูปภาพในการเรียนการสอนคำศัพท์วิชาภาษาไทย ชั้นประถมศึกษาตอนต้น ผลจากการศึกษาพบว่าการสอนคำศัพท์วิชาภาษาไทยชั้นประถมศึกษาตอนต้น โดยการใช้อรูปภาพประกอบการสอน มีผลทำให้การเรียนรู้ดีกว่าการสอนโดยไม่ใช้รูปภาพ

ขั้นที่ 2 ครูสนทนากับนักเรียนเกี่ยวกับเนื้อเรื่องจนนักเรียนเข้าใจศัพท์บางคำ ครูอาจจะอธิบายความหมายโดยใช้อรูปภาพประกอบ หรือครูตั้งคำถาม ถามนักเรียนว่าในหน้ามีอะไรบ้าง ใครทำอะไรอยู่ ฝึกให้นักเรียนได้ใช้ความคิดในแต่ละหน้า ครูควรอ่านเน้นข้อความที่สำคัญ ซ้ำกันหลาย ๆ ครั้ง

เมื่อนักเรียนเข้าใจเนื้อเรื่องทั้งหมดแล้ว ครูจะแบ่งนักเรียนให้นักเรียนแต่ละกลุ่มแสดงบทบาทสมมติจากเรื่องที่อ่าน โดยให้นักเรียนกลุ่มหนึ่งเป็นผู้นำแสดง อีกกลุ่มหนึ่งเป็นผู้อ่านบรรยายเรื่อง

ในขั้นตอนเกี่ยวกับบทบาทสมมติ (Role - Play) การไรบทบาทสมมติเป็นเครื่องมือ และวิธีการอย่างหนึ่งที่นักวิชาการทางการเรียนการสอนนำมาประยุกต์ใช้ในการเรียน เพื่อให้ นักเรียนได้มีโอกาสฝึกฝนทางภาษาในบทบาทที่คล้ายกับชีวิตจริง และยังเป็นสิ่งท้าทายที่ เรียนมีความน่าสนใจ มีความสนุกสนานมากขึ้น ทำให้ผู้เรียนได้มีโอกาสสร้างความสัมพันธ์กัน ผู้เรียนจะ คอย ๆ เกิดความทองการแสดงออกโดยอัตโนมัติ เกิดความสนใจในการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร

ขั้นตอนของการใช้กิจกรรมบทบาทสมมติในการสอนในชั้นเรียน จะดำเนินไปตามขั้นตอน ดังนี้ (ทิตินา แซมมดี 2519 : 44 - 47)

2.1 เลือกปัญหา การเลือกปัญหาครูต้องดูจุดหมายในการสอน ความต้องการ และความจำกัดของนักเรียน ครูจะเป็นผู้อธิบายกฎเกณฑ์กิจกรรมบทบาทสมมติให้นักเรียนทั้งชั้นฟัง

2.2 คุนเครื่อง มีจุดหมายให้นักเรียนรู้สึกสบายใจและมั่นใจในการแสดง ครูจะฝึกให้นักเรียนแสดงสิ่งเล็ก ๆ น้อย ๆ ก่อนแสดงจริง

2.3 ครูอธิบายถึงสถานการณ์ต่าง ๆ ไป ครูควรอธิบายถึงสถานการณ์ต่าง ๆ ไป ให้นักเรียนทั้งห้องฟัง เพื่อให้นักเรียนทราบถึงจุดหมายทางการศึกษาในการแสดงและเข้าใจ ความว่าปัญหาที่แสดงนั้นเกี่ยวข้องกับตนอย่างไร ครูต้องอธิบายให้นักเรียนทุกคนทราบเกี่ยวกับ สถานการณ์ในเรื่องและลักษณะตัวละคร ทั้งนี้เพื่อให้นักเรียนมีส่วนร่วมในการ เล่นบทบาททั่วถึง ทุกคน

2.4 อธิบายบทบาทผู้แสดง ครูควรเลือกผู้แสดงให้เหมาะสมกับบทบาทละคร เลือกนักเรียนที่เต็มใจแสดง ครูอาจเปิดโอกาสให้นักเรียนในห้องช่วยเลือกตัวแสดงร่วมกับครู ครูจะอธิบายอย่างละเอียดว่าเป็นผู้แสดงบทบาทใด นักเรียนที่แสดงยิ่งเข้าใจมากเท่าใดก็จะแสดง ได้ดีมากขึ้น

2.5 อธิบายบทบาทผู้ดู เพื่อที่จะทำให้ผู้ดูมีส่วนร่วมกับการแสดงมากที่สุด ครู ควรกำหนดหน้าที่ของผู้ดูก่อนการแสดงเริ่มต้น

2.6 การแสดงบทบาท ครูควรกำหนดระยะเวลาให้นานพอที่นักเรียนจะแสดง ออกถึงปัญหาที่ต้องการให้ดูชมเห็นได้ แต่ไม่ควรไม่นานเกินไปจนผู้ดูหมดความสนใจ ถ้าผู้แสดงเล่น บทบาทผิดครูสามารถบอกให้นักเรียนแสดงบทบาทที่ถูกต้องได้ โดยไม่ถือว่าเป็นการขัดจังหวะ

2.7 อธิบายแสดงความคิดเห็น เมื่อแสดงจบแล้ว ควรมีการอภิปรายผล แลกเปลี่ยนความคิดเห็นและประสบการณ์กัน อันจะเป็นแนวความคิดที่กว้างขวางยิ่งขึ้นจากทัศนะ ของนักเรียนเอง ทั้งในแง่ผู้แสดงและผู้ชมการแสดง แต่ที่สำคัญยิ่งไปกว่านั้นก็คือ นักเรียนจะได้ มีโอกาสฝึกภาษาเป้าหมายโดยอิสระ นักเรียนจะได้นำความรู้ทางภาษาเป้าหมายที่เรียนไปแล้ว มาประยุกต์ใช้งาน

กิจกรรมบทบาทสมมติทำให้นักเรียนเกิดความมั่นใจ สนใจในการเรียน และมีความ กระตือรือร้นที่จะแสดง นักเรียนเกิดความภาคภูมิใจในการที่ได้แสดงออกด้วยตนเอง ผู้เรียน ได้มีโอกาสปฏิสัมพันธ์ซึ่งกันและกัน

ขั้นที่ 3

ให้นักเรียนช่วยกันเล่าเรื่องตาม เนื้อเรื่องที่ครูอ่านให้ฟัง โดยครูอาจจะตั้งคำถามนำ เนื้อเรื่องอาจจะมีการเปลี่ยนแปลงตัวละคร หรือสถานที่ หรือมีการเพิ่มพดสนทนา แล้วแต่นักเรียน ในกลุ่มจะตกลงกัน แล้วครูเขียนเนื้อเรื่องตามที่นักเรียนเล่าลงในกระดาษแผ่นใหญ่ขณะที่เขียน ประโยค ครูจะอ่านคำที่เขียนแล้วให้นักเรียนอ่านตามคำไปมา เพื่อให้นักเรียนเกิดความเคยชิน กับตัวอักษรหรือคำนั้น ๆ บางตอนอาจจะให้นักเรียนลองออกมาเขียนหรือวาดภาพประกอบเรื่องเอง

นักเรียนแบ่งกลุ่มเพื่อทำหนังสือเล่มใหญ่ (Big Book) โดยช่วยกันสร้างเรื่องแล้ว แบ่งหน้าที่กันทำ เช่น เป็นคนเขียน วาดภาพประกอบหรือระบายสี เป็นต้น

วิธีการฝึกเขียนเรื่อง

1. ครูช่วยเด็กเขียนเรื่องโดยช่วยออกเสียงคำที่จะเขียนในระหว่างที่ทำงานกลุ่ม
2. เรื่องที่เขียนบนกระดาน ไม่จำเป็นจะต้องเขียนเป็นเดิม
3. ครูเป็นผู้เขียนเรื่องบนกระดานจากการเรียบเรียงของเด็ก ๆ
4. การตรวจสอบเค้าโครงเรื่อง เด็กจะเป็นผู้ดูว่าควรจะมีการเปลี่ยนแปลงหรือ ปรับปรุงส่วนใด
5. การฝึกอ่านปากเปล่า ฝึกอ่านจากหนังสือเด็กทำขึ้น

6. การลำดับเรื่องจากภาพ เด็กจะลำดับเรื่องในขณะที่คุยกับเพื่อนๆ เรื่องอีกครั้ง
7. มีการจับคู่คำหรือการนำคำไปแทนที่ในหนังสือที่นักเรียนทำขึ้น
8. ให้เด็กเล่นเกมเกี่ยวกับบัตรคำศัพท์ เพื่อช่วยให้เด็กแม่นยำมากขึ้น
9. จัดเรียงคำให้เป็นประโยค
10. ฝึกเขียนประโยค
11. เล่นเกม
12. เล่นบทบาทสมมติ
13. ฝึกเรื่องคำศัพท์
14. เด็กลงมือเขียนเรื่องของตนเองและวาดภาพประกอบ

ในการสอนควยวิธึนี้ ประสพการณทางภาษา นี้ การแบ่งกลุ่มนักเรียนออกเป็นกลุ่มย่อย ๆ เป็นสิ่งจำเป็นอย่างยิ่ง

รูธ (Ruth. 1985 : 48 - 53) กล่าวว่า การเรียนเป็นกลุ่มย่อย คือสถานการณ์ในการเรียนที่นักเรียนทำงานร่วมกัน ช่วยเหลือกัน ร่วมกันแสดงความคิดเห็น และวิจารณ์ข้อคิดเห็นนั้น ๆ เขายังได้กล่าวถึงบทบาทของครูในขณะที่นักเรียนร่วมกันทำงานเป็นกลุ่มย่อย ๆ ว่า ครูมีหน้าที่คอยสังเกต และให้คำปรึกษา การเรียนเป็นกลุ่มย่อยนั้นมีผลดีดังนี้

1. นักเรียนได้รับประโยชน์จากเพื่อน และมีโอกาสได้รับประสบการณ์ในการแก้ปัญหาหลายวิธี
2. นักเรียนที่เรียนเก่งมีโอกาสขยายความรู้ ความคิดให้เพื่อนฟังได้ และได้ช่วยเหลือนักเรียนที่เรียนอ่อน
3. ทำให้นักเรียนรู้จักทำงานร่วมกับผู้อื่น รู้จักการปรับตัว เข้ากับสังคม และรู้สึกชอบโรงเรียนมากขึ้น
4. นักเรียนเข้าใจวัฒนธรรมของผู้อื่นมากขึ้น มีความสัมพันธ์กันเป็นอันดี แม้จะมีพื้นฐานที่แตกต่างกัน ได้ช่วยกันแก้ปัญหา ซึ่งสิ่งเหล่านี้ช่วยพัฒนาทักษะทางชีวิตที่สำคัญ
5. ทำให้บรรยากาศในการเรียนสนุกสนานน่าเรียน
6. ทำให้นักเรียนกล้าพูด กล้าซักถาม และกล้าแสดงความคิดเห็นต่อหน้าเพื่อนในชั้น

การทำหนังสือเล่มใหญ่

ในการทำหนังสือเล่มใหญ่ มีขั้นตอนในการทำงาน ๗ โดยเตรียมวัสดุอุปกรณ์ ดังนี้

1. กระดาษ จะใช้กระดาษสีหรือกระดาษขาวขึ้นอยู่กับความนิยมของผู้ทำ ขนาดกระดาษ พิจารณาจากความเหมาะสมของหน้าหนังสือ
2. ปก อาจจะใช้กระดาษสีสวย ๆ และควรจะให้มีความใหญ่กว่าหน้าหนังสือ
3. กาว
4. กรรไกร
5. สี ปากกา หรือดินสอสีชนิดต่าง ๆ
6. เครื่องเย็บและลวดเย็บกระดาษ
7. มีดตัดกระดาษ

วิธีทำ

1. พับกระดาษ ตัดกระดาษ เพื่อให้ได้ขนาดหน้าหนังสือที่ต้องการ
2. วาดโครงเรื่องว่า เรื่องที่จะเขียนควรจะใช้กระดาษกี่หน้า ภาพวาดประกอบเรื่อง จะอยู่ตรงไหน ขอความที่จะอธิบายภาพจะวางอย่างไร เพื่อจะเว้นเนื้อที่ใดเหมาะสม
3. เขียนบทความลงบนกระดาษควมปากกาสี เมื่อเริ่มเขียนควรเว้นระยะห่างริมหน้าพอประมาณ เพื่อสะดวกในการเซ็เล่ม
4. เมื่อเขียนบทความจบและวาดภาพประกอบเรียบร้อยแล้ว เอาหน้ากระดาษทั้งหมดมารวมกัน เรียงลำดับหน้าก่อนหลังให้ถูกต้องตามเนื้อเรื่อง แล้วเขียนลวดเย็บกระดาษ
5. เริ่มทำปก ปกควรให้ใหญ่กว่ากระดาษข้างใน หน้าปกควรมีชื่อเรื่อง หรือมีรูปภาพประกอบ แล้วตกแต่งเขียนจะมีความคิดสร้างสรรค์ของตนเอง
6. ขึ้นสุกทาย เย็บปกเข้ากับเล่ม จับให้เป็นรอยเปิดอ่านได้เพื่ออำนวยความสะดวกในการเปิดอ่าน แล้วนำเอากระดาษปิดทับมุมขอบหนังสือให้เรียบร้อย

ขั้นที่ 4

เมื่อนักเรียนสร้างหนังสือเล่มใหญ่แล้ว นักเรียนจะใช้หนังสือเล่มนั้นในการเรียนรู้ต่อไป เช่น นำเนื้อเรื่องนั้นไปอ่านตามลำพัง เพราะนักเรียนสามารถเข้าใจเนื้อเรื่องทั้งหมดจากการเรียนในลำดับขั้นที่ 1 - 3 แล้ว นอกจากนี้ยังสามารถนำหนังสือเล่มใหญ่นี้ไปเล่นเกมต่าง ๆ ได้

การเล่นเกม

เกม ประกอบการเรียนการสอน จัดเป็นสื่อการเรียนอีกประเภทหนึ่งซึ่งใช้เราให้นักเรียนเกิดความสนุกสนานไม่เบื่อหน่าย และได้ความรู้โดยไม่รู้สึกตัว

สมพล ชูบุษชา (สมพล ชูบุษชา 2524 : 22 - 23) ได้สรุปถึงความสำคัญและประโยชน์ของเกมการสอนภาษา ดังนี้

1. เด็กชอบการแข่งขัน ครูจึงควรใช้วิธีการแข่งขันมาช่วยในการสอน
2. เกมช่วยสร้างบรรยากาศที่ดีในการเรียน
3. เกมเป็นเครื่องมือที่ช่วยให้เกิดการเรียนรู้ภาษาได้ดี
4. เกมทำให้การเรียนดำเนินไปอย่างรวดเร็ว
5. เกมช่วยผ่อนคลายความเคร่งเครียดในการเรียน
6. เกมช่วยให้เด็กสนใจและไม่เบื่อหน่ายในการเรียน
7. เกมสร้างทัศนคติทางร่างกายแก่เด็ก
8. เกมสร้างลักษณะนิสัยที่ดีแก่เด็ก ในรู้จักเอาเพื่อเผื่อแผ่ มีความรับผิดชอบและรู้จักปฏิบัติตามกฎเกณฑ์
9. เกมช่วยฝึกทักษะทางภาษา
10. เกมเปิดโอกาสให้เด็กได้แสดงความสามารถของตนได้อย่างเต็มที่
11. เกมช่วยให้ครูมองเห็นพฤติกรรมของนักเรียนแต่ละคนได้อย่างชัดเจน อันจะเป็นประโยชน์แก่การสอนของครูต่อไป

สุโร พงษ์ทองเจริญ (สุโร พงษ์ทองเจริญ 2525 : 28) กล่าวถึงการใช้อเกมทางภาษาวา ในการสอนการใช้เกมภาษาเป็นกิจกรรม จะเป็นกว่าเราความสนใจของนักเรียนได้ดีมาก การเล่นเกมนี้จะทำให้เด็กผู้ที่ทำกิจกรรม จนคิดว่าคนกำลังเรียนอยู่ ขณะที่เล่นเกมนี้คนที่ใช้ภาษาไปช่วย เกมภาษาจะช่วยให้เด็กเรียนในภาษาโคคลองแคลวขึ้น

ลักษณะของเกมการสอนคือ

1. ไม่จำเป็นต้องมีการเตรียมเกมมาล่วงหน้า หรือถามักควรวินอยที่สุด
2. เป็นเกมที่ง่าย ๆ ไม่มีข้อ และไม่มีลักษณะที่ทลายความสามารถของนักเรียน
3. มีคำสั่งและกติกาในการเล่นชัดเจน
4. เป็นเกมสั้น ๆ ไม่ควรใช้เวลาเกิน 15 นาที
5. เป็นเกมที่สร้างความสนุกสนาน ร่าเริง และได้รับความรู้หรือทักษะ
6. เป็นเกมที่ไมทำให้เสียวินัยในห้องเรียน
7. เป็นเกมที่เล่นเป็นทีม หรือเป็นเกมที่ไม่เกิดความกังวลเกี่ยวกับผู้อื่น
8. เป็นเกมที่นักเรียนได้มีการเคลื่อนไหวส่วนต่าง ๆ ของร่างกายมาตามสมควร
9. ถ้าเป็นการแข่งขัน ควรที่จะมีการตรวจสอบและการตัดสินใจให้คะแนน
10. ควรให้อุปกรณ์ที่สามารถประดิษฐ์ขึ้นเองได้ง่าย ๆ และสามารถดัดแปลงใช้เป็นอุปกรณ์การสอนได้เป็นอย่างดี

ชนิดของเกม และการทำแบบฝึกหัดต่อไปนี้จะช่วยให้เด็กเรียนรู้อย่างมากขึ้นเกี่ยวกับคำและกลุ่มคำที่เคยใช้ในหนังสือของกลุ่มมาแล้ว ครูจะต้องคำนึงถึงกิจกรรมต่าง ๆ ในการใช้หนังสือเขียนขึ้นในกลุ่ม เพื่อฝึกทักษะย่อย ซึ่งนักเรียนจำเป็นต้องรู้เป็นอย่างดีตลอดเวลา อย่างไรก็ตาม ครูควรจะแน่ใจควกว่า นักเรียนทุกคนรู้วิธีการเล่นเกมหรือทำกิจกรรมก่อนที่ครูจะปล่อยให้เด็กปฏิบัติงานต่าง ๆ ใดเองโดยที่ครูไม่ต้องคอยช่วยเหลือ เมื่อนักเรียนเรียนรู้อุปกรณ์เคยกับวิธีการทำกิจกรรมแล้ว ครูอาจจะให้นักเรียนบางคนทำหน้าที่เป็นครูในบางกลุ่มใด โดยที่ไม่ต้องมีครูคอยควบคุม ในขณะที่เดียวกันครูอาจจะช่วยนักเรียนในกลุ่มอื่น ๆ ใดอีกด้วย

เกมบางชนิดที่นักเรียนอาจมีส่วนร่วมในกิจกรรมใดก็ตามดังนี้

1. หามบัตรคำที่ถูกกองมาเทียบกับคำต่าง ๆ ที่ครูชี้ไว้ในหนังสือเล่มใหญ่
2. ให้นักเรียนหยิบบัตรคำจากกระเป๋ายางและให้หาคำที่เหมือนกันกับบัตรคำนั้น ๆ เอง

ตามที่ปรากฏอยู่ในหนังสือเล่มใหญ่

3. เล่นเกม "จำใจ" ตามจำนวนของบัตรคำที่เรียงว่าคานหนาฉนวนพ่นหรือบนโต๊ะ
วิธีเล่นให้นักเรียนหรือให้นักไปหยิบบัตรคำแต่ละใบที่วางคว่ำไว้ ในขณะที่เพื่อน ๆ ช่วยกัน
ร้องเพลง เช่น "จำใจ มะ เชื้อเปราะ กระทบหาแว่น พายเรือออกแอน กระแทนตม
สาว ๆ หมม ๆ อายน้ำทาโทน อายน้ำทาวัด เอากะจกที่ โหนสอง เข็ม ๆ มอง ๆ นกขุนทอง
ร้องวู" เมื่อจบเสียงร้องเพลงของเพื่อน ๆ แล้ว บัตรคำใดที่นักเรียนชี้ไว้ในสุดท้ายในทันที
เพลงจบ นักเรียนจะหยิบบัตรคำนั้นมาแก้ไข และให้นักเรียนคนอื่น ๆ ชี้บัตรคำแต่ละใบที่คว่ำอยู่
โดยเพื่อน ๆ ช่วยกันร้องเพลงต่อไปอย่างนี้เรื่อย ๆ จนกว่าจะหมดบัตรคำที่คว่ำไว้ นักเรียนคนใด
ในกลุ่มสามารถนำบัตรคำมาเรียงเป็นประโยคใดก่อน คนนั้นจะเป็นผู้ชนะ คำในบัตรคำที่เตรียมไว้
ควรจะนำมาจากหนังสือเล่มใหญ่ที่นักเรียนช่วยกันเขียนขึ้น ทั้งนี้เพื่อให้นักเรียนจำคำเหล่านั้นได้
แม่นยำขึ้นนั่นเอง

4. ให้นักเรียนผลัดกันพูดประโยคใดประโยคหนึ่งทีละคน จากเรื่องที่นักเรียนช่วยกันแต่ง
ในหนังสือเล่มใหญ่ ให้นักเรียนคนอื่น ๆ ช่วยกันหามบัตรคำมาเรียงเป็นประโยคตามที่พูด ให้
นักเรียนช่วยกันอ่านประโยคที่เรียงบัตรคำเขาควยกัน เพื่อตรวจสอบว่าถูกต้องหรือไม่ นักเรียน
อาจจะใช้การคนควาจากหนังสือเล่มใหญ่ และหามบัตรคำมาเทียบเพื่อเรียงประโยคเหล่านั้นได้

5. นักเรียนหรือครูช่วยกันจัดบัตรคำให้เป็นประโยคโดยให้นักเรียนทุกคนหันหลังไปเสีย
ครูหรือนักเรียนเอาบัตรคำใบหนึ่งในประโยคไปวางในกระเป๋ายางใสบัตรคำ จากนั้นให้นักเรียน
ทุกคนหันหลังกลับมาดู อ่านประโยคคน ๆ และให้นักเรียนผลัดกันทีละคนไปหามบัตรคำที่ถูกกองที่จะ
วางในประโยคที่เรียงไว้

6. แทนที่จะหาคำในกระเป๋ายางใสบัตรคำดังเล่นในกิจกรรมข้ออื่น ๆ ที่กล่าวมาแล้ว
ข้างต้น ครูอาจเรียกนักเรียนออกมาเขียนคำ ๆ หนึ่งบนบัตรคำ ถ้านักเรียนทำไม่ได้ นักเรียนอาจ
กลับไปหามบัตรคำนั้น ๆ ในกระเป๋ายางเพื่อเปรียบเทียบหรือตรวจสอบการสะกดคำของตนได้

7. ครูบิ่คคำ ๆ หนึ่งในหนังสือเล่มใหญ่ของนักเรียน โดยบิ่คเพียงตัวอักษรตัวแรก หรือตัวที่สองไว้ พยายามให้นักเรียนเดาว่าเป็นคำใด จากนั้นให้นักเรียนลองตรวจคำตอบโดยการเปรียบเทียบคำ และอ่านคำนั้น ๆ จากหนังสือเล่มใหญ่ของนักเรียนในกลุ่ม

8. ให้นักเรียนหาคำที่เริ่มต้นด้วยตัวอักษรหรือกลุ่มตัวอักษรที่เหมือนกันกับคำที่ให้

9. ให้นักเรียนเติมคำที่ขาดหายไปไม่ว่าประโยค โดยให้เลือกรจากคำหลาย ๆ คำ จากที่เก็บบัตรคำเพื่อให้ได้ประโยคที่ถูกต้อง นักเรียนอาจอภิปรายรวมกัน และตัดสินใจว่าจะใช้คำ ๆ ใดเป็นที่พิเศษใด อย่างมีความหมายหรือไม่ ทั้งนี้ครูอาจอนุญาตให้นักเรียนคิดคำที่อาจไม่มีในกลุ่มบัตรคำก็ได้

10. ครูหรือนักเรียน คำบัตรคำ 2 - 3 บัตร ภายในประโยค 1 ประโยค แล้วซ่อนบัตรคำเหล่านั้นไว้ แล้วให้นักเรียนทายว่าประโยคเต็ม ๆ ทั้งหมดคืออะไร ถ้าใครพูดได้เป็นประโยคที่มีความหมายพอจะเป็นที่เข้าใจ ก็จะได้คะแนน 1 คะแนน ถ้าถูกต้องจริง ๆ จะได้ 2 คะแนน

11. นักเรียนจะแต่งประโยคจากบัตรคำ โดยครูหรือนักเรียนจะสลับบัตรคำเหล่านั้น และให้นักเรียนผลัดกันเรียงประโยคคนละ 1 ประโยค อาจจะให้เรียงประโยคมากขึ้นอีกก็ได้

12. ให้นักเรียนนั่งเป็นวงกลม และแต่ละคนจะได้รับบัตรคำคนละ 5 - 6 ใบ แต่ละคนจะเก็บบัตรคำของตนไว้ไม่ให้เพื่อนเห็น นักเรียนอาจนำบัตรคำมาแลกเปลี่ยนกับเพื่อนหนึ่งไกลเคียงใดครั้งละ 1 บัตร ผลัดเปลี่ยนกันแจกบัตรคำไปเรื่อย ๆ จนกว่านักเรียนคนใดภายในวงสามารถเรียงเป็นประโยคใดที่มีความหมาย อาจใช้วิธีซ่อนบางก็ได้ โดยให้นักเรียนทีละคนผลัดกันหยิบบัตรคำทีละใบจากกองบัตรคำที่เรียงซ่อนไว้ตรงกลาง

13. แจกบัตรตัวอักษรให้นักเรียนแต่ละคนภายในกลุ่ม โดยผลัดกันเรียงบัตรนั้นเป็นคำ และเรียงไว้ข้างตัวเอง จะผลัดกันเรียงจนกว่าจะไม่มีนักเรียนคนใดแต่งหรือเรียงคำได้อีกจึงจะจบเกม

ในบางกิจกรรมครูอาจต้องการให้นักเรียนทำงานแข่งกัน ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับว่านักเรียนจะสนุกสนานกับการแข่งขันนั้น ๆ หรือไม่ สิ่งที่สำคัญ คือ ครูต้องให้ความช่วยเหลือแก่นักเรียนที่ไม่ประสบความสำเร็จในการปฏิบัติงาน แต่ควรจะช่วยเท่าที่เป็นในนักเรียนประสบความสำเร็จ

ใดเท่านั้น บางครั้งครูอาจจะอธิบายให้เฉพาะเพียงแต่วิธีการหาคำตอบเท่านั้น (มักจะทำในขั้นตอนของการทำหนังสือภายในกลุ่ม) ยกตัวอย่าง เช่น ถ้านักเรียนคนหนึ่งเลือกบัตรคำชนิดในการจับคู่คำตามที่ครูกำหนด ครูอาจจะพูดว่า "ลองเทียบคำนั้นดูซิ เหมือนกันไหม ไม่ใช่ ฝีมือสังเกตดูให้ดีแล้วลองหาบัตรคำใหม่ซิ" ยิ่งนักเรียนประสบความสำเร็จมากขึ้นเท่าใด นักเรียนก็ควรได้รับคำยกย่องชมเชย หรือการประเมินค่ามากขึ้นเท่านั้น

ขั้นตอนการสอนที่ใช้ในการทดลองสอน

ขั้นที่ 1 ครูอ่านเนื้อเรื่องให้นักเรียนฟัง และอธิบายความหมายของคำพ้องต่าง ๆ พร้อมทั้งให้รูปภาพประกอบ ครูสนทนากับคำถามเกี่ยวกับเนื้อเรื่องจนนักเรียนเข้าใจศัพท์บางคำ ครูอาจจะอธิบายความหมายโดยใช้ภาพประกอบ จากนั้นครูแจกบัตรภาพให้นักเรียนออกมาเรียงลำดับภาพตามเนื้อเรื่อง

ขั้นที่ 2 ครูแบ่งนักเรียนออกเป็น 2 กลุ่ม ให้สลับกันทำกิจกรรมโดยกลุ่มหนึ่งแสดงบทบาทสมมติ อีกกลุ่มหนึ่งจะเป็นผู้อ่านเนื้อเรื่องประกอบการแสดง

ขั้นที่ 3 นักเรียนช่วยกันเล่าเรื่องตามเนื้อเรื่องที่ครูอ่านให้ฟัง โดยเปลี่ยนแปลงได้ตามความต้องการของกลุ่ม แล้วครูเขียนเนื้อเรื่องตามที่นักเรียนเล่าลงบนกระดาษแผ่นใหญ่ บางครั้งอาจจะให้นักเรียนลองออกมาเขียนเอง หรือให้ออกมาวาดภาพประกอบเรื่อง

ขั้นที่ 4 นักเรียนแบ่งกลุ่มเพื่อเตรียมทำหนังสือเล่มใหญ่ ก่อนลงมือทำครูจะให้นักเรียนฝึกเรียงลำดับคำให้เป็นประโยคที่เข้าใจความตรงกับภาพที่ให้ แล้วครูแจกกระดาษวาดเขียนเล่มใหญ่ให้กลุ่มละ 1 แผ่น เพื่อเขียนข้อความและวาดภาพประกอบตามเนื้อเรื่องที่ช่วยกันเขียน

ขั้นที่ 5 นักเรียนแบ่งกลุ่มเพื่อเล่นเกมเกี่ยวกับคำศัพท์ คือ ให้หาคำศัพท์จากหนังสือเล่มใหญ่ที่นักเรียนช่วยกันทำ เกมโศกโน เกมหาคำตรงกันข้าม เกมจับคู่คำ เป็นต้น เกมเหล่านี้จะหมุนเวียนกันเล่น

เกมหาคำในกิจกรรมทางภาษาในชั้นตอนนี้ เช่น

เกมโคมไฟ คือให้นักเรียนนำบัตรคำที่เหมือนกันมาต่อสลับกันไปภายในกลุ่ม พร้อมท่องอ่านคำ ๆ นั้นไปพร้อม ๆ กันด้วย ใครที่ตอบบัตรโคมไฟก่อนเป็นผู้ชนะ

เกมหาคำตรงกันข้าม คือให้นักเรียนใดเรียนรู้คำที่มีความหมายตรงกันข้ามกัน วิธีการเล่น คือคว่ำบัตรทั้งหมดแล้วให้นักเรียนสลับกันเปิดบัตรทีละคำ ถ้าเปิดแล้วคำคู่ที่มีความหมายตรงกันข้ามกัน ผู้ชนะจะได้บัตรคำไว้เป็นคะแนน ใครเปิดได้มากที่สุดเป็นผู้ชนะ

เกมจับคู่ เพื่อฝึกให้นักเรียนจำเกี่ยวกับตัวสะกดไวยากรณ์ วิชิต คำคว่ำบัตรคำทั้งหมด แล้วให้นักเรียนเปิดบัตรคำทีละคู่ ถ้าเปิดแล้วบัตรคำที่สะกดเหมือนกันก็เก็บไว้เป็นคะแนนของตนเอง ใครเปิดได้มากที่สุดเป็นผู้ชนะ

สรุปได้ว่า วิธีการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ทางภาษา จะทำให้เกิดผลดีแก่นักเรียน ดังนี้ คือ

1. การมีสัมพันธ์ของนักเรียนสูงขึ้น เพราะนักเรียนได้มีโอกาสใช้ภาษาในการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียนมาก
2. นักเรียนเกิดความสนใจ และสนุกสนานกับการเรียนการสอนเพราะวิธีสอนนี้ได้เปิดโอกาสให้เด็กได้แสดงออกโดยการ เล่นบทบาทสมมติและการ เล่นเกม
3. ในแต่ละขั้นตอนของการเรียนการสอน เด็กจะบรรลุเป้าหมายในการเรียน อย่างต่อเนื่อง และวิธีการสอนนี้สอดคล้องกับพัฒนาการของเด็ก และหลักจิตวิทยาการเรียนรู้อย่างดี

เอกสารที่เกี่ยวข้องกับความคงทนในการจำ

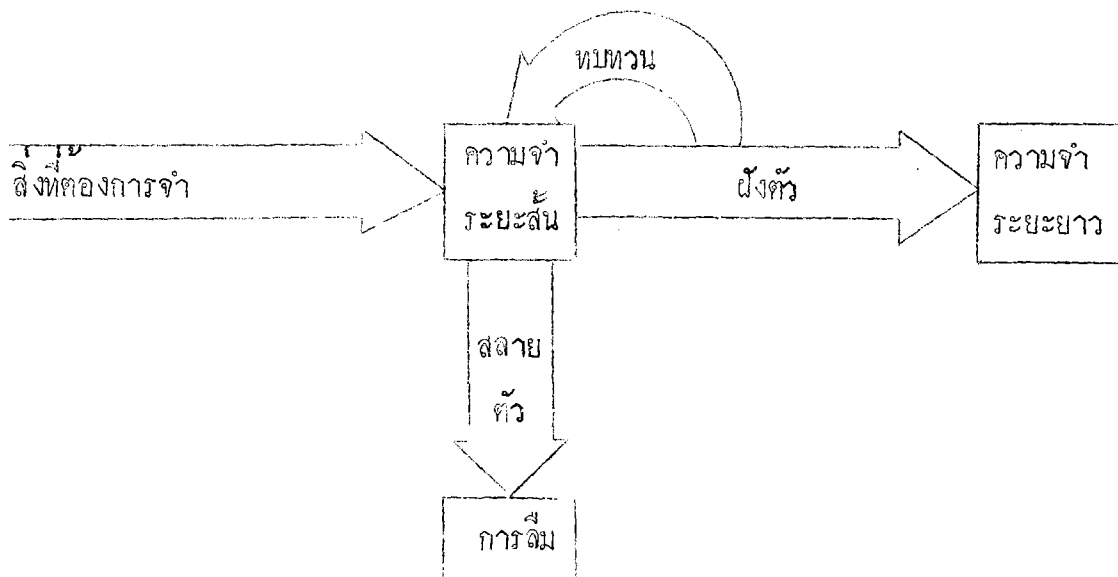
ความคงทนในการจำ (Retention) คือการคงไว้ซึ่งผลการเรียนหรือความสามารถที่จะระลึกได้ต่อสิ่งเราที่เคยเรียน หรือเคยมีประสบการณ์การรับรู้มาแล้วหลังจากที่ใดทิ้งระยะเวลาไว้นานหนึ่ง (Adam. 1967 : 9)

การที่จะจดจำสิ่งใดได้มากน้อยเพียงใด ขึ้นอยู่กับกระบวนการเรียนรู้ ถ้าเขียน (Gagne. 1974 : 27 - 46) อธิบายขั้นตอนของกระบวนการเรียนรู้และการจำไว้ดังนี้

1. การจูงใจ (Motivation Phase) เป็นการชักจูงให้ผู้นั้นอยากเรียนรู้
 2. ทำความเข้าใจ (Apprehending Phase) เป็นขั้นก่อนที่ผู้นั้นจะสามารถเข้าใจสถานการณ์ที่เป็นสิ่งเร้า
 3. การเรียนรู้รูปร่างของสิ่งที่เรียนรู้ไว้เป็นความจำ (Acquisition Phase) ขั้นนี้จะมีการเปลี่ยนแปลงเกิดเป็นความสามารถอย่างใหม่ขึ้น
 4. ความสามารถในการสะสมสิ่งเร้าเก็บไว้ในความจำ (Retention Phase) ขั้นนี้เป็นการนำสิ่งที่เรียนรู้ไปเก็บไว้ในส่วนที่เป็นความจำเป็นช่วงเวลาหนึ่ง
 5. การรื้อฟื้น (Recall Phase) ขั้นนี้เป็นการนำเอาสิ่งที่เรียนรู้ไปแล้ว และเก็บเอาไว้นั้นออกมาใช้ในลักษณะของการกระทำที่สังเกตได้
 6. การสรุปหลักการ (Generalization Phase) ขั้นนี้เป็นความสามารถใช้สิ่งที่เรียนรู้แล้วประยุกต์กับสิ่งเร้าใหม่ทีละประสพ
 7. การลงมือปฏิบัติ (Performance Phase) เป็นการแสดงพฤติกรรมที่แสดงออกถึงการเรียนรู้
- ถ้าขั้นการทำความเข้าใจและการเรียนรู้ไม่เกิดขึ้น การจำจะลดลงหรือจำไม่ได้เลย
- ความจำมี 2 ประเภท คือ ความจำระยะสั้น (Short-Term Memory) และ ความจำระยะยาว (Long-Term Memory) มีผู้สร้างทฤษฎีความจำขึ้น เพื่ออธิบายถึงกระบวนการต่าง ๆ ของความจำระยะสั้นและความจำระยะยาวหลายทฤษฎี ทฤษฎีเหล่านี้ เรียกว่า "ทฤษฎีความจำสองกระบวนการ" (Two Process Theory) มีอยู่ทฤษฎีหนึ่งที่ได้รับความนิยมอย่างมาก คือทฤษฎีของ แอทกินสัน และชิฟฟริน (เสถียร คุนกันนาทิต้องอ้างอิงมาจาก Atkinson and Shiffrin, 1968) ซึ่งสรุปไว้ดังนี้
1. ความจำระยะสั้นเป็นความจำชั่วคราว
 2. สิ่งที่เป็นในการจำระยะสั้น ต้องได้รับการทบทวนตลอดเวลา ไม่เช่นนั้น ความจำจะสลายตัวไปอย่างรวดเร็ว
 3. จำนวนสิ่งของที่รับการทบทวนครั้งหนึ่ง ๆ ในความจำระยะสั้นนี้มีจำนวนจำกัด เราจะทบทวนได้เพียง 5 - 9 สิ่ง ในขณะเดียวกันเท่านั้น

4. สิ่งใดก็ตามถ้าอยู่ในความจำระยะสั้นยิ่งนานก็ยิ่งจะฝังตัวอยู่ในความจำระยะสั้นมากขึ้นเท่านั้น

5. การฝังตัวในความจำระยะยาวเป็นกระบวนการสร้างความสัมพันธ์ระหว่างสิ่งที่อยู่ในความจำระยะยาวแล้วกับสิ่งที่เราต้องการจำ กระบวนการต่าง ๆ เหล่านี้แสดงได้โดยแผนภูมิต่อไปนี้

ภาพประกอบ 4 แผนภูมิกระบวนการต่าง ๆ ของความจำระยะสั้นและความจำระยะยาว

กระบวนการของความจำตามทฤษฎีของแอดคินสันและซีฟฟริน ระยะเวลาของการจำแบ่งออกเป็น 4 ระยะ คือ

1. การเรียนรู้ (Learning)
2. การทรงจำ (Retention)
3. การรู้จักจำคำ (Recognition)
4. การระลึกนึกได้ (Recall)

นอกจากนี้ ฌอนตัน หลาดูวงษ์ (ฌอนตัน หลาดูวงษ์ 2523 : 248 - 251) ไคเบงระบบการจำออกเป็น 3 ระบบ คือ

1. ระบบความจำการรู้สึกสัมผัส (Sensory Memory)
2. ระบบความจำระยะสั้น (Short-Term Memory) เขียนย่อว่า STM
3. ระบบความจำระยะยาว (Long-Term Memory) เขียนย่อว่า LTM

บาร์ตเลต (ชัยพร วิชาวุธ 2520 : 291 อ้างอิงมาจาก Bartlett, 1976 : 63 - 94) ไควิจัยเปรียบเทียบสิ่งจำอยู๋ภายใน กับสิ่งทีเกิดขึ้จริงว่ามีคว่ำสอดคล้องกัน มากน้อยเพียงไค โดยการเล่าเรื่องสั้น ๆ ใญ่รับการทดลองฟังแล้วรับการทดลองเล่าเรื่อง ทีตนไคฟังนี้ซ้ำกันหลาย ๆ ครั้งในระยะเวลาต่างกัน ผลจากการวิจัยพบว่า หากระยะเวลา ระหว่างการเล่าซ้ำต่างกันพอสมควร เรื่องทีเล่านั้นจะเปลี่ยนแปลงไปเรื่อย ๆ โดยการเล่า ครั้งที่ 2 จะต่างไปจากครั้งที่ 1 และครั้งที่ 3 ต่างจากครั้งที่ 2 มีส่วนปลักยอยบางตอนขาดหายไป และขณะเดียวกันก็มีส่วนปลักยอยบางอย่งเกิมา ถ้าหากให้เล่าในระยะเวลาติด ๆ กัน เรื่อง ทีเล่าจะมีรูปแบบคงทีและกะทัดรัดกว่าเรื่องเดิม

คว่ำจำระยะยาวเป็นสิ่งที่มคูลค่ออย่งยิ่ง เป็นคว่ำหมายหรือคว่ำเข้าใจในสิ่งที ตนรู้สึก เป็นการตีคว่ำซึ่งขึ้ขึ้นอย่งกับประสมการณเดิม คว่ำสนใจและคว่ำเชื่อของแผละคน สิ่งสำคัญทีจะชวยให้เกิคว่ำคงทนในการจำ อาจสรุปไค 2 ประการ ประการแรก ไคแก ลักษณะของคว่ำขอเนอง หรือคว่ำสัมพันธ์กันของประสมการณทีจะทำให้เกิการ เรียนรู ประการที่สอง ไคแก การทบทวนสิ่งทีเรียนรูไปแล้วอยู่เสมอ ชัยพร วิชาวุธ (ชัยพร วิชาวุธ 2520 : 118) กลคว่ำว่า การศึกษาทบทวนสิ่งทีจำไคอยู่แล้วซ้ำอีก จะชวยให้คว่ำจำถาวรมี มากยิ่งขึ้ ช่วงระยะเวลาทีคว่ำจำระยะสั้นยังฝ่งตัวกลายเว็นคว่ำจำระยะยาว หรือคว่ำ คงทนในการจำ ในเวลาประมาณ 14 วันหลังจากทีไคเรียนรูผ่านไปแล้ว

ชัยพร วิชาวุธ (ชัยพร วิชาวุธ 2520 : 3 - 20) ไคเบงระดับขึ้ของคว่ำจำ ออกเป็น 3 ช้ัน คั้งนี้

1. ช้ันการเสนอสิ่งเร่า การเสนอสิ่งเร่าทีต้องการใญ่เรียนจำไคนี้ ถ้าเป็นสิ่งยาก ๆ จะตองใญ่เรียนเรียนรูจนเข้าใจเสียกลน

2. ขนั้กั้จกรรรมแรกั้ ใหญ่เร่ยนทำกั้จกรรรมอ่ล่อกแรกั้ระหว่างขนั้การ เสนอสิ่งเร้า

และการทดสอบ

3. ขนั้การทดสอบ จะบ่งชี้ว่าผู้เร่ยนไปไ้มาากนอยเพ่ียะไ้ วิธั้ทดสอบความจำทำไ้

3 วิธั้ คอ้

3.1 การจำไ้ (Recognition) เป็้เป็นการทดสอบความจำ โดยการบ่ราากูสิ่งเร้าที่เคยประสมมาแล้ในอ้คคั้ ประบ่กับสิ่งเร้าใหม่ ๆ แล้ไ้ใช้ว่าสิ่งเร้าไ้เป็้สิ่งเร้าเดิมไ้ถูกทอ้ง

3.2 การระลึกไ้ (Recall) เป็้เป็นการระลึกสิ่งเร้าโดยประสมมาในอ้คคั้ทอ้งออกมาโดยไม้มีสิ่งเร้าที่เคยประสมมาบ่ราากูให้เ้เห็น

3.3 การเร่ยนซ้ำ (Relearning) หมายถึง การกระทำซ้ำ ๆ หรือเสนอสิ่งเร้าซ้ำ ๆ ในการเร่ยนรู้ การเร่ยนแบบนั้มักไ้ใช้วัดควยเวลาหรือจำนวนคร้ง

ส่วนในคานาเทคนิคการจำ กมลวิทนั้ หล้าสุวงษ์ (กมลวิทนั้ หล้าสุวงษ์ 2523 : 258 - 259) ไ้ค้ค้ดว่า การบ่ราากูให้เ้เห็นทอ้งเร่ยนจำไ้ไ้คนนั้สามารถทำไ้ค้ค้งนั้

1. การเร่ยนเก้มนั้ คอ้การทอ้งทอ้งซ้ำแล้วซ้ำอ้ก แ่ว่าจ้จำสิ่งนั้ไ้แล้แล้ว ซึ่งครุ้เกอ้ (Krueger) ไ้ค้ค้ดอ้งไ้ผู้รับการทดสอบจำรายการกำ บางคนจะหยุดเมื่อจำไ้ บางคนศึกษาอ้ไปอ้ก 50 % ของจำนวนคร้งที่จำไ้แล้แล้ว และบางคนศึกษาทอ้งนั้ทอ้งไปเท้ากับจำนวนคร้งของการ เร่ยนหรือการจำในคร้งแรก คอ้ราว 100 % ผลการทดสอบบ่ราากูว่ายังเร่ยนเก้มนั้เท้าไ้ค้ความจำจ้จะมีากขนั้เท้านั้ คอ้เวลาชานไปเท้าไร คนที่เร่ยนเก้มนั้มากจะหล้งเหลือความจำอ้ชานมากควยเช่นกัน

2. การทดสอบตนเอง คอ้การศึกษาจนจบแล้แล้วทดสอบสิ่งเร้าที่ศึกษานั้ซ้ำอ้กควยตนเองเช่น เมื่ออ่านหนังสือจบแล้แล้ว ก็ค้ค้หนังสือทอ้งทอ้งถึงสิ่งเร้าที่อ่านไปเมื่อกั้คร้ง ซึ่ง เกทส์ (Gates, 1917 : 291) ไ้ค้ค้ดอ้งโดยไ้ผู้รับการทดลองจำค่าและพยายาคทไ้เม้ความหมายและเร่องซ้ำประวั้ตสั้น ๆ แล้ไ้ผู้รับการทดลองบางคนใช้ เวลาท้งหมดที่กำหน้ค้ให้อ่านรายการสิ่งเร้าที่เสนอให้จำซ้ำแล้วซ้ำอ้ก ส่วนผู้รับการทดลองบางคนให้อ่านรายการสิ่งเร้าสล้บกัน การทดสอบความจำควยตนเองโดยไ้ผู้รับการทดลองบางคนใช้ เวลาในการทดสอบ 20 % 40 % และ

80 % ของเวลาที่กำหนดให้ ในการทดสอบความจำด้วยตนเอง ก่อนที่ผู้ทดสอบจะทดสอบความจำอีกครั้ง ผลการทดลองปรากฏว่า ยิ่งทดสอบตนเองมากขึ้นเท่าใดความจำจะยิ่งดีมากขึ้นเท่านั้น
ไม่ว่าจะทดสอบทันทีเมื่อเวลาศึกษาหรืออีก 4 ชั่วโมงหลังจากนั้น

3. การจัดระเบียบ คือการจัดสิ่งเร้าหลาย ๆ สิ่งใหม่ระเบียบโดยจัดเป็นกลุ่ม เช่น จัดสิ่งเร้าคล้ายคลึงกันเป็นกลุ่มเกี่ยวกับหรือจัดระเบียบประเภทที่มีคุณสมบัติบางอย่างร่วมกัน ซึ่งแนวคิดเหล่านี้ หลาดูงาน โกลองถึงการศึกษานอง เมาเวอร์ (มดรัตน์ หลาดูงาน 2523 : 259) อ้างอิงมาจาก Bower. 1917) ที่พบว่าประสิทธิภาพของการจัดหมวดหมู่ของสิ่งเร้า คือการเสนอสิ่งเร้า 2 ชนิด แต่ชุดหนึ่งมีการจัดหมวดหมู่อย่างเรียบร้อย ส่วนอีกชุดหนึ่งประกอบด้วยสิ่งเร้าเดียวกัน แต่ไม่จัดเป็นหมวดหมู่

ของ
เท่านั้น

4. ปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับการอ่าน

กว้าง ๆ ไม่ตองจำรายละเอียดมาโดยสิ้นเปลืองหลายวิธี แต่ควรมุ่งที่จะให้เด็กได้อ่านอย่างมี

5. การสร้างองค์ความรู้เดืออากวี่สอนที่เหมาะสมที่สุดเพื่อใช้ในการสอนอ่านในระดับการจะช่วยให้เกิดผล .

กรี่แสง 2526 : 161 - 172) โดย Leon and Perry. 1959 : 222 - 227) ได้ศึกษา

1. จัดบทเรียนใหม่ในความหมาย (จะสะกดคำกับความสามารถในการอ่านทั่ว ๆ ไป

1.1 การสร้างสื่อสัมพันธ์ (Media) ใช้แบบทดสอบคือ California

1.2 การจัดระเบียบดวงหน้า (Advance Organization)

1.3 การจัดแบบลำดับชั้น (Hierarchical Structure) (Gray)

1.4 การจัดเขาเป็นหมวดหมู่ (Organization) งานกับการเขียน

2. การจัดสถานการณ์ช่วยการเรียนรู้ (Mathemagenic) ทำได้ดังนี้

2.1 การนึกถึงสิ่งที่เรียนในขณะที่ฝึกฝนอยู่ (Recall During Practices)

2.2 การเรียนเพิ่ม (Overlearning)

2.3 การทบทวนบทเรียน (Periodic Reviews)

2.4 การจำอย่างมีหลักเกณฑ์ (Logical Memory)

2.5 การท่องจำ (Recitation)

2.6 การใช้จินตภาพ (Imagery)

ความคงทนในการจำเป็นสิ่งที่ดีควรส่งเสริมให้เกิดขึ้นแก่เด็ก เพราะการเรียนรู้และการจำมีความสัมพันธ์กันอย่างใกล้ชิด การเรียนรู้จะทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรม และการจำก็จะรักษามรดกของการเปลี่ยนแปลงนั้นไว้ การเรียนวิชาภาษาไทยของอาศัยการต่อเนื่องของความรู้ เช่น การเรียนประสมคำ เด็กที่ท่องจำพยัญชนะ สระและวรรณยุกต์ได้เสียก่อนแล้วจึงจะประสมคำได้ ดังนั้นจะเห็นได้ว่า ความคงทนในการจำจะมีผลต่อการเรียนการสอนอย่างยิ่ง

งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

1. งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการอ่าน

วิธีการสอนอ่านภาษาไทยมีมากมายหลายวิธี แต่ละวิธีนั้นก็จะมีข้อดีข้อเสียอย่างมีประสิทธิภาพ ครูผู้สอนจะต้องพิจารณาเลือกวิธีสอนที่เหมาะสมที่สุดเพื่อใช้ในการสอนอ่านในระดับประถมศึกษา

มอริสัน และเพอร์รี่ (Morison and Perry. 1959 : 222 - 227) ได้ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความสามารถในการเขียนสะกดคำกับความสามารถในการอ่านทั่ว ๆ ไปของเด็กชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ถึงมัธยมศึกษาปีที่ 1 โดยใช้แบบทดสอบคือ California Achievement Test พบว่า ความสามารถทั้ง 2 ด้าน มีความสัมพันธ์กันสูง

ผลการศึกษาของมอริสันและเพอร์รี่ สอดคล้องกับผลการศึกษาของเกรย์ (Gray. 1959 : 206) ซึ่งเกรย์ได้สรุปผลการศึกษาเกี่ยวกับความสัมพันธ์ระหว่างการอ่านกับการเขียนสะกดคำพบว่า คนที่มีความสามารถในการอ่านสูงจะมีความสามารถในการเขียนสะกดคำสูงด้วย

เจริญ ชุกคิมันตาคารง (เจริญ ชุกคิมันตาคารง 2511 : 619 - 625) ได้ศึกษาเปรียบเทียบความสามารถในการอ่านของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ในจังหวัดชลบุรี ที่เรียนอ่านเป็นคำรวมกับแบบประสมอักษร กับเด็กที่เรียนอ่านแบบประสมอักษรเพียงแบบเดียว โดยสอน

ให้เด็กอ่านคำพื้นฐานภาษาไทยที่ได้จากผลการวิจัยของสถาบันระหว่างชาติสำหรับการคนควา
เรื่องเด็ก แล้วใช้แบบทดสอบวัดความสามารถในการอ่านของเด็กทั้ง 2 กลุ่มพบว่า เด็กที่เรียน
อ่านเป็นคำรวมกับวิธีประสมอักษรมีความสามารถในการอ่านสูงกว่าเด็กที่เรียนอ่านแบบประสม
อักษร เพียงวิธีเดียว

ไพฑูริย์ ธรรมแสง (ไพฑูริย์ ธรรมแสง 2518 : 142 - 149) ได้ศึกษาเปรียบเทียบ
ความสามารถในการอ่านของเด็กชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 จำนวน 219 คน โดยเปรียบเทียบระหว่าง
เด็กที่เรียนอ่านเป็นคำรวมกับวิธีประสมอักษร กับเด็กที่เรียนอ่านแบบประสมอักษร เพียงวิธีเดียว
โดยใช้แบบทดสอบความทรงจำในการอ่าน และแบบทดสอบวิชาอ่านไทยชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ของ
สถาบันระหว่างชาติสำหรับการคนควาเรื่องเด็กพบว่า เด็กที่อ่านเป็นคำรวมกับวิธีประสมอักษร
มีความสามารถในการอ่านสูงกว่าเด็กที่เรียนอ่านแบบประสมอักษร เพียงวิธีเดียว นอกจากนี้เด็ก
ที่เรียนอ่านเป็นคำรวมกับวิธีประสมอักษรยังมีความสามารถในการอ่านแตกต่างกันน้อยกว่าเด็ก
ที่เรียนอ่านแบบประสมอักษรแบบเดียว

นอกจากนี้คณะศึกษานิเทศก์เขต 12 (คณะศึกษานิเทศก์เขต 12 : 2518) ได้ศึกษา
ผลสัมฤทธิ์ในการเรียนวิชาภาษาไทยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ของครูโมเขตศึกษา 12
ที่โรงเรียน 3 แห่ง คือ วิธีสอนที่เริ่มต้นด้วยการสอนเป็นคำ เป็นประโยค และแจกลูกภายหลัง
วิธีสอนที่เริ่มต้นด้วยให้นักเรียนรู้จักพยัญชนะ สระ แล้วผสมคำ และวิธีที่เริ่มต้นด้วยการอ่านนำ
หรือให้นักเรียนอ่านใจแล้วอ่านนำและนักเรียนอื่น ๆ ตามตาม ใจตัวอย่างประชากรนักเรียน
ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 จำนวน 60 โรงเรียน ๆ ละ 1 ชั้นเรียน แบ่งโรงเรียนไว้วิธีสอนทั้ง
3 วิธี ๆ ละ 20 โรงเรียน เครื่องมือที่ใช้คือ แบบสอบถามการสอนภาษาไทยชั้นประถมศึกษาปีที่ 1
และแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาไทยชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 พบว่าวิธีสอนเป็นคำ
เป็นประโยค และแจกลูกภายหลังมีแนวโน้มว่าเป็นวิธีสอนที่ดีที่สุด เพราะนักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ใน
การเรียนวิชาภาษาไทยสูงสุด วิธีสอนให้นักเรียนรู้จักพยัญชนะ สระ แล้วผสมคำ มีแนวโน้มว่า
เป็นวิธีสอนที่รองจากวิธีแรก และวิธีสอนอ่านโดยครูอ่านนำเป็นวิธีที่ไม่ดีนัก

ผลการศึกษาเรื่องการสอนจะเห็นได้ว่า การอ่านภาษาไทยของเด็กในระดับประถม
ควรสอนอ่านเป็นคำ เป็นประโยคก่อนแล้วจึงแจกลูกหรือฝึกสะกดคำ ซึ่งจะช่วยให้การเรียนการสอน
อ่านใจผสมตามความมุ่งหมายยิ่งขึ้น

2. งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

ในคานผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนนั้นได้มีผู้ศึกษาไว้หลายท่าน ดังเช่น

สกอตต์ (Scott. 1963 : 322 - 325) ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างคะแนนสติปัญญา กับผลสัมฤทธิ์ในการอ่าน เหตุผลทางคณิตศาสตร์ สังคมศึกษาและวิทยาศาสตร์ รวมทั้งได้ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างผลสัมฤทธิ์ทางการอ่านกับผลสัมฤทธิ์ในเหตุผลทางคณิตศาสตร์ สังคมศึกษา และวิทยาศาสตร์ กลุ่มประชากร เป็นนักเรียนเกรด 5 และ 6 จำนวน 670 คน โดยแบ่งนักเรียนเป็น 3 กลุ่ม ตามระดับความสามารถ คือ กลุ่มสูง กลุ่มปานกลาง และกลุ่มต่ำ เครื่องมือที่ใช้ได้แก่ Stanford Achievement Test, Intermediat Batery และ California Test of Mental Matruity คะแนนเฉลี่ยได้จากคะแนนบรรทัดฐานแห่งชาติ (National Norms) ผลการศึกษาสรุปได้ว่า

1. กลุ่มต่ำ มีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างคะแนนผลสัมฤทธิ์ในการอ่านกับวิชาสังคมศึกษาอยู่ในระดับสูง ส่วนค่าอื่น ๆ อยู่ในระดับต่ำ
2. กลุ่มปานกลาง มีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างคะแนนผลสัมฤทธิ์ในการอ่านกับวิชาวิทยาศาสตร์อยู่ในระดับต่ำ
3. กลุ่มสูง มีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างคะแนนสติปัญญา กับคะแนนการอ่านและคะแนนวิชาสังคมศึกษา อยู่ในระดับต่ำ

โนเอท และคนอื่น ๆ (Noeth and others. 1974 : 213 - 215) ศึกษาพบว่า การอ่านเป็นตัวทำนายผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาปีที่ 1 คณะสัตวแพทยมหาวิทยาลัยเพอร์ดู (Purdue) โกลเก คะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนก่อนเข้ารับการศึกษ ความจำทางคันภาษา ความเข้าใจในการอ่าน ความสามารถทางคณิตศาสตร์และวิทยาศาสตร์ ผลการวิจัยพบว่า คะแนนแต่ละตัวของตัวแปรทั้ง 5 สามารถทำนายผลสัมฤทธิ์ในการเรียนภาคแรกของนักศึกษาได้เท่ากับการใช้คะแนนจากตัวแปรทุกตัวรวมกันทำนาย

สมพิศ ชังชมแกว (สมพิศ ชังชมแกว 2515 : 77) ได้ศึกษาความสามารถในการอ่านภาษาไทยของนักเรียนฝึกหัดครูประกาศนียบัตรวิชาการศึกษาปีที่ 2 พบว่า นักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูง จะมีความสามารถในการอ่านภาษาไทยสูงกว่านักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์

ทางการเรียนคำ แสดงว่านักเรียนที่มีความสามารถในการอ่านสูงจะเรียนวิชาต่าง ๆ ได้ผลดี และได้รับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงด้วย

ประพิมพ์พรอม สุธรรมวงศ์ (ประพิมพ์พรอม สุธรรมวงศ์ 2517 : 96) ทำการวิจัย เรื่องความสัมพันธ์ระหว่างความสามารถในการอ่านกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ในโรงเรียนสาธิต โดยศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความสามารถในการอ่าน และผลสัมฤทธิ์ในการเรียน 4 หมวดวิชา ได้แก่ หมวดภาษาไทย สังคมศึกษา วิทยาศาสตร์ และ คณิตศาสตร์ ผลการวิจัยปรากฏว่า ความสามารถในการอ่านมีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ในการเรียน ทั้ง 4 หมวดวิชา คือ นักเรียนที่ไดคะแนนจากแบบทดสอบของผู้วิจัยสูงก็ไดคะแนนผลสัมฤทธิ์ในการเรียนทั้ง 4 หมวดวิชาสูง ส่วนนักเรียนที่ไดคะแนนจากแบบทดสอบต่ำก็ไดคะแนนผลสัมฤทธิ์ในการเรียน 4 หมวดวิชาต่ำด้วย

จากผลการวิจัยเกี่ยวกับผลสัมฤทธิ์ทางการอ่านนั้นแสดงให้เห็นให้เห็นว่า ถ้าเด็กมีความสามารถในการอ่านดีแล้วผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนก็จะสูงขึ้นด้วย แต่ยังไม่ปรากฏว่ามีใครได้ศึกษาถึงผลสัมฤทธิ์ทางการอ่านโดยวิธีมุ่งประสบการณ์ทางภาษาเลย

3. งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับความคงทนในการจำ

เจียมจิต ท้าวหาญ (เจียมจิต ท้าวหาญ 2522 : 61 - 62) ได้ทำการศึกษาค้นคว้าการส่งเสริมความเข้าใจในการอ่าน และความคงทนในการจำโดยใช้วิธีการนำเรื่อง 3 แบบ ได้แก่ แบบหยอทมิใจความตรงกับเนื้อเรื่อง แบบนอกโครงเรื่อง และแบบมีข้อทดสอบถูกผิด กลุ่มตัวอย่างคือ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 จำนวน 45 คน จังหวัดกาญจนบุรี ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนแต่ละกลุ่มที่อ่านบทความที่มีการนำเรื่องแต่ละแบบ มีความเข้าใจในการอ่านพอ ๆ กัน การนำเรื่องแบบนอกโครงเรื่อง ทำให้นักเรียนมีความคงทนในการจำสูงกว่าการนำเรื่องอีก 2 แบบ และความเข้าใจในการอ่านกับความคงทนในการจำสัมพันธ์กัน

สมพล ชูบุญธา (สมพล ชูบุญธา 2524 : 81) ทำการทดลองเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ในการเรียนวิชาหลักภาษาไทยด้วยการสอบแบบบรรยายโดยการใช่เกม - ไม่ใช่เกม และเพลงประกอบการสอน และวัดความคงทนในการเรียนรู ผลการวิจัยปรากฏว่า ความคงทนในการจำใน

เนื้อหา เรื่องไตรยางศ์และอักษรควบของกลุ่มทดลองและความคมไม่แตกต่างกัน แต่ความคงทนในการจำของเรื่องวรรณยุกต์และคำเป็นคำตายของกลุ่มทดลองสูงกว่ากลุ่มควบคุมอย่างมีนัยสำคัญระดับ .01

ฉวีวรรณ จินตพด (ฉวีวรรณ จินตพด 2525 : 67 - 75) ใ้ทำการศึกษาความเข้าใจความหมายของคำนาม และความคงทนในการจำ โดยการใช้รูปภาพ ใช้การเดานิทาน และการใช้ปริศนาคำตาย กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 กรุงเทพฯ จำนวน 90 คน ผลการวิจัยพบว่า คะแนนความคงทนในการจำความหมายของคำนามโดยใช้สื่อทั้ง 3 แบบนั้นไม่มีความแตกต่างกัน

จากผลการวิจัยในด้านความคงทนในการจำ แสดงให้เห็นว่าความคงทนในการจำทั้งแตกต่างและไม่แตกต่างกัน จึงยังสรุปไม่ได้ว่าการสอนทุกครั้งจะทำให้เด็กเกิดการ เรียนรู้ที่คงทนหรือเกิดความเข้าใจและแม่นยำในเนื้อหาที่เรียนนั้น ดังนั้น ผู้วิจัยจึงใคร่จะหาข้อสรุปที่ชัดเจนและแน่นอนยิ่งขึ้น โดยยึดเอกสารและงานวิจัยเป็นแนวทางในการตั้งสมมติฐาน ดังนี้

4. งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับวิวัฒนาการของโปรแกรมต่างภาษา

Traeger Park Language Program

ในปี ค.ศ. 1980 - 1984 ใ้ทดลองกับเด็กพหุเมืองที่เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สอง ผลการทดลองเป็นที่น่าพอใจ เด็กนักเรียนมีความเชื่อมั่นในการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารทั้งการพูดและการเขียน

The Program to Napperby and Maryvale Schools

ในปี ค.ศ. 1984 ใ้ทดลองโปรแกรมการสอนภาษาเช่นเดียวกับ Traeger Park Language Program ที่โรงเรียน Napperby และ Maryvale ทั้งสองโรงเรียนเป็นนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้นและมีมัธยมศึกษาตอนปลาย การทดลองใช้เวลา 18 เดือน ผลการทดลองเป็นที่น่าพอใจ นักเรียนทั้งสองโรงเรียนมีความเชื่อมั่นในการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารทั้งการพูด และการเขียนสูงขึ้น

Reading Centre Demonstration School Srinakharinwirot University

ในปี ค.ศ. 1984 ดร. ริชาร์ด วอล์คเกอร์ ดร. เบรนดัน บาร์ทเล็ตต์ และ ดร. เสาวลักษณ์ รัตนะวิชช์ (Dr. Richard Walker, Dr. Brendan Bartlett and Dr. Saowalak Rattanawich) ทำการทดลองกับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนประถมศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร ผลการทดลองปรากฏว่า นักเรียนสามารถอ่านเรื่อง และเข้าใจความหมาย และมีทัศนคติที่ดีต่อการเรียนภาษาอังกฤษ

นักดา ขจรนที (นักดา ขจรนที 2530 : 104) ได้วิจัยความสามารถทางการอ่าน และการเขียนภาษาอังกฤษ แรงจูงใจและความคงทนในการจำของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่ได้รับการสอนด้วยวิธีมุ่งประสบการณ์ต่างภาษากับแนวการสอนตามคู่มือครูปรากฏผลดังนี้

1. นักเรียนที่เรียนโดยวิธีมุ่งประสบการณ์ต่างภาษา และนักเรียนที่เรียนโดยการสอนตามแนวการสอนของคู่มือครู มีความสามารถในการอ่าน และการเขียนภาษาอังกฤษแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติระดับความเชื่อมั่น .01

2. นักเรียนที่เรียนโดยวิธีมุ่งประสบการณ์ต่างภาษาและนักเรียนที่เรียนโดยการสอนตามแนวการสอนของคู่มือครู มีความคงทนในการจำแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญ

จากผลการวิจัยแสดงให้เห็นว่าวิธีการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ต่างภาษาทำให้เด็กเกิดความเชื่อมั่นในการใช้ภาษา มีความสามารถในการอ่าน มีทัศนคติที่ดีต่อการเรียน และช่วยให้เด็กเกิดความแม่นยำในเนื้อหาและคำศัพท์

สมมติฐานทางการวิจัย

1. ผลสัมฤทธิ์ทางการอ่านของนักเรียนที่เรียนโดยวิธีมุ่งประสบการณ์ต่างภาษากับวิธีปกติมีความแตกต่างกัน

2. ความคงทนในการจำของการเรียนโดยวิธีมุ่งประสบการณ์ต่างภาษากับวิธีปกติมีความแตกต่างกัน

วิธีดำเนินการศึกษาค้นคว้า

ผู้วิจัยได้กำหนดการศึกษาค้นคว้าตามหัวข้อต่อไปนี้

1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง
2. เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า
3. การสร้างเครื่องมือและหาคุณภาพเครื่องมือ
4. การดำเนินการทดลอง
5. การวิเคราะห์ข้อมูลและสถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากร

ประชากรที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ คือนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2530 โรงเรียนประถมศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร จำนวน 4 ห้องเรียน มีนักเรียนรวมทั้งสิ้น 220 คน

กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ปีการศึกษา 2530 ของโรงเรียนประถมศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร โดยมีขั้นตอนการสุ่มกลุ่มตัวอย่างดังนี้
ขั้นที่ 1 สุ่มห้องเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 จากทั้งหมด 4 ห้องเรียน มาจำนวน 1 ห้องเรียน ด้วยวิธีสุ่มอย่างง่าย

ขั้นที่ 2 แบ่งนักเรียนห้องที่สุ่มมาเป็นสองกลุ่ม ๆ ละ 25 คน โดยวิธีจับฉลาก แล้วนำสองกลุ่มย่อยมาจับฉลากอีกครั้งหนึ่ง เพื่อเลือกกลุ่มทดลอง

กลุ่มทดลอง ใช้วิธีสอนอ่านแบบมุ่งประสบการณ์ทางภาษา

กลุ่มควบคุม ใช้วิธีสอนอ่านแบบปกติ

เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า

1. เครื่องมือทดลอง ได้แก่
 - 1.1 บทเรียนที่จัดทำทดลองสอนอ่าน
 - 1.2 แผนการสอนโดยวิธีมุ่งประสบการณ์ทางภาษา
 - 1.3 แผนการสอนวิธีปกติ
2. เครื่องมือวัดผล คือแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการอ่าน

การสร้างและหาคุณภาพเครื่องมือ

1. บทเรียนที่ใช้ในการทดลองสอนอ่าน

ผู้วิจัยนำเนื้อเรื่องของ บันได้อ พฤษะวัน และยง อิงคเวทย์ มาดัดแปลงโดยมีขั้นตอนการสร้างเรื่องดังนี้

 - 1.1 ศึกษาคำศัพท์ที่ใช้ในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1
 - 1.2 นำเนื้อเรื่องของ บันได้อ พฤษะวัน (บันได้อ พฤษะวัน 2518 : 120, 147) และยง อิงคเวทย์ (ยง อิงคเวทย์ 2518 : 1 - 56) มาดัดแปลงให้เหมาะสมกับหลักสูตร พุทธศักราช 2521
 - 1.3 นำเรื่องเสนอต่อกรรมการควบคุมปริญญาโท และผู้ทรงคุณวุฒิทางภาษาไทย 7 ท่าน ตรวจสอบแก้ไข
 - 1.4 นำเรื่องที่ปรับปรุงแก้ไขแล้วจัดทำเป็นรูปเล่มมีภาพประกอบ
 - 1.5 นำเนื้อเรื่องที่มรูปลักษณ์สมบูรณ์ให้คณะกรรมการควบคุมปริญญาโท และผู้ทรงคุณวุฒิทางภาษาไทยตรวจสอบความเรียบร้อยและความถูกต้องอีกครั้ง
2. แผนการสอนอ่านโดยวิธีมุ่งประสบการณ์ทางภาษา
 - 2.1 ศึกษาหลักสูตรประถมศึกษา พุทธศักราช 2521 (กระทรวงศึกษาธิการ 2525 : 1 - 13) และคู่มือการสอนภาษาไทย ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1
 - 2.2 ศึกษาคำศัพท์ที่ใช้ในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1
 - 2.3 ศึกษาทฤษฎีและหลักการสอนอ่านโดยวิธีมุ่งประสบการณ์ทางภาษา

2.4 สร้างแผนการสอนและนำแผนการสอนอ่านโดยวิธีมุ่งประสบการณ์ทางภาษา เสนอต่อคณะกรรมการควบคุมปริญญาโทเพื่อปรับปรุงแก้ไข

2.5 นำแผนการสอนที่แก้ไขปรับปรุงแล้วไปทดลองกับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนประถมศึกษาสามัคคีมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร ในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2529 จำนวน 15 คน เพื่อหาข้อบกพร่องเกี่ยวกับเวลาที่ใช้ในการจัดกิจกรรม การใช้สื่อ การเรียน และปริมาณเนื้อหาที่ใช้ในกิจกรรม

2.6 ปรับปรุงแก้ไขแผนการสอน เพื่อนำไปใช้กับกลุ่มทดลอง ซึ่งเป็นนักเรียน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2530 โรงเรียนประถมศึกษาสามัคคี มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร

3. แผนการสอนอ่านวิธีปกติ

3.1 ศึกษาหลักสูตรประถมศึกษาพุทธศักราช 2521 (กระทรวงศึกษาธิการ 2525 : 1 - 13) และคู่มือการสอนภาษาไทยชั้นประถมศึกษาปีที่ 1

3.2 ศึกษาวิธีการสอนอ่านคำใหม่จากหนังสือคู่มือการสอนภาษาไทย ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 (กระทรวงศึกษาธิการ 2524 : 67 - 68)

3.3 สร้างแผนการสอนอ่านวิธีปกติ แล้วนำแผนการสอนเสนอต่อคณะกรรมการควบคุมปริญญาโทเพื่อปรับปรุงแก้ไข

3.4 นำแผนการสอนไปทดลองกับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนประถมศึกษาสามัคคีมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร ในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2529 จำนวน 15 คน เพื่อหาข้อบกพร่องเกี่ยวกับเวลาที่ใช้ในการจัดกิจกรรม การใช้สื่อการเรียน และปริมาณเนื้อหาที่ใช้ในการจัดกิจกรรม

3.5 ปรับปรุงแก้ไขแผนการสอน เพื่อนำไปใช้กับกลุ่มควบคุม ซึ่งเป็นนักเรียน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2530 โรงเรียนประถมศึกษาสามัคคีมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร

4. แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการอ่าน

4.1 ศึกษาวิธีการสร้างข้อสอบจากหนังสือเทคนิคการวัดผลของ ชวาล แพร์ตุล (ชวาล แพร์ตุล 2507 : 145 - 332) แล้วสร้างแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการอ่าน

4.2 นำแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการอ่าน เสนอต่อคณะกรรมการควบคุม
ปริญญาโท และผู้ทรงคุณวุฒิทางภาษาไทย รวมทั้งผู้เชี่ยวชาญทางด้านการวัดผล จำนวน 9 ท่าน
ได้ตรวจสอบความเที่ยงตรงตามเนื้อหาและการใช้สำนวนภาษาเหมาะสมกับได้ระดับชั้นประ
ถมศึกษาปีที่ 1

4.3 นำแบบทดสอบที่ได้รับผลการตรวจแก้ไขเรียบร้อยแล้วไปทดลองกับนักเรียน
ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนประชาสามัคคีมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร
ในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2529 จำนวน 100 คน แล้วนำมาตรวจสอบให้คะแนนโดยตอบถูก
ให้ 1 คะแนน ตอบผิดหรือไม่ตอบหรือตอบเกิน 1 ตัวเลือก ให้ 0 คะแนน

4.4 นำผลการทดลองมาวิเคราะห์ความยากง่าย (P) และค่าอำนาจจำแนก (r)
ของข้อทดสอบเป็นรายข้อ โดยใช้เทคนิค 27 เปอร์เซนต์ ในการแบ่งกลุ่มสูงกลุ่มต่ำ แล้วใช้
ตารางสำเร็จของ ฟาน (Fan, 1952 : 3 - 32) หาความยากง่ายและค่าอำนาจจำแนก
ของข้อสอบแต่ละข้อ แล้วเลือกข้อที่มีความยากง่ายระหว่าง 0.20 - 0.80 และค่าอำนาจจำแนก
ตั้งแต่ 0.20 ขึ้นไปของจำนวนข้อสอบทั้งหมด

4.5 นำข้อสอบที่คัดเลือกแล้วไปทดลองกับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1
โรงเรียนสามัคคีมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร เพื่อหาความเชื่อมั่นของแบบทดสอบ
โดยใช้สูตร คูเดอร์ ริชาร์ดสัน (Kuder-Richardson 20)

แบบแผนการดำเนินการทดลอง

1. ผู้วิจัยดำเนินการทดลองตามแบบแผนการวิจัยแบบ Randomized Control-
Group Pretest-Posttest Design (ดวน สายยศ และอังคณา สายยศ 2528 : 219)
ดังแสดงในแผนการวิจัยตาราง 1

ตาราง 1 แบบแผนการทดลอง

กลุ่ม	สอบก่อน	ทดลอง	สอบหลัง
ER	T ₁	X	T ₂
CR	T ₁	-	T ₂

ความหมายของสัญลักษณ์

- X แทน การจัดการกระทำ
- T₁ แทน การสอบก่อนที่จะทำการทดลอง (Pretest)
- T₂ แทน การสอบหลังจากที่ทำการทดลอง (Posttest)
- R แทน การกำหนดกลุ่มตัวอย่างแบบสุ่ม (Random Assignment)
- C แทน กลุ่มควบคุม (Control Group)
- E แทน กลุ่มทดลอง (Experimental Group)

2. การทดลองสอนแต่ละกลุ่มใช้เวลาทดลองสอนวันละ 1 คาบ ๆ ละ 50 นาที สัปดาห์ละ 2 วัน เป็นเวลา 10 สัปดาห์ ผู้วิจัยเป็นผู้ทดลองเอง ทั้งกลุ่มควบคุมและกลุ่มทดลอง ดังรายละเอียดในตาราง 2

ตาราง 2 การจัดคาบเวลาในการทดลองสอนในหนึ่งสัปดาห์

วัน	เวลา	10.00 - 10.50	10.50 - 11.40
	อังคาร พฤหัสบดี		กลุ่มควบคุม กลุ่มทดลอง

3. ผู้วิจัยใช้เนื้อหาการสอนอย่างเดียวกัน แต่วิธีสอนและกิจกรรมการเรียนรู้แตกต่างกัน
- กลุ่มทดลอง ใช้วิธีสอนอ่านโดยวิธีมุ่งประสบการณ์ทางภาษา
กลุ่มควบคุม ใช้วิธีสอนแบบปกติ
4. เมื่อสิ้นสุดการทดลอง ผู้วิจัยทำการทดลองวัดผลสัมฤทธิ์ทางการอ่านทั้ง 2 กลุ่ม โดยใช้แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการอ่านที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น
5. การทดลองวัดความคงทนในการจำ จะกระทำหลังจากสิ้นสุดการทดลองวัดผลสัมฤทธิ์ทางการอ่านไปแล้ว 2 สัปดาห์ ผู้วิจัยนำแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการอ่านชุดเดิมไปทดสอบซ้ำกับนักเรียนกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม

การวิเคราะห์หยาบและสถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์หยาบ

การวิเคราะห์หยาบ

เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการอ่านของนักเรียนกลุ่มควบคุมและกลุ่มทดลองโดยใช้การวิเคราะห์ความแปรปรวนรวม (Analysis of Covariance)

สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์

1. หาค่าเฉลี่ยของคะแนน จำนวนจากสูตร

$$\bar{X} = \frac{\sum X}{N}$$

(ดูน สายยศ และอังคณา สายยศ 2528 : 59)

เมื่อ \bar{X} แทน คะแนนเฉลี่ย

$\sum X$ แทน ผลรวมของคะแนนทั้งหมด

N แทน จำนวนนักเรียนในกลุ่มตัวอย่าง

2. หาค่าความแปรปรวนของคะแนน (Variance) จำนวนจากสูตร

$$s^2 = \frac{N\sum X^2 - (\sum X)^2}{N(N-1)}$$

(ดูน สายยศ และอังคณา สายยศ 2528 : 63)

เมื่อ s^2 แทน ค่าความแปรปรวนของคะแนน

$\sum X$ แทน ผลรวมของคะแนนทั้งหมด

$\sum X^2$ แทน ผลรวมของคะแนนแต่ละตัวยกกำลังสอง

N แทน จำนวนนักเรียนในกลุ่มตัวอย่าง

3. หาค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการอ่านโดยใช้สูตร

Kuder-Richardson 20 (ดูน สายยศ และอังคณา สายยศ 2528 : 168)

$$r_{tt} = \frac{n}{n-1} \left(1 - \frac{\sum pq}{s_t^2} \right)$$

เมื่อ r_{tt} แทน ความเชื่อมั่นของแบบทดสอบ

n แทน จำนวนข้อของแบบทดสอบ

p แทน สัดส่วนของผู้ทำถูกในข้อหนึ่ง ๆ ซึ่งเท่ากับ $\frac{\text{จำนวนคนที่ทำถูก}}{\text{จำนวนคนทั้งหมด}}$

q แทน สัดส่วนของผู้ทำผิดในข้อหนึ่ง ๆ หรือคือ $1 - p$

s_t^2 แทน ความแปรปรวนของคะแนนจากแบบทดสอบ

4. เปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างผลสัมฤทธิ์ทางการอ่านของกลุ่มตัวอย่างทั้งสองกลุ่ม โดยใช้การวิเคราะห์ความแปรปรวนรวม (Analysis of Covariance)

5. เปรียบเทียบความคงทนในการจำของกลุ่มตัวอย่างทั้งสองกลุ่ม โดยใช้ t-test แบบ Independent Samples (ลาว ส่ายขี้ และอังกดา ส่ายขี้ 2528 : 86)

$$t = \frac{\bar{X}_1 - \bar{X}_2}{\sqrt{\frac{s_1^2}{n_1} + \frac{s_2^2}{n_2}}}$$

df กำหนดได้จาก

$$df = \frac{(s_1^2 / n_1 + s_2^2 / n_2)^2}{\frac{(s_1^2 / n_1)^2}{n_1 - 1} + \frac{(s_2^2 / n_2)^2}{n_2 - 1}}$$

\bar{X}_1	แทน คะแนนเฉลี่ยของกลุ่มตัวอย่างที่ 1
\bar{X}_2	แทน คะแนนเฉลี่ยของกลุ่มตัวอย่างที่ 2
n_1	แทน ขนาดของกลุ่มตัวอย่างที่ 1
n_2	แทน ขนาดของกลุ่มตัวอย่างที่ 2
s_1^2	แทน ความแปรปรวนของกลุ่มตัวอย่างที่ 1
s_2^2	แทน ความแปรปรวนของกลุ่มตัวอย่างที่ 2

ผลการวิเคราะห์หยาบ

สัญลักษณ์ใช้ในการวิเคราะห์หยาบ

ผู้วิจัยกำหนดสัญลักษณ์ในการวิเคราะห์หยาบ เพื่อให้เกิดความเข้าใจตรงกันในการแปลความหมาย ดังต่อไปนี้

- N หมายถึง จำนวนนักเรียนในกลุ่มตัวอย่าง
- \bar{X} หมายถึง คะแนนเฉลี่ย
- S^2 หมายถึง ความแปรปรวนของคะแนน
- t หมายถึง ค่าที่เรขาคณิตใน t-distribution
- SS' หมายถึง ผลบวกกำลังสองของคะแนนที่ปรับแล้ว
- MS' หมายถึง ค่าเฉลี่ยของผลบวกกำลังสองของคะแนนที่ปรับแล้ว
- df หมายถึง ชั้นของความ เป็นอิสระ (Degree of Freedom)
- F หมายถึง ค่าที่เรขาคณิตใน F-distribution

การวิเคราะห์หยาบ

1. เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการอ่านของนักเรียนที่เรียนโดยวิธีมุ่งประสบการณ์ทางภาษากับวิธีปกติ
2. เปรียบเทียบความคงทนในการจำของนักเรียนที่เรียนโดยวิธีมุ่งประสบการณ์ทางภาษากับวิธีปกติ

ผลการวิเคราะห์หยาบ

เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการอ่านของนักเรียนที่เรียนโดยวิธีมุ่งประสบการณ์ทางภาษากับวิธีปกติ

ผู้วิจัยได้เปรียบเทียบค่าคะแนนเฉลี่ยและความแปรปรวนของคะแนนก่อนการทดลอง และหลังการทดลอง ของกลุ่มตัวอย่างทั้งสองกลุ่ม โดยแสดงไว้ในตาราง 3 ดังนี้

ตาราง 3 เปรียบเทียบความสามารถของนักเรียนทั้งสองกลุ่มก่อนการทดลองและหลังการทดลอง

กลุ่มตัวอย่าง	N	ก่อนการทดลอง		หลังการทดลอง	
		\bar{X}_1	s	\bar{X}_2	s
กลุ่มทดลอง	25	36.20	169.25	55.64	186.07
กลุ่มควบคุม	25	33.28	83.79	47.08	144.91

จากตาราง 3 ก่อนการทดลอง ค่าคะแนนเฉลี่ยของกลุ่มทดลองเท่ากับ 36.20 ค่าความแปรปรวนของคะแนนเท่ากับ 169.25 ส่วนกลุ่มควบคุมมีค่าคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 33.28 ค่าความแปรปรวนของคะแนนเท่ากับ 83.9 หลังจากทำการทดลองสิ้นค่าคะแนนเฉลี่ยของกลุ่มทดลองเท่ากับ 55.64 ค่าความแปรปรวนเท่ากับ 186.07 ส่วนกลุ่มควบคุมมีค่าคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 47.08 ค่าความแปรปรวนเท่ากับ 144.91 แสดงว่าภายหลังจากการทดลองนักเรียนในกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม มีคะแนนเฉลี่ยสูงขึ้นกว่าก่อนการทดลอง

ดังนั้นผู้วิจัยจึงนำคะแนนสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการอ่านหลังดำเนินการทดลองระหว่าง
กลุ่มที่เรียนโดยวิธีมุ่งประสบการณ์ทางภาษาและวิธีปกติมาเปรียบเทียบกันโดยใช้ ANCOVA
แบบ One Way โดยมีคะแนนสอบก่อนการทดลองเป็นตัวแปรรวม ดังที่ได้แสดงในตาราง 4 ดังนี้

ตาราง 4 เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการอ่านหลังดำเนินการทดลอง โดยวิธี
มุ่งประสบการณ์ทางภาษากับวิธีปกติ

แหล่งตัวแปร	SS	df	MS	F
ระหว่างกลุ่ม	421.17	1	421.17	7.25 **
ภายในกลุ่ม	2731.29	47	58.11	
รวม	3152.46	48		

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตาราง 4 ผลสัมฤทธิ์ทางการอ่านของนักเรียนที่เรียนโดยวิธีมุ่งประสบการณ์ทาง
ภาษากับวิธีปกติมีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 แสดงว่า ผลสัมฤทธิ์ทาง
การอ่านของนักเรียนที่เรียนโดยวิธีมุ่งประสบการณ์ทางภาษาสูงกว่ากลุ่มที่เรียนโดยวิธีปกติ

เปรียบเทียบความคงทนในการจำของนักเรียนที่เรียนโดยวิธีมุ่งประสบการณ์ทางภาษา
กับวิธีปกติ

ผู้วิจัยได้นำคะแนนสอบวัดความคงทนในการจำที่เรียนโดยวิธีมุ่งประสบการณ์ทางภาษา
กับวิธีปกติมาเปรียบเทียบกันโดยใช้ t-test แบบ Independent โดยผลดังที่แสดงไว้ใน
ตาราง 5 ดังนี้

ตาราง 5 เปรียบเทียบความคงทนในการจำของนักเรียนที่เรียนโดยวิธีมุ่งประสบการณ์ทาง
ภาษากับวิธีปกติ

กลุ่มตัวอย่าง	N	\bar{X}	S^2	t
กลุ่มทดลอง	25	55.64	256.66	1.61
กลุ่มควบคุม	25	49.00	163.00	

จากตาราง 5 ความคงทนในการจำของนักเรียนที่เรียนโดยวิธีมุ่งประสบการณ์
ทางภาษากับวิธีปกติ มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

สรุป อภิปรายผล และขอเสนอแนะ

ความมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้า

1. เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการอ่านของนักเรียนที่เรียนโดยวิธีมุ่งประสบการณ์ทางภาษากับวิธีปกติ
2. เพื่อเปรียบเทียบความคงทนในการจำของนักเรียนที่เรียนโดยวิธีมุ่งประสบการณ์ทางภาษากับวิธีปกติ

สมมติฐานในการศึกษาค้นคว้า

1. ผลสัมฤทธิ์ทางการอ่านของนักเรียนที่เรียนโดยวิธีมุ่งประสบการณ์ทางภาษากับวิธีปกติมีความแตกต่างกัน
2. ความคงทนในการจำของการเรียน โดยวิธีมุ่งประสบการณ์ทางภาษากับวิธีปกติ มีความแตกต่างกัน

วิธีดำเนินการศึกษาค้นคว้า

1. กลุ่มตัวอย่าง
กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2530 ของโรงเรียนประถมสาธิต มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร จำนวน 50 คน แบ่งเป็นกลุ่มทดลอง 25 คน กลุ่มควบคุม 25 คน
2. เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า
 - 2.1 เครื่องมือทดลอง ได้แก่
 - 2.1.1 บทเรียนที่จัดทำทดลองสอนอ่าน
 - 2.1.2 แผนการสอนโดยวิธีมุ่งประสบการณ์ทางภาษา
 - 2.1.3 แผนการสอนวิธีปกติ

2.2 เครื่องวัดผล คือแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการอ่าน ซึ่งโคหาค่าความเชื่อมั่นทั้ง 2 ชุด โคหาค่าความเชื่อมั่นทั้งฉบับตามลำดับดังนี้คือ .74 และ .70

3. การดำเนินการทดลอง

3.1 ทดสอบก่อนทดลองสอนกับนักเรียนทั้งกลุ่มควบคุมและกลุ่มทดลอง โดยใช้แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการอ่าน เรื่อง หนูนึกเด็กดี และกระต่ายน้อยของพิมพ์

3.2 ดำเนินการทดลอง โดยกำหนดให้กลุ่มทดลองเรียนโดยวิธีมุ่งประสบการณ์ทางภาษา และให้นักเรียนกลุ่มควบคุมเรียนโดยวิธีปกติ ซึ่งผู้วิจัยเป็นผู้ทดลองสอนนักเรียนทั้งสองกลุ่ม

3.3 ทดสอบหลังการทดลองกับนักเรียนกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม โดยใช้แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการอ่านเรื่อง หนูนึกเด็กดี และกระต่ายน้อยของพิมพ์ ซึ่งเป็นชุดเดียวกับที่ใช้ทดลองก่อนสอน

3.4 ทดสอบหลังจากการสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนผ่านไปแล้วสองสัปดาห์ เพื่อศึกษาหาความคงทนในการจำโดยใช้แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ชุดเดิม

การวิเคราะห์ข้อมูล

หลังจากการทดลองสอนแล้ว ผู้วิจัยได้นำข้อมูลที่ได้มาทำการวิเคราะห์ตามลำดับ ดังนี้

1. เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการอ่านของนักเรียนที่เรียนโดยวิธีมุ่งประสบการณ์ทางภาษากับวิธีปกติ โดยใช้ ANCOVA
2. เปรียบเทียบความคงทนในการจำของนักเรียนที่เรียนโดยวิธีมุ่งประสบการณ์ทางภาษากับวิธีปกติหลังจากจบบทเรียนไปแล้ว 2 สัปดาห์ โดยใช้ t-test แบบ Independent

สรุปผลการศึกษาค้นคว้า

1. นักเรียนที่เรียนโดยวิธีมุ่งประสบการณ์ทางภาษาและวิธีปกติมีผลสัมฤทธิ์ทางการอ่านแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05
2. นักเรียนที่เรียนโดยวิธีมุ่งประสบการณ์ทางภาษาและวิธีปกติมีความคงทนในการจำแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

อภิปรายผล

1. เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการอ่านของนักเรียนที่เรียนโดยวิธีมุ่งประสบการณ์ทางภาษากับวิธีปกติ

ผลการศึกษาวีจยพบว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการอ่านของนักเรียนที่เรียนโดยวิธีมุ่งประสบการณ์ทางภาษากับวิธีปกติมีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 แสดงว่ากลุ่มที่เรียนโดยวิธีมุ่งประสบการณ์ทางภาษาแสดงผลสัมฤทธิ์ทางการอ่านสูงกว่ากลุ่มที่เรียนโดยวิธีปกติ สาเหตุอาจเนื่องมาจาก

1.1 นักเรียนที่เรียนโดยวิธีมุ่งประสบการณ์ทางภาษา จะเกิดปฏิสัมพันธ์ในการเรียนการสอนสูง เพราะนักเรียนได้มีโอกาสใช้ภาษาในการพูด การฟัง การอ่าน และการเขียนมาก ทั้งยังเกิดความเพลิดเพลินในแต่ละขั้นตอนนักเรียนจะบรรลุเป้าหมายในการเรียนอย่างต่อเนื่อง และวิธีนี้สอดคล้องกับพัฒนาการของเด็กและหลักจิตวิทยาการเรียนรู้

1.2 นักเรียนที่เรียนโดยวิธีมุ่งประสบการณ์ทางภาษาได้รับการเรียนการสอนตามขั้นตอนการเรียนรู้ที่สอดคล้องธรรมชาติของการอ่าน คือวิธีการเรียนที่เริ่มจากการเข้าใจความหมายของสัญลักษณ์ โดยส่วนรวมก่อนที่จะขยายไปสู่ส่วนย่อย โดยเริ่มแรกผู้เรียนจะต้องเข้าใจความหมายของเรื่องที่ได้อ่านหรือฟังก่อน แล้วจึงเรียนรู้ประโยค ถ้า ส่วนประกอบของคำ และจากวิธีการสอนแบบนี้ เด็กเริ่มเรียนรู้โดยการฟัง เรื่องที่ครูอ่านก่อน ซึ่ง ฉวีวรรณ จินดาพล (ฉวีวรรณ จินดาพล 2525 : 16) โศสนันสนุนว่าการฟังเป็นพื้นฐานของการอ่าน และผลของการศึกษายังได้แสดงให้เห็นถึงความสัมพันธ์กันระหว่างการฟังและความพร้อมในการอ่าน คือ เด็กที่มีทักษะในการฟังก็จะมีความพร้อมในการอ่านดีด้วย

1.3 วิธีการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ทางภาษา มีลำดับขั้นตอนที่ครอบคลุมทักษะทางภาษาเกี่ยวกับการฟัง การพูด การอ่าน การเขียน ตามลำดับขั้นตอนในสมอง เพราะเนื่องมาจากขั้นตอนในการสอนนั้นเริ่มจากการที่นักเรียนฟังครู เล่าเรื่องประกอบภาพ แล้วสนทนาซักถามโต้ตอบเกี่ยวกับเนื้อเรื่อง แสดงบทบาทสมมติ ซึ่งกิจกรรมเหล่านี้เป็นการช่วยฝึกฝนทางภาษา อันเป็นแนวทางให้เด็กได้นำไปใช้ได้ หลังจากแสดงบทบาทสมมติเด็กจะเรียบเรียง

เนื้อเรื่องตามความคิดของตนเองโดยครูจะฝึกให้เด็กอ่านตามเนื้อเรื่องนั้นด้วย ทำให้เด็กเกิดความภูมิใจ สนใจ อยากรู้อ่านหนังสือนั้น แล้วเด็กยังใฝ่เรียนเขียนโดยการทำหนังสือเล่มใหญ่ คัดเน้นการ เรียนการสอนโดยวิธีมุ่งประสบการณ์ทางภาษาจะช่วยทำให้เด็กได้แสดงออกมาที่สุด เด็กได้รวมกิจกรรมอย่างเต็มที่ ทำให้ผลสัมฤทธิ์ทางการอ่านสูงกว่ากลุ่มที่เรียนโดยวิธีปกติ ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดของ สกินเนอร์ (Skinner) คือเด็กได้ลงมือกระทำกิจกรรมด้วยตนเอง (Learning by Doing) ย่อมจะเกิดทักษะในการเรียนรู้ใคร่เอง แต่การเรียนรู้จะเกิดได้ก็ ย่อมขึ้นอยู่กับ การได้รับการเสริมกำลังใจ ซึ่งจะทำให้เรียนรู้มีความพยายามอย่างต่อเนื่อง (เอนกกุล กริแสง 2526 : 132) จึงเป็นหน้าที่ของครูสอนจะต้องให้กำลังใจแก่ผู้เรียน ควบคู่ไปกับการทำกิจกรรม

1.4 วิธีการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ทางภาษา สอดคล้องกับกฎแห่งการฝึกหัด (Law of Exercise) ของเทอรนไดค (Thorndike) (เอนกกุล กริแสง 2526 : 135) การฝึกฝนหรือการทำซ้ำ ๆ เสมอ จะทำให้ความสัมพันธ์ระหว่างสิ่งเร้าและการตอบสนองดีขึ้น แน่นแฟ้นขึ้น และการไม่ได้ทำซ้ำหรือไม่ได้ฝึกฝนจะทำให้ความสัมพันธ์ระหว่างสิ่งเร้าและการตอบสนองคลายลงไป ซึ่งวิธีการสอนแบบมุ่งประสบการณ์นี้ เด็กได้มีโอกาสทำกิจกรรมฝึกทักษะ ซ้ำ ๆ แต่ในรูปแบบต่าง ๆ เช่น การฟังเนื้อเรื่องจากที่ครูเล่า การเล่นเกมบทบาทสมมติ ตลอดจน การให้นักเรียนเล่าเรื่องให้ครูช่วยเขียนเพื่อนำไปทำเป็นสมุดเล่มใหญ่ ทุกขั้นตอนจะฝึกเด็กจาก เนื้อเรื่องเดียวกันซ้ำ ๆ ซึ่งวิธีการนี้ทำให้เด็กไม่เกิดความเบื่อหน่ายแต่กลับ เกิดความเพลิดเพลิน สนุกสนาน และช่วยให้เด็กเกิดความเชื่อมั่นในตนเองมากขึ้น

2. เปรียบเทียบความคงทนในการจำของนักเรียนที่เรียนโดยวิธีมุ่งประสบการณ์ทางภาษากับวิธีปกติ

ผลการวิจัยพบว่า ความคงทนในการจำของนักเรียนที่เรียนโดยวิธีมุ่งประสบการณ์ทางภาษากับวิธีปกติแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ แสดงว่า กลุ่มที่เรียนโดยวิธีมุ่งประสบการณ์ทางภาษากับวิธีปกติมีความคงทนในการจำไม่แตกต่างกัน แสดงว่า ความคงทนในการจำทั้งสองกลุ่มใกล้เคียงกัน ทั้งนี้อาจเนื่องมาจากสาเหตุดังต่อไปนี้

การศึกษาระดับประถมศึกษาปีที่ 5

2.1 การเรียนการสอนอ่าน โดยวิธีมุ่งประสบการณ์ทางภาษา และวิธีปกติ

มีการฝึกทักษะในการเรียนรู้ ในช่วงเวลาสั้น กล่าวคือ นักเรียนได้เรียนสัปดาห์ละ 2 ครั้ง คือ วันอังคาร และวันพฤหัสบดี เด็กจึงขาดความต่อเนื่องของขั้นตอนการสอน เพราะจากทฤษฎี ความคงทนในการจำนั้นต้องประกอบไปด้วยประการแรก คือความต่อเนื่อง หรือความสัมพันธ์กัน ของประสบการณ์ที่จะทำให้เกิดการเรียนรู้ อีกประการหนึ่ง คือ การทบทวนสิ่งที่เรียนไปแล้ว อยู่เสมอ (ชัยพร วิชชาวุธ 2520 : 118) ดังนั้นจึงอาจเป็นสาเหตุทำให้ความคงทนในการจำ ของกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมไม่แตกต่างกัน แต่ถ้ามองการทดลองในช่วงเวลาที่ยาวนาน และ จัดตารางการเรียนการสอนให้ต่อเนื่องกันผลของความคงทนในการจำอาจมีความแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญได้

2.2 ภายหลังจากการทดลองสอนก่อนที่จะทำการทดสอบความคงทนในการจำ

2 สัปดาห์ นักเรียนทั้งสองกลุ่มจะได้รับการเรียนการสอนวิชาภาษาไทยตามปกติในชั้นเรียน ซึ่งโดยธรรมชาติของวิชาภาษาไทยนักเรียนมีโอกาสที่จะได้ฝึกทักษะจากครูผู้สอนเพื่อเป็นการย้ำ หรือทบทวนซ้ำ ๆ ใด ซึ่งนักเรียนอาจจะได้รับการฝึกคำศัพท์ใช้ในการทดลองซ้ำด้วย จึงทำให้ ค่าของความคงทนในการจำของกลุ่มทดลองคงที่และกลุ่มควบคุมสูงขึ้น

2.3 ภายใต้อุปกรณ์ทดลองและกลุ่มควบคุม มีจำนวนนักเรียนที่มีความสามารถ

ในดานการอ่านสูง จำนวนใกล้เคียงกัน ซึ่งเด็กเหล่านี้จะมีความสามารถในการจำศัพท์ได้สูง จึงทำให้ค่าคะแนนเฉลี่ยของทั้งสองกลุ่มไม่ลดลงจากเดิม

ข้อเสนอแนะ

จากการศึกษาครั้งนี้ผู้วิจัยมีข้อเสนอแนะที่อาจเป็นประโยชน์ต่อการเรียนการสอนและการศึกษาคนควาเกี่ยวกับเรื่องต่อไปดังนี้ คือ

1. ข้อเสนอแนะในการเรียนการสอน

1.1 จากผลการศึกษาพบว่า การเรียนการสอนโดยวิธีมุ่งประสบการณ์ทางภาษา

ได้ผลดี ช่วยทำให้เกิดการเรียนรู้เร็วขึ้น เด็กสนใจในการเรียนเพราะเด็กได้รับความสนุกสนาน ได้แสดงออกซึ่งความสามารถของแต่ละบุคคลทำให้เกิดเกิดความเชื่อมั่นในตนเองมากขึ้น ดังนั้นครู

ควรรนำวิธีสอนแบบมุ่งประสบการณ์ทางภาษาไปใช้สอน แต่ผู้สอนจะต้องเตรียมแผนการสอนในลักษณะที่ยืดหยุ่นได้ เพราะเนื่องจากการสอนแบบนี้เป็นวิธีใหม่ เด็กจำเป็นต้องปรับตัวให้เข้ากับกิจกรรมการเรียนรู้ต่าง ๆ จึงทำให้ขาดความคล่องตัวในการทำกิจกรรมทำให้ครูต้องเสียเวลาในการสอนมาก

1.2 การสอนโดยวิธีมุ่งประสบการณ์ทางภาษานี้อาจนำไปใช้สอนเสริมเด็กได้ เพราะเป็นวิธีที่ครูและเด็กมีโอกาสใกล้ชิดกันมาก เด็กได้ทำกิจกรรมด้วยตนเองอย่างเต็มที่ ครูสามารถแก้ไขข้อบกพร่องของเด็กเป็นรายบุคคลได้ทันที

1.3 การสอนโดยวิธีมุ่งประสบการณ์ทางภาษา ครูผู้สอนควรจะเป็นผู้นำคำศัพท์และความมุ่งหมายจากหลักสูตรเป็นแกน แลวนำมาวัดประสบการณ์ตามสภาพแวดล้อมของเด็กมาบูรณาการใหม่ เพื่อให้เด็กได้รับประสบการณ์ต่อเนื่อง และสอดคล้องกับทุกกลุ่มวิชา จะช่วยทำให้เด็กเกิดความเข้าใจ และบรรลุตามจุดมุ่งหมายของหลักสูตรที่วางไว้ทุกประการ

1.4 การเรียนการสอนโดยวิธีมุ่งประสบการณ์ทางภาษา ครูผู้สอนควรจะได้วางแผนการสอนแบบต่อเนื่องทุกวัน ไม่ควรเว้นช่วงการสอน เพราะจะทำให้เด็กขาดความต่อเนื่องของเนื้อหา โดยเฉพาะเด็กที่อยู่ในระดับอนุบาล หรือชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 และช่วงเวลาดำเนินการสอนควรวีธีนี้ควรจะทำตลอดตลอด 1 ภาคเรียน หรือ 1 ปี เป็นอย่างน้อย จึงจะเห็นผลการพัฒนาของเด็กอย่างชัดเจนขึ้น

2. ข้อเสนอแนะสำหรับการศึกษาค้นคว้าต่อไป

2.1 ศึกษาทดลองสอนเสริมวิชาภาษาไทยในระดับชั้นประถมศึกษาตอนต้น ด้วยวิธีการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ทางภาษา

2.2 ศึกษาทดลองเกี่ยวกับพัฒนาการทางด้านการฟัง พูด อ่าน และเขียนของเด็กที่เริ่มเรียน โดยใช้วิธีมุ่งประสบการณ์ทางภาษา

2.3 ศึกษาทัศนคติ ความรับผิดชอบ ความคิดสร้างสรรค์และเจตคติของเด็กที่เรียนโดยวิธีมุ่งประสบการณ์ทางภาษา

2.4 ศึกษาเปรียบเทียบการสอนจรรยาบรรณโดยใช้วิธีการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ทางภาษา กับวิธีอื่น ๆ

บรรณานุกรม

บรรณานุกรม

- กมลรัตน์ หล้าสูงษ์ จิตวิทยาการศึกษา ภาควิชาแนะแนวและจิตวิทยา การศาสนา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร 2523, 278 หน้า
- ก้อ สวัสดิ์พาณิชย์ การสอนอ่านในชั้นประถม หน่วยศึกษานิเทศก์ กรมการฝึกหัดครู กระทรวงศึกษาธิการ 2505, 199 หน้า
- จินตนา ไบกาชฎี การส่งเสริมการอ่านของกรมวิชาการ เอกสารประกอบการสัมมนา วิชาชีพวิชาความรู้การรณรงค์เพื่อพัฒนาการอ่าน 23 - 25 กันยายน 2528
- เจียมจิต ห้าวหาญ การส่งเสริมความเข้าใจในการอ่านและความคงทนในการจำโดยวิธีนำเรื่องสามแบบ ปรินญาพิมพ์ กส.ม. มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร 2522, 321 หน้า อัดสำเนา
- เจริญ ชยุตมันต์คำรงค์ การสอนภาษาไทยในชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ตามแนวใหม่ ประชาศึกษา 11 (มิถุนายน 2511)
- ฉวีวรรณ จินคพล การเปรียบเทียบความเข้าใจความหมายของคำนามและความคงทนในการจำโดยการใช้อุปภาพ การเล่านิทานและปริศนาคำทายของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ปรินญาพิมพ์ กส.ม. มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร 2525, 321 หน้า อัดสำเนา
- ชวาล แพร์ตกุล เทคนิคการวัดผล โรงพิมพ์พัฒนาพานิช 2507, 434 หน้า
- ชัยพร วิชชาวุธ ความจำนูน โรงพิมพ์ชวนพิมพ์ 2520, 166 หน้า
- ทีศนา แหมมดี "การใช้บทบาทสมมุติในการเรียนการสอน" วารสารครุศาสตร์ 6 : 41 - 47 กรกฎาคม - สิงหาคม 2519
- นัคตา ขจรนที การเปรียบเทียบความสามารถทางการอ่านและการเขียนภาษาอังกฤษ แรงจูงใจและความคงทนในการจำของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่ได้รับการสอนโดยวิธีมุ่งประสบการณ์ภาษา กับแนวการสอนตามคู่มือครู ปรินญาพิมพ์ กส.ม. มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร 2530, 187 หน้า อัดสำเนา

- บันได้อ พฤษะวัน แนวการสอนสำเร็จรูป คู่มือการสอน ป.1 และเด็กแรกเรียนตาม
แนวการสอนแบบบูรณาการ ไทยวัฒนาพานิช 2518, 272 หน้า
- ประเทิน มหาจันทร์ การสอนอ่านเบื้องต้น ภาควิชาหลักสูตรและการสอน
 คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ บางแสน 2523, 326 หน้า
- ประพิมพรรณ สุธรรมวงศ์ ความสัมพันธ์ระหว่างความสามารถในการอ่านกับผล
สัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่หนึ่ง ในโรงเรียนสาธิต
 วิทยานิพนธ์ ค.ม. จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย 2517, 114 หน้า อัครสำเนา
- ไพฑูริย์ ธรรมแสง "การเปรียบเทียบวิธีสอนภาษาไทย ชั้น ป.1 ระหว่างวิธีสอน
 อ่านเป็นคำปนกับแบบผสมอักษร กับวิธีสอนแบบผสมอักษรอย่างเดียวกัน" วารสาร
การวิจัยทางการศึกษา 5 : 42 - 49, 2518
- เริงลักษณ์ มหาวิจิฉัยมนตรี การใช้ภาษาในการสอนคำศัพท์ภาษาไทยในโรงเรียน
ชนบท วิทยานิพนธ์ ค.ม. จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย 2516, 96 หน้า อัครสำเนา
- ✓ อดภา จินตเสรี อ่านอย่างไร มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ บางแสน 2521,
 91 หน้า
- ล้วน สายยศ และอังคณา สายยศ สถิติวิทยาทางการศึกษา วัฒนาพานิช
 2522, 276 หน้า
- วิชาการ, กรม คู่มือการสอนภาษาไทย ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 อรุณการพิมพ์
 2524, 573 หน้า
- รายงานการวิจัยเรื่องการศึกษาพฤติกรรมการเรียนการสอน ชั้นประถม
ศึกษาปีที่ 1 และปีที่ 2 โรงพิมพ์คุรุสภา 2524, 60 หน้า
- วัลลภ พุ่มพวง "หลักการสอนอ่านแก่เด็กเริ่มเรียนในชั่วโมงแรก" เอกสารทาง
วิชาการหลักสูตรและการสอนระดับประถมศึกษา ภาควิชาประถมศึกษา
 คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย 2515, 74 หน้า
- ศึกษาศึกษา, กระจก หลักสูตรประถมศึกษา พุทธศักราช 2521 โรงพิมพ์
 ส่วนทองถิ่น 2525, 442 หน้า

- ศึกษานิเทศก์เขตศึกษา 12, กณะ รายงานการวิจัยเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์วิชาภาษาไทย
ชั้น ป. 1 ที่ใช้วิธีสอน 3 แบบ ฉะเชิงเทรา เขตการศึกษา 12 2518 อัดสำเนา
- ✓ สามัญศึกษา, กรม กองการประถมศึกษา รายงานการสร้างแบบทดสอบวัดความสามารถ
ในการอ่านและศึกษาผลสัมฤทธิ์ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 และ 2 2523, 99 หน้า
- สมบัติ มหารศ เอกสารการสอนวิชาภาษาไทยในโรงเรียนประถมศึกษา มหาวิทยาลัย
 ศรีนครินทรวิโรฒ มหาสารคาม 2523, 112 หน้า อัดสำเนา
- สมพล รุบุญชา การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ในการเรียนหลักภาษาไทยค่าการสอน
แบบบรรยายโดยการใช่ เกม- ไม่ใช่ เกม และเพลงประกอบการสอน วิทยานิพนธ์
 ศ.ม. จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย 2524, 187 หน้า อัดสำเนา
- สมพิศ ชังชมแก้ว ความสามารถในการอ่านภาษาไทยของนักเรียนฝึกหัดครูระดับ
ประกาศนียบัตรวิชาการศึกษาปีที่ 2 ของวิทยาลัยครูห้าแห่งในนครหลวงกรุงเทพ-
ธนบุรี วิทยานิพนธ์ ศศ.ม. วิทยาลัยวิชาการศึกษา ประสานมิตร 2515,
 135 หน้า อัดสำเนา
- สุไร ทรงษ์ทองเจริญ วิธีสอนภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สอง มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
 ประสานมิตร 2525, 155 หน้า
- เสริมศรี หอทิมาวรรณ เอกสารการสอนชุดวิชาการสอนกลุ่มทักษะ 1 (ภาษาไทย)
หน่วย 1 - 8 2526, 530 หน้า
- เอกสารการสอนชุดวิชาการใช้ภาษาไทย หน่วยที่ 9 - 15 2526
 1046 หน้า
- เสาวณีย์ คุณาวัดนาวุฒิ การศึกษาเปรียบเทียบองค์ประกอบของสมรรถภาพสมองด้าน
ความจำทางภาษาคามทฤษฎีฟิลด์ฟอร์คกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน วิทยานิพนธ์
 ศศ.ม. มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร 2517, 80 หน้า อัดสำเนา
- โสภาพรรณ สุวรรณแสง และเกื้อกูด คุปรัตน์ การผลิตภาพฉายเพื่อการศึกษา
(A.V. 328) มหาวิทยาลัยรามคำแหง 2521, 203 หน้า

- ยง อิงคเวทย์ แบบสอนอ่านมาตราฐาน เล่ม 1 โรงพิมพ์คุรุสภา 2518, 56 หน้า
- อักษร รุ่งมณี การเปรียบเทียบความเข้าใจในการอ่าน และทัศนคติต่อการอ่านระหว่าง
การสอนอ่านแบบปกติ และการสอนอ่านโดยกิจกรรมส่งเสริมการอ่านของนักเรียน
ชั้นประถมศึกษาปีที่สี่ วิทยานิพนธ์ ค.ม. จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย 2524,
182 หน้า อัดสำเนา
- อัญชลี แจ่มเจริญ วิธีสอนกลุ่มทักษะภาษาไทยระดับประถมศึกษา โรงพิมพ์เจริญผล
2526, 130 หน้า
- อัมพร สุขเกษม การอ่านหนังสือ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร 2520,
95 หน้า อัดสำเนา
- อุไรรัตน์ ชุมชิต การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ในการอ่านของนักเรียน ชั้นประถมศึกษาปีที่หนึ่ง
สอนโดยวิธีสะกดแบบแจกลูกกับแบบแจกลีขียงไหล วิทยานิพนธ์ ค.ม. จุฬาลงกรณ์
มหาวิทยาลัย 2524, 110 หน้า อัดสำเนา
- เอนกกุล กรี่แสง จิตวิทยาการศึกษา โครงการตำรามหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
พิมพ์โลก 2526, 218 หน้า
- Adams, Jack A. Human Memory. New York, McGraw - Hill Book Company,
1967. 216 p.
- Bond, Guy L. and Miles A. Tinker. Reading Difficulties, Their Diagnosis
and Correction. New York, Appleton Century - Crafts, 1957.
486 p.
- Bush, Clifford L. and Mildred H. Huebner. Strategies for Reading in
the Elementary school. London, Macmillan Company, 1970. 380 p.
- Carroll, John B. Language and Thought. New Jersey, Prentice-Hall
Inc., 1964. 118 p.
- Dallman, Martha and others. The teacher of reading. New York,
Holt Rinehart and Winston, Inc., 1956. 608 p.
- Fan, Chung-Teh. Item Analysis Table. Princeton New Jersey,
Educational Testing Service, 1952. 32 p.
- Gagne, R.M. The Conditions of Learning. 2nd. ed., N.Y. Holt,
Rinehart and Winston Inc., 1974. 409 p.

- Gates, A.I. "Recitation as a Factor in Memorizing Archives of Psychology," p. 289 - 291, 1917.
- Gray, William S. "Summary of Reading Investigations. July, 1, 1947. to June 1948," in Journal of Educational Research. 6 : 403, February, 1949.
- Harris, Albert J. How to Increase Reading Ability. 3rd ed., New York, Longmans, Green and Co, 1956. 633 p.
- Hildreth, Gertrude H. Readiness for School Beginners. World Book Company, 1950. 382 p.
- Lado, Robert. Language teaching a Scientific Approach. New York, McGraw-Hill Book Company, 1954. 239 p.
- Miller, Lyle L. Developing Reading Efficiency. Burgess Publishing Company Minnesota, 1972. 332 p.
- Morison Ida E. and Ida F. Perry, "Spelling and Reading Relationship with Incidence of Retardation and Acceleration," Journal of Educational Research. 52 (February 1959)
- Noeth, Richard J. and others. "Predicting Success in the Study of Veterinary Science and Medicine," The Journal of Education Research. 67 : 213 - 215, January, 1974.
- Ruth, Parker E. "Small-Group Cooperative Learning Improving Academic, Social Gains in the Classroom," NASSP Bulletin. 69(479) : 48 - 56, March, 1985.
- Scott, Carrie M. "The Relationship Between Intelligence Quotients and Gain in Reading Achievement with Arithmetic Reasoning, Social Studies and Science," The Journal of Education Research. 50 : 322 - 325, February, 1963.
- Smith, Nila B. Reading Instruction for Today's Children. New Jersey, Prentice-Hall, Inc., 1963. 594 p.
- Strang, McCullough and Traxler, Arthur E. Problems in Improvement of Reading, McGraw-Hill Book Company, Inc., New York, 1961. 426 p.
- Tinker, Miles A. Teaching Elementary Reading. New York, Appleton Century Crafts, 1952. 351 p.
- Tinker, Miles A. and Coustance M. McCullough. Teaching Elementary Reading. New York, Appleton Century Crafts Inc., 1968. 671 p.

Walker, R.F., Bartlett B.J. and Ratanawich S. Teacher's Note on
a Program of Concentrated Language Encounter Teaching Reading
Centre. Demonstration School, Sri Nakharinwirot University,
1984. 12 p.

ภาคผนวก

ภาคผนวก ก

เนื้อหาที่ใช้ 2 เรื่อง

แผนการสอนกลุ่มทดลอง

แผนการสอนกลุ่มควบคุม

ขั้นตอนการสอนโดยวิธีมุ่งประสบการณ์ทางภาษา

อุปกรณ์การสอนโดยวิธีมุ่งประสบการณ์ทางภาษา

ลูกผสม ของหนู

นี่แหละ... หนู!

ไปเลย.....

คำนำ

หนังสือเรื่องอุกฤษฏาหาเพื่อนเล่มนี้ จัดทำขึ้นเพื่อใช้ เป็นเครื่องมือในการทดลองสอนอ่านแบบมุ่งประสิทธิภาพ ทางภาษากับแบบปกติ ซึ่งใช้ทดลองกับเด็กระดับประถมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนประถมศึกษามหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสาเถียร มีการศึกษา 2530 ทั้งนี้ได้นำโครงเรื่องมาจากหนังสือแนวทางการสอนคำเรื่จรูปของ บั๊ฉือ พฤษะวัน และแนวการเขียนเรื่อง จากหนังสือแบบสอนอ่านมาตรฐานของ ยง อิงคเวทย์ เนื้อเรื่องมุ่งเน้นการซ้ำคำ ซ้ำความ และเลือกใช้คำศัพท์ที่สอดคล้องกับหลักสูตร และพัฒนาการของเด็ก

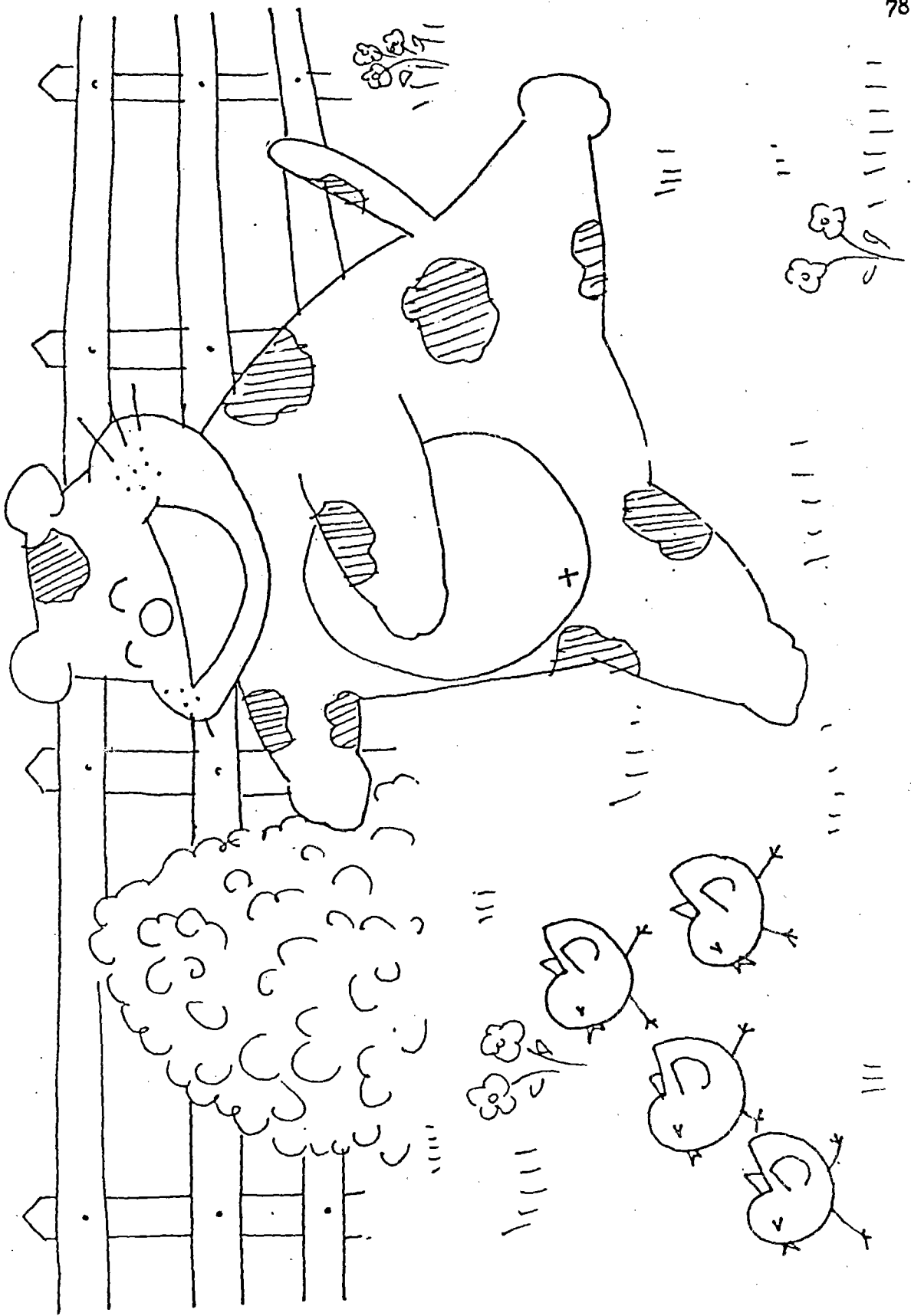
นันทรัตน์ ชื่นตมเม

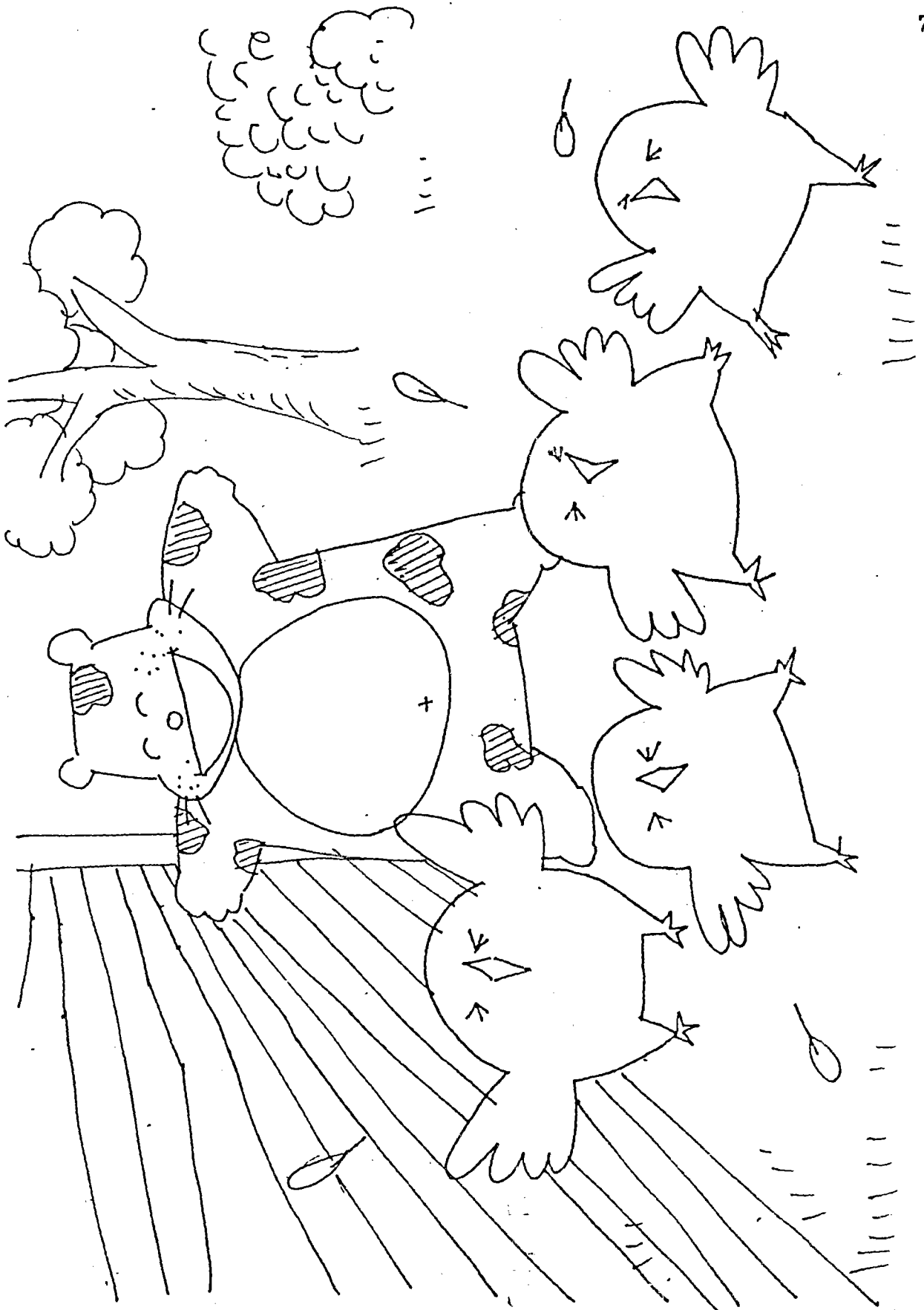
ลูกหมา วิ่ง ไป ร้อง มา ใน สนาม

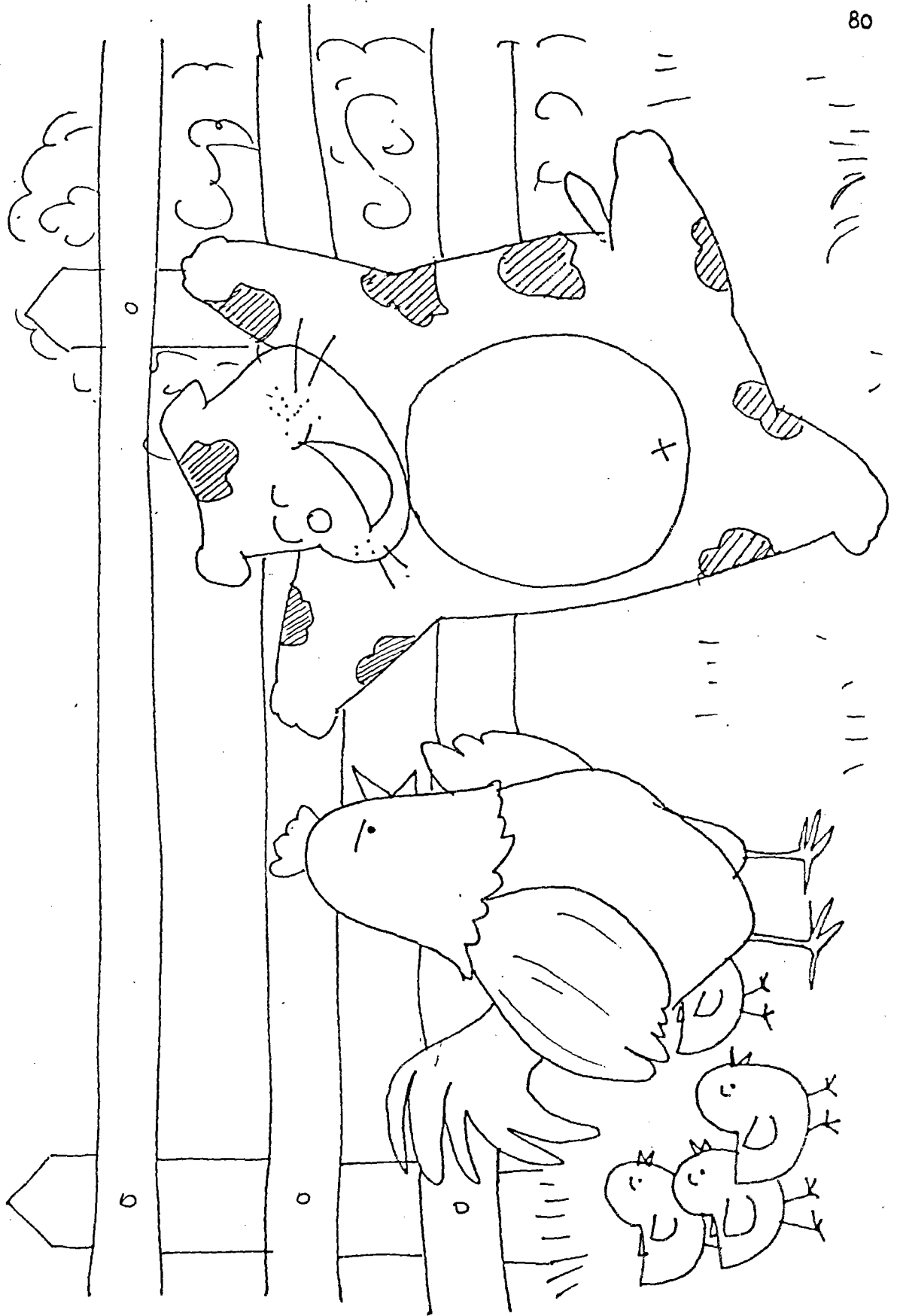
ลูกหมา เห็น ลูกไก่ เดิน ไป เดิน มา

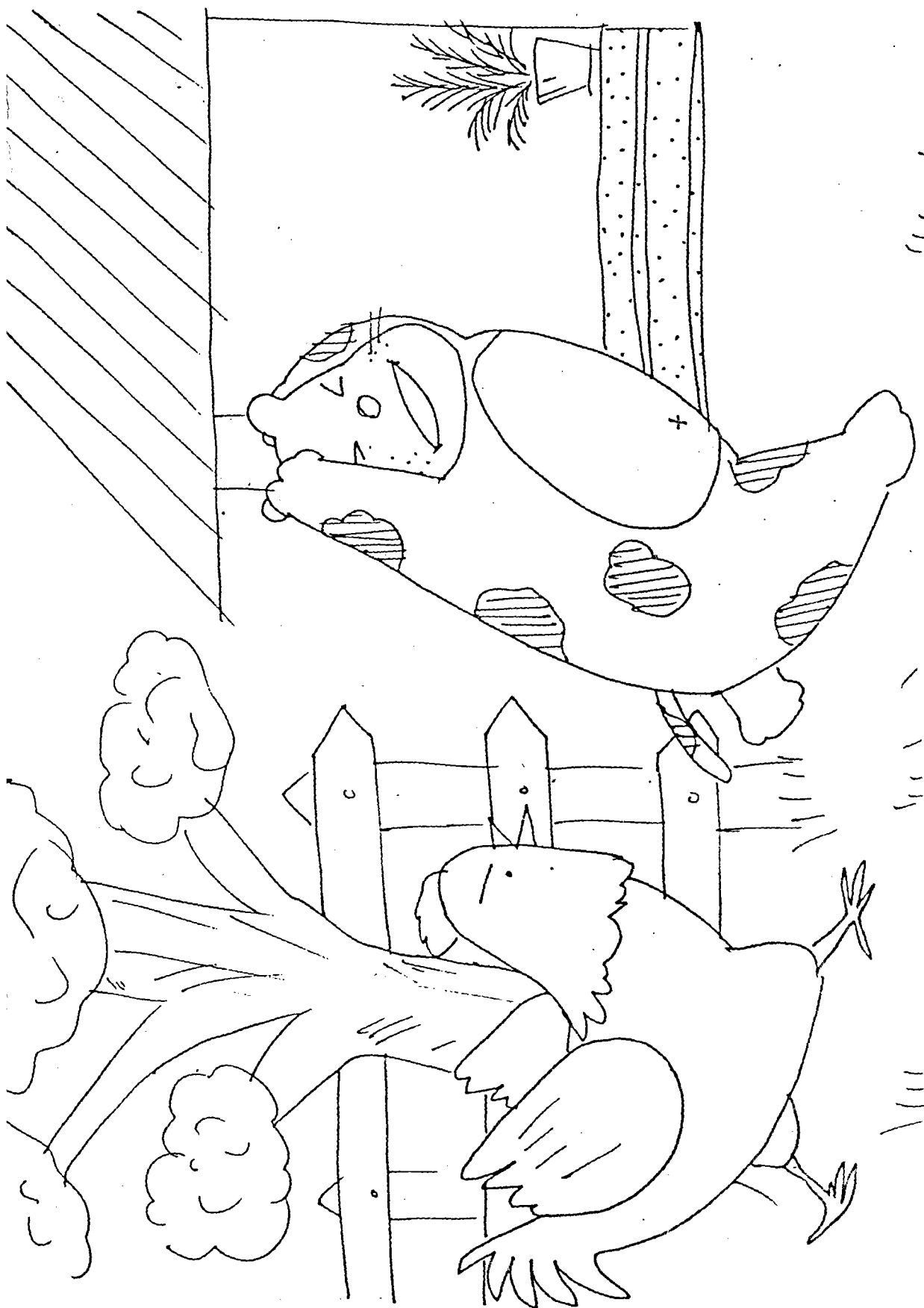
ลูกหมา จึง วิ่ง ไป เฝ้า ลูกไก่

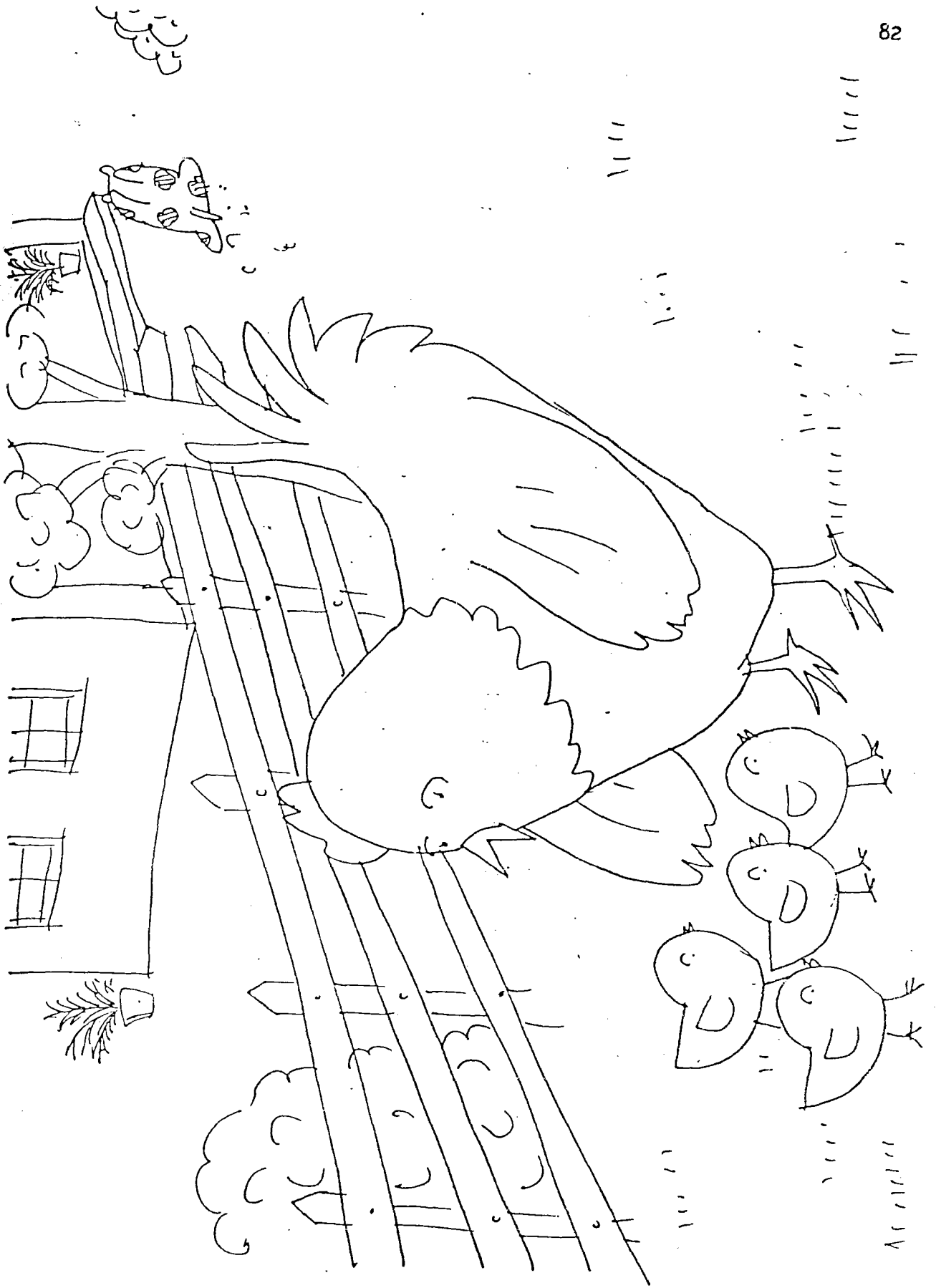
ลูกหมา สนุกสนาน และ มี ความสุข มาก

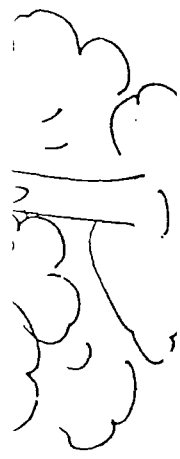
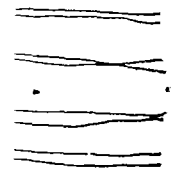
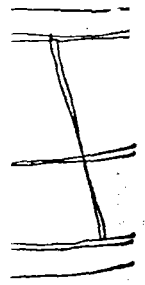

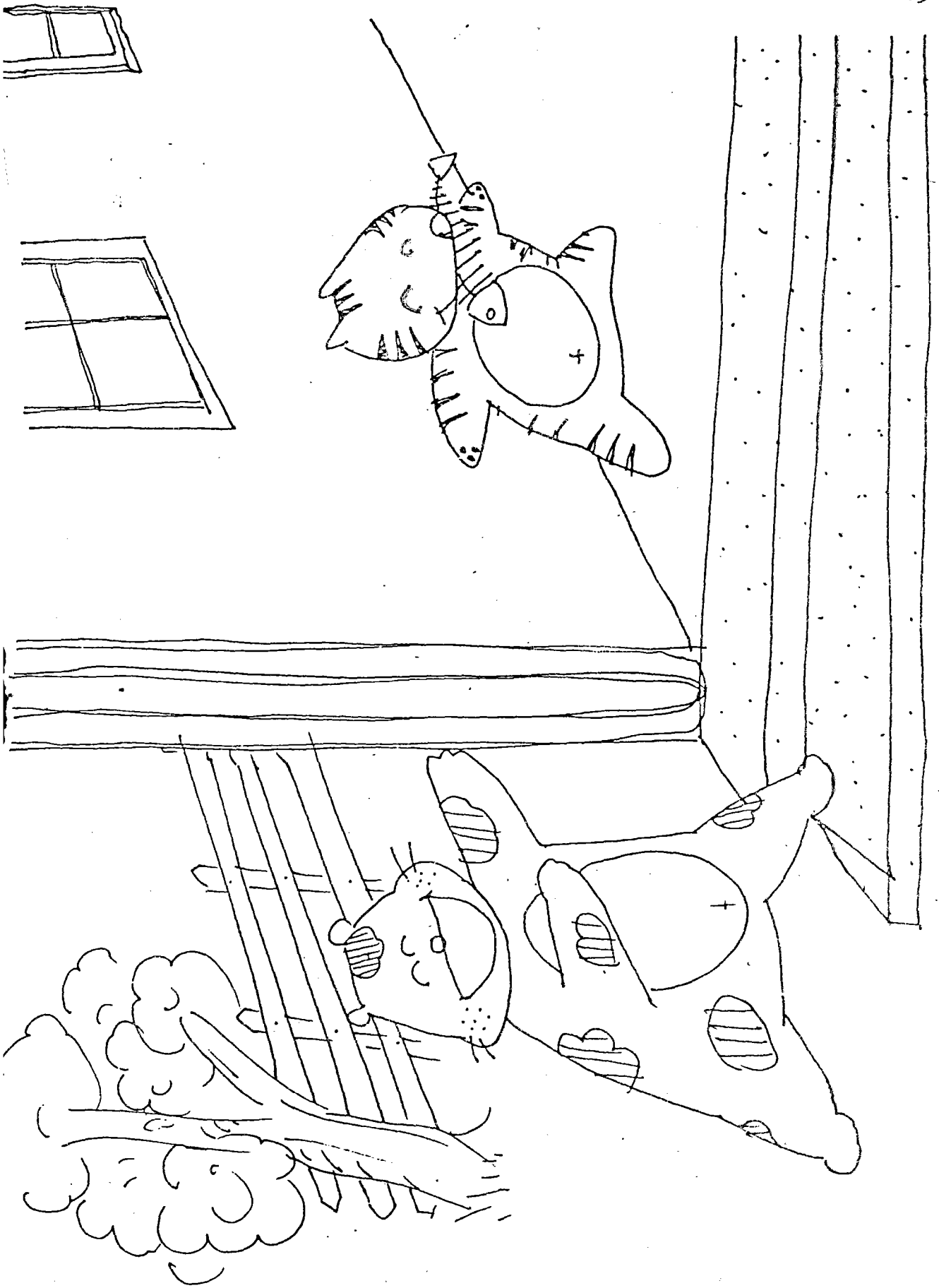

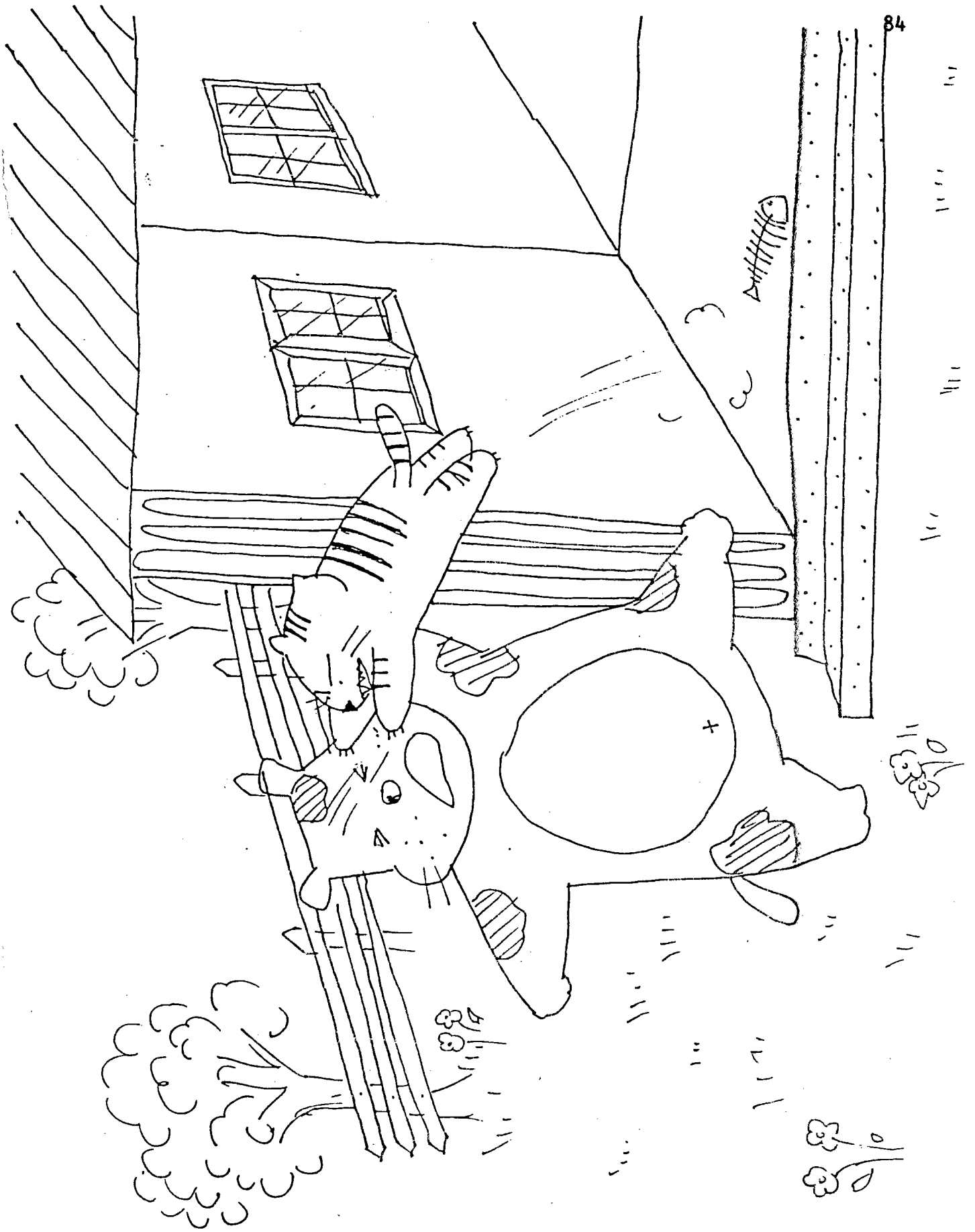
วันหนึ่ง ลูกหมา เห็น ลูกแมว

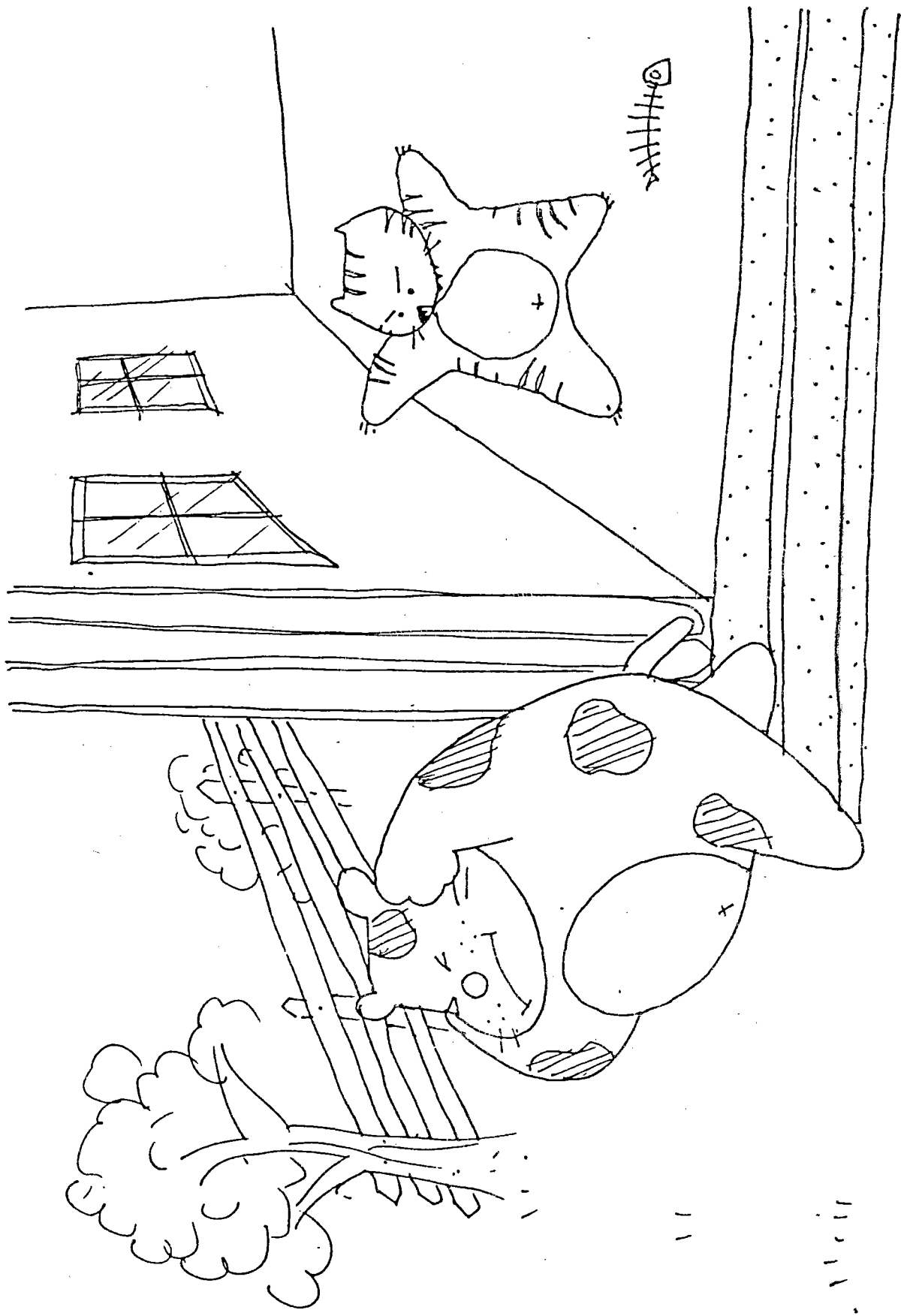
เดิน ไป เดิน มา ใน บ้าน

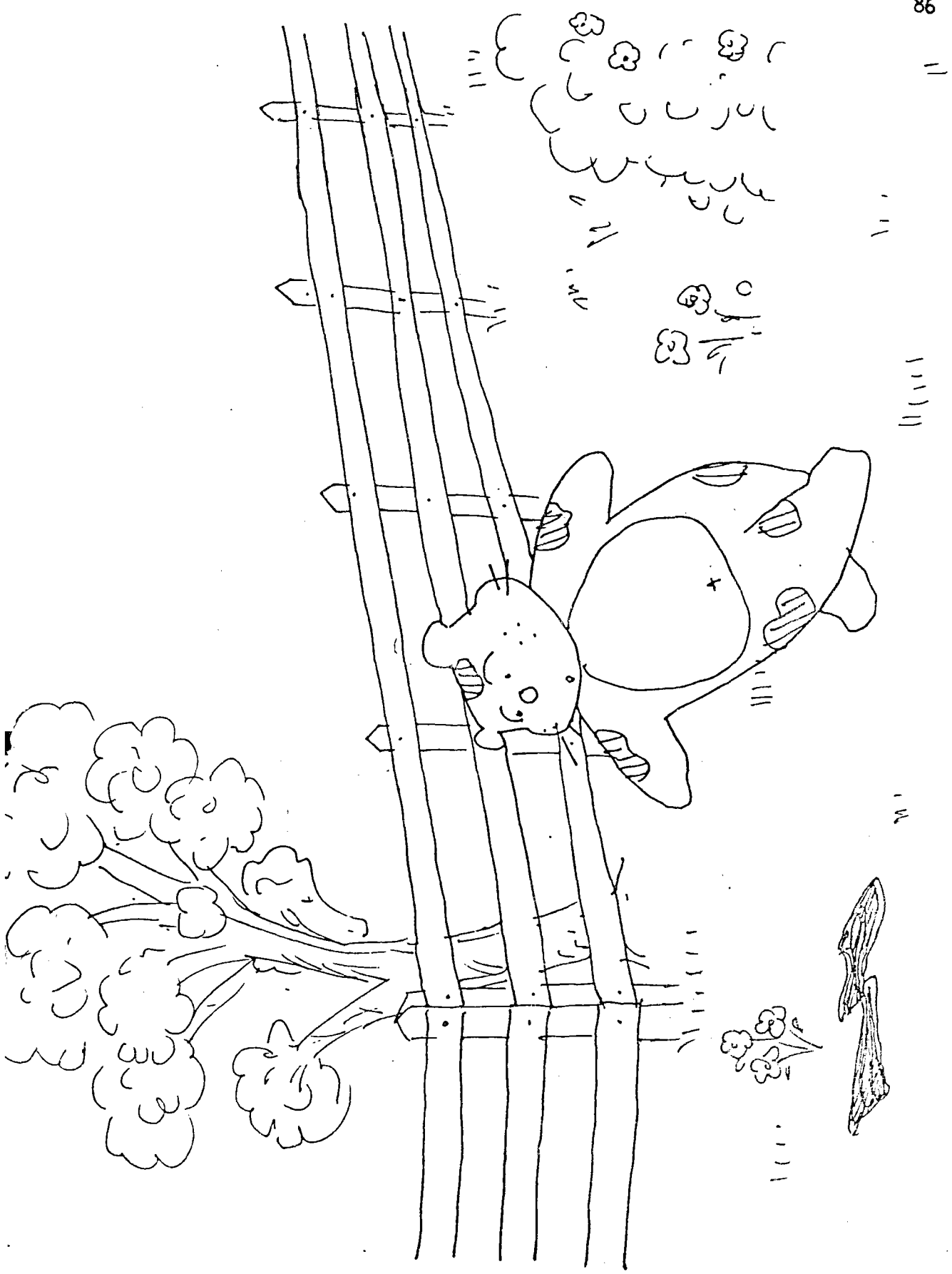
ลูกหมา วัว ไล่ เฝ้า ลูกแมว

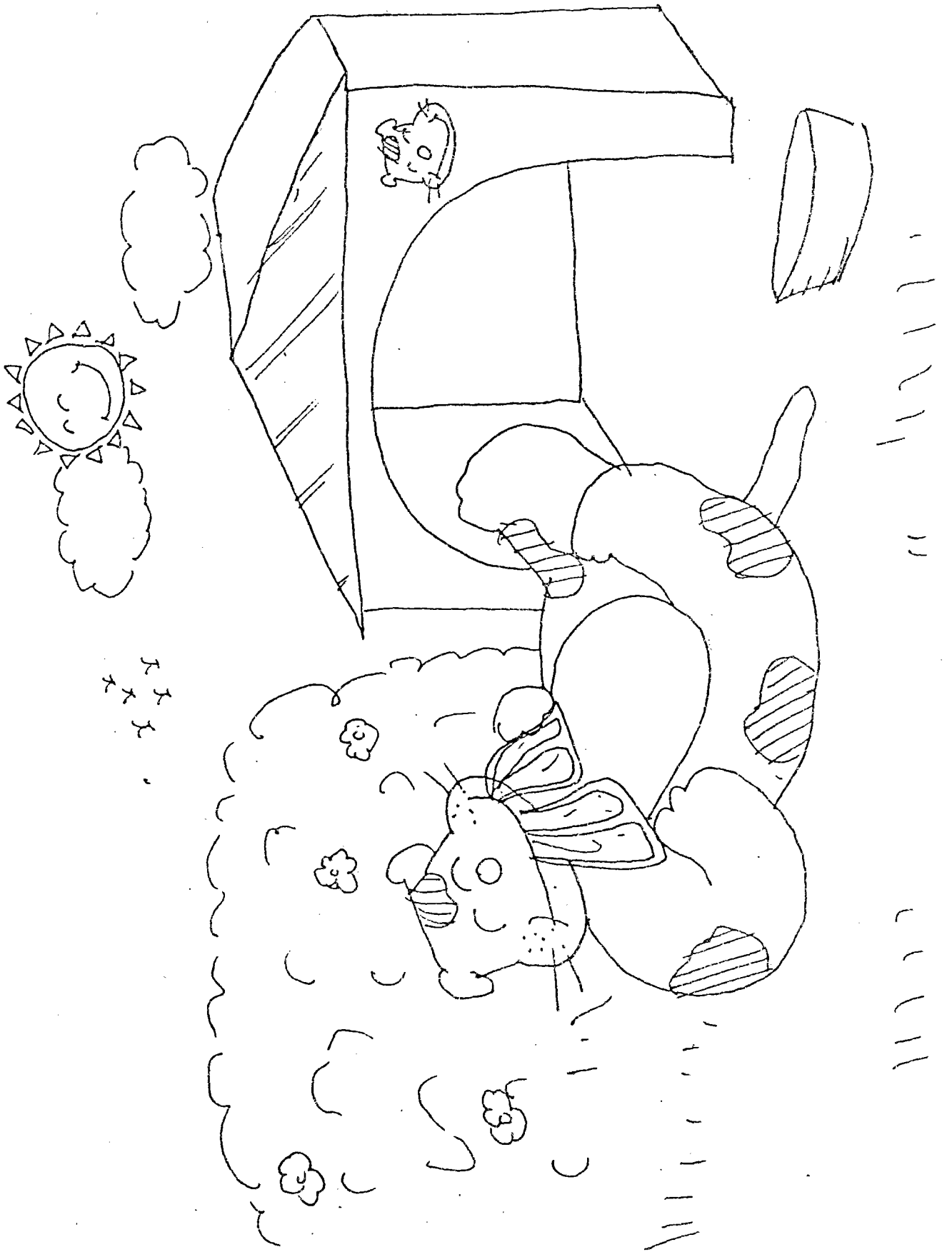
ลูกหมา สนุกสนาน และ มี ความสุข มาก

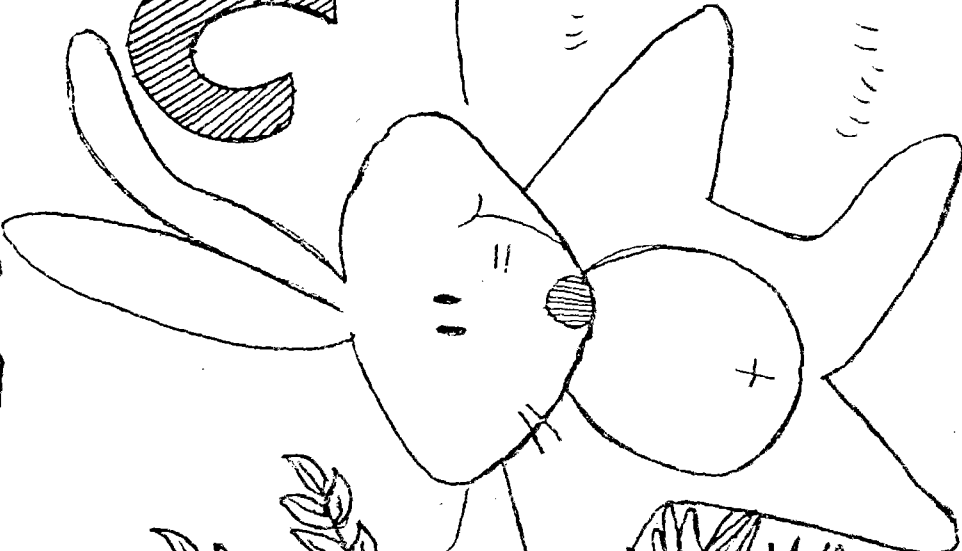
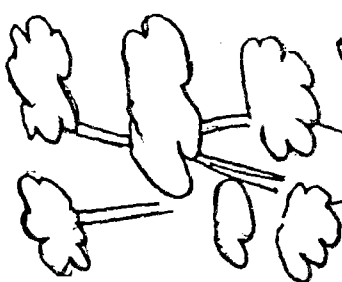

ม.ป.ช. ๒๕๒๒
ลิขสิทธิ์
โดย มติชน

คำขวัญ
ของ
กรม
ส่งเสริม
การค้า
ระหว่าง
ประเทศ

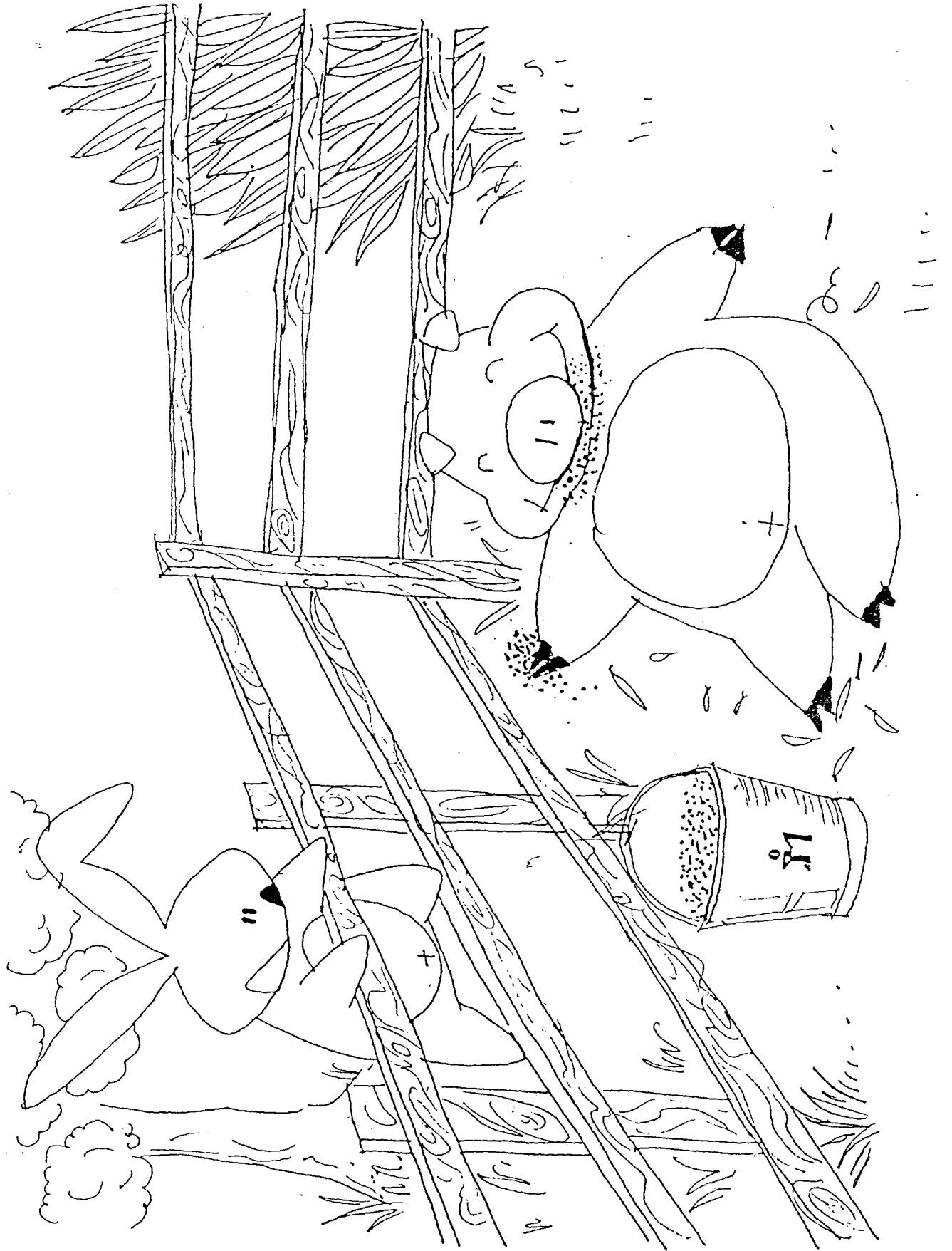
คำนำ

หนังสือเรื่องกระดาษน้อยกตัญญูเล่มนี้ จัดทำขึ้นเพื่อใช้ในการทดลองสอนแบบมุ่งประสบการณ์ทางภาษาแบบบอกติ ซึ่งใช้ทดลองกับเด็กระดับประถมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนประถมศึกษาเทศบาลนครนครราชสีมา ๒๕๓๐ ทั้งนี้ได้นำโครงเรื่องมาจากหนังสือแนวทางการสอนคำเรื่งรูปของ บัณฑิต พุดทะวัน และแนวการเขียนเรื่อง จากหนังสือแบบสอนอ่านมาตรฐานของ บง อิงคเวทย์ เนื้อเรื่องมุ่งเน้นการซ้ำคำซ้ำความ และเดือกใช้คำศัพท์ให้สอดคล้องกับหลักสูตร และพัฒนาการของเด็ก

นนทรรัตน์ ชื่นชื่นม

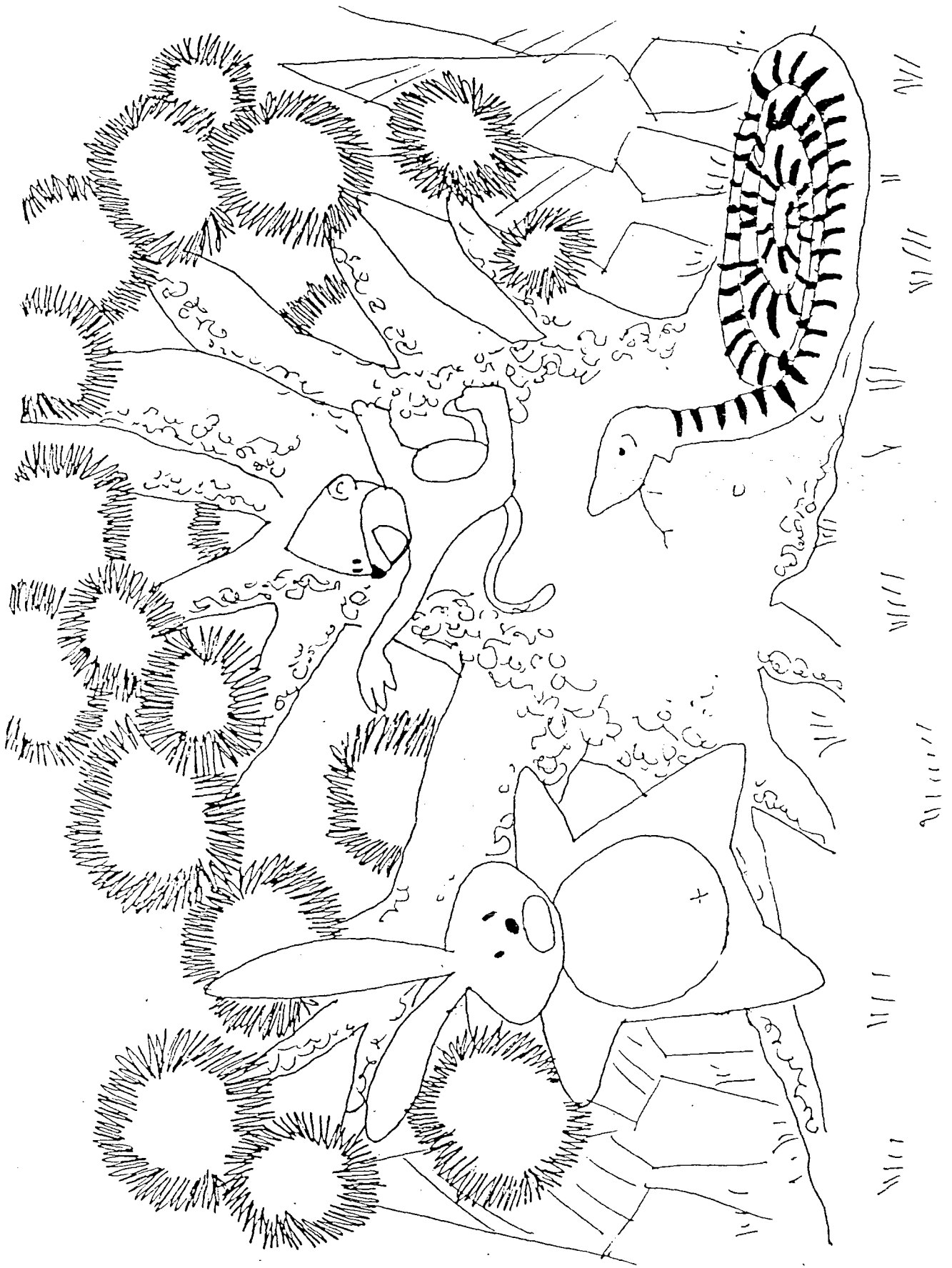

กระต่ายน้อย เดิน ไป พบ บุหลิม
บุหลิม ไม่ได้ เป็น เพื่อน ของ กระต่ายน้อย
กระต่ายน้อย ถาม บุหลิม ว่า ทำไม บุหลิม ไม
กิน อะไร เลย ” บุหลิม ตอบ ว่า “ เพราะ ฉัน ใ
สบาย ฉัน ไม่ กิน อาหาร มา หลาย สัปดาห์ แล
เข้า มา โกล้ โกล้ ฉัน ซิ ”

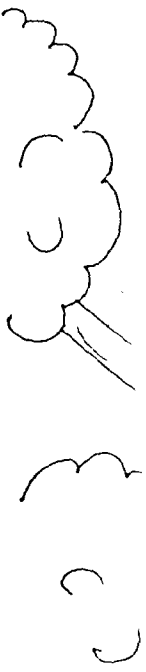
www.pattaya.com

กระต่ายน้อย ตกใจ กลัว รีบ วิ่งหนีไป

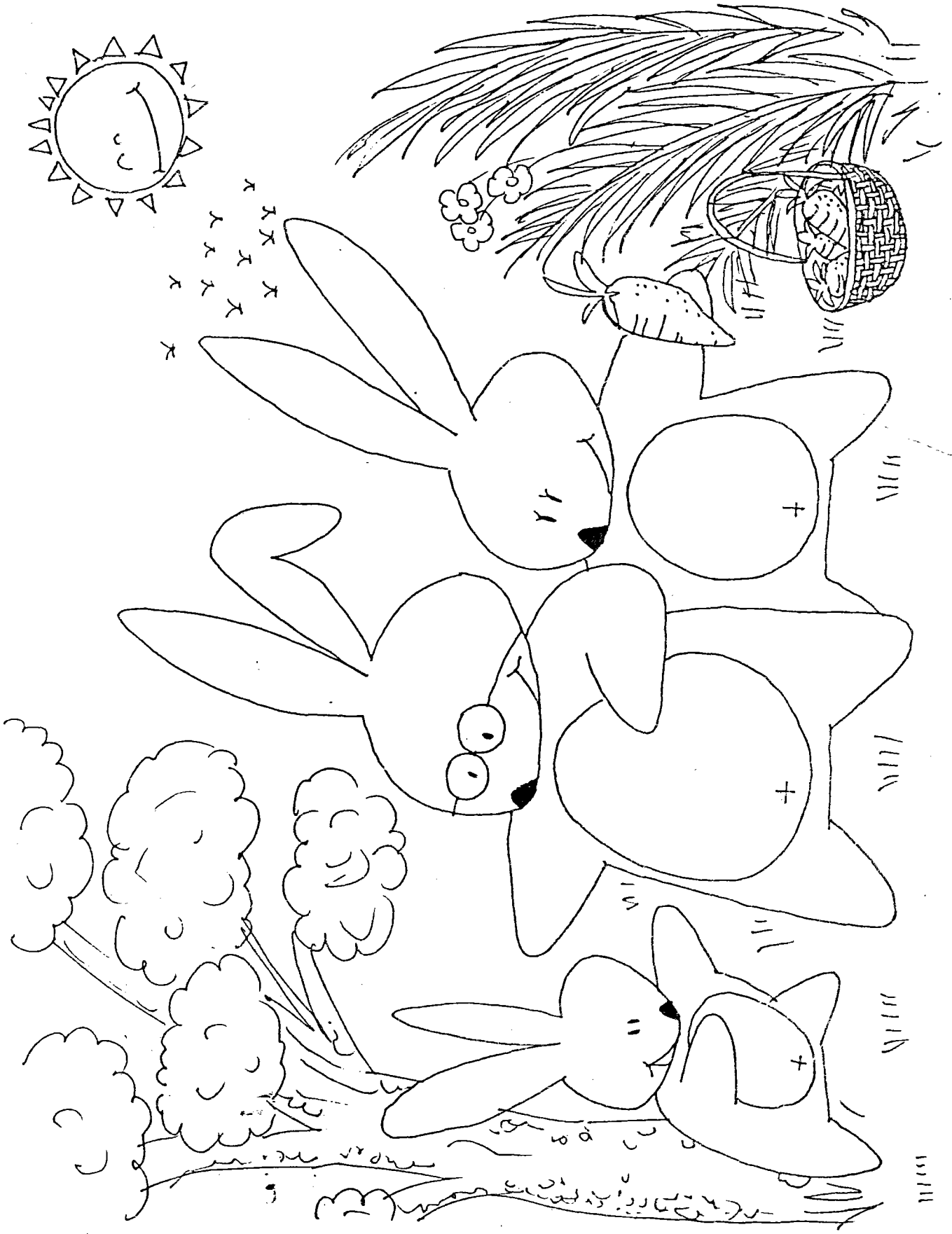

ตั้งแต่นั้นมา กระต่ายน้อย ไม่ หนี ไปเที่ยว

และ เชื้อฟ้า พ่อ แม่

แผนการสอนโดยวิธีมุ่งประสบการณ์ทางภาษา
เรื่องลูกหมาทาเพื่อน

แผนการสอนที่ 1

จำนวน 3 คาบ

ความคิดรวบยอด

ภาพและคำบรรยายภาพช่วยสื่อและขยายความให้กว้างขวางยิ่งขึ้น

จุดประสงค์เชิงพฤติกรรม

1. นักเรียนสามารถตอบคำถามจากเนื้อเรื่องหลังจากฟังครูเล่าเรื่องได้
2. นักเรียนสามารถลำดับภาพ และเล่าเรื่องประกอบภาพได้

เนื้อหา

นิทานเรื่องลูกหมาทาเพื่อน

กิจกรรมการเรียนรู้การสอน

ขั้นนำ

1. ครูให้นักเรียนมานั่งรวมกันเป็นกลุ่ม สนทนาสร้างความคุ้นเคยโดยพูดถึงเรื่องเพื่อนของนักเรียน ครูนำบัตรคำคำว่า "เพื่อน" ชูให้นักเรียนดู พร้อมทั้งอ่านออกเสียงนำ นักเรียนอ่านตาม
2. ครูบอกนักเรียนว่าวันนี้ครูมีนิทานจะมาเล่าให้นักเรียนฟัง 1 เรื่อง นิทานเรื่องนี้ชื่อว่า "ลูกหมาทาเพื่อน"

ขั้นสอน

1. ครูเปิดนิทานเรื่องลูกหมาทาเพื่อนให้นักเรียนดูภาพพร้อมกับฟังครูเล่าเรื่องนั้นให้ฟังอย่างช้า ๆ ทีละหน้า พร้อมทั้งอธิบายความหมายด้วยคำพูดง่าย ๆ ให้นักเรียนเข้าใจจนจบเรื่อง

2. เมื่อครูอ่านจบ ครูสนทนาเกี่ยวกับนิทานเรื่องลูกหมาหาเพื่อน
3. ครูอ่านนิทานเรื่องลูกหมาหาเพื่อนให้นักเรียนฟังอีกครั้งหนึ่ง

ขั้นสรุป

1. ครูแจกบัตรภาพนิทานเรื่องลูกหมาหาเพื่อนให้นักเรียนโดยละภาพกันเพื่อให้นักเรียนจัดเรียงลำดับภาพตามเนื้อเรื่องใหม่
2. นักเรียนที่ได้ภาพออกมาเรียงภาพตามลำดับเนื้อเรื่อง
3. นักเรียนที่เหลือช่วยกันเล่าเรื่องตามลำดับภาพนั้น
4. นักเรียนตอบคำถามโดยครูจับฉลากคำถามทีละคำถาม

สื่อการเรียนรู้การสอน

1. บัตรคำ คำว่า "เพื่อน"
2. นิทานเรื่องลูกหมาหาเพื่อน
3. บัตรภาพนิทานเรื่องลูกหมาหาเพื่อน
4. ฉลากคำถาม
 - 4.1 ลูกหมาพบลูกไก่ที่ไหน (ในสนาม)
 - 4.2 เมื่อลูกหมาเห็นลูกไก่มันทำอย่างไร (วิ่งไล่เห่า)
 - 4.3 ใครไม่ยอมให้ลูกหมาเล่นกับลูกไก่ (แม่ไก่)
 - 4.4 ทำไมภายหลังลูกหมาจึงไม่ต้องถาวรเล่นกับลูกไก่ (เพราะถูกแม่ไก่ไล่จิก)
 - 4.5 ลูกหมาไปพบลูกแมวเดินอยู่ที่ไหน (ในบ้าน)
 - 4.6 เมื่อลูกแมวไม่พอใจมันทำอย่างไร (ทำตัวโก่ง ไล่ว่าน)
 - 4.7 ในที่สุดเพื่อนที่ลูกหมาเล่นด้วยคือใคร (ผ้า)
 - 4.8 เมื่อลูกหมามีเพื่อนมันรู้สึกอย่างไร (สนุกสนานและมีความสุข)

การประเมินผล

1. สิ่ง เกิดจากการสนทนาซักถาม
2. สิ่ง เกิดจากการร่วมกิจกรรม
3. สิ่ง เกิดจากการตอบคำถาม

แผนการสอนโดยวิธีมุ่งประสบการณ์ทางภาษา
เรื่องลูกหมาหาเพื่อน

แผนการสอนที่ 2

จำนวน 3 คาบ

ความคิดรวบยอด

การเล่นบทบาทสมมติเป็นการเพิ่มพูนทักษะในการพูด และความคิดสร้างสรรค์

จุดประสงค์เชิงพฤติกรรม

1. นักเรียนสามารถแสดงท่าทางประกอบเรื่องได้
2. นักเรียนสามารถใช้ภาษาพูดประกอบในการแสดงบทบาทสมมติได้

เนื้อหา

นิทานเรื่องลูกหมาหาเพื่อน

กิจกรรมการเรียนการสอน

ชั้นนำ

1. ครูให้นักเรียนทำท่าทางตามครูโดยให้ทำอยู่กับที่คือ ทำวิ่ง ทำเดิน ทำยืน ทำกระโดด ทำจิก ทำข่วน
2. ให้นักเรียนเล่นเกม คำสั่งจากโซเด

ขั้นสอน

1. ครูให้นักเรียนอ่านแถบข้อความพร้อมกัน และแสดงท่าทางประกอบแถบข้อความนั้น
2. ครูแบ่งนักเรียนออกเป็น 2 กลุ่ม ๆ ละ 12 - 13 คน โดยให้ทั้งสองกลุ่มสลับกันเป็นผู้แสดงบทบาทตามเนื้อเรื่อง อีกกลุ่มให้เป็นผู้อ่านเนื้อเรื่องเพื่อบรรยายเรื่อง โดยครูจะเป็นผู้คอยช่วยเหลือเวลาเด็กอ่านคำใดไม่ได้

3. นักเรียนผู้แสดงจะแบ่งหน้าที่กันว่าใครจะแสดงเป็นตัวละครใด ครูให้ผู้แสดงสวมหัวสัตว์ต่าง ๆ ตามเนื้อเรื่อง แล้วนักเรียนที่เหลือจะรับบทบาทเป็นต้นไม้
4. ให้นักเรียนอ่านบรรยายเรื่องนั่งอยู่ข้าง ๆ แล้วอ่านเนื้อเรื่องให้สัมพันธ์กับผู้แสดงโดยครูช่วยคุณดูแลอยู่ข้าง ๆ
5. เมื่อแสดงจบ ให้อีกกลุ่มสลับเป็นผู้แสดงบ้าง

ขั้นสรุป

1. ให้นักเรียนแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับเรื่องที่แสดง ฝึกอ่านแถบข้อความ
2. ครูตั้งคำถามและสนทนาเกี่ยวกับเนื้อเรื่อง

สื่อการเรียนการสอน

1. เกมคำสั่งจากโซเล

วิธีเล่น ครูให้นักเรียนทำตามคำสั่ง โดยในคำพูดของครูจะต้องมีคำว่า "โซเลสั่งว่า ..." ถ้าไม่มีคำนี้ นักเรียนจะแสดงท่าทางนั้นไม่ได้ เช่น "โซเลสั่งว่า ให้นักเรียนทำท่าวิ่ง" นักเรียนทุกคนจะต้องทำท่าวิ่งอยู่กับที่ ถ้าหน้าประโยคคำสั่งไม่มีคำว่า "โซเลสั่งว่า..." แล้วนักเรียนคนใดปฏิบัติจะถูกคัดตัวออก จะเล่นเช่นนี้ต่อไปจนได้ผู้ชนะตามจำนวนที่ต้องการ
2. แถบข้อความดังนี้
 - 2.1 ลูกหมาวิ่งไล่เห่า
 - 2.2 ลูกไก่ตกใจกลัววิ่งหนีไป
 - 2.3 แม่ไก่ไม่พอใจไล่จิก จิก จิก
 - 2.4 ลูกแมวตกใจกลัวทำตัวโก่ง
 - 2.5 ลูกแมวไม่พอใจไล่ข่วน ข่วน ข่วน
 - 2.6 ลูกหมาคาบผากระโดดไปกระโดดมา

3. หัวสัตว์สำหรับเล่นบทบาทสมมติ
 - 3.1 หัวลูกหมา 1 หัว
 - 3.2 หัวแม่ไก่ 1 หัว
 - 3.3 หัวลูกไก่ 4 หัว
 - 3.4 หัวลูกแมว 1 หัว
4. กิ่งไม้หรือกิ่งคอกไม้ประดิษฐ์
5. ผา

การประเมินผล

1. สังเกตจากการร่วมกิจกรรม
2. สังเกตจากการสนทนาซักถาม

แผนการสอนโดยวิธีมุ่งประสบการณ์ทางภาษา
เรื่องลูกหมาทาเพื่อน

แผนการสอนที่ 3

จำนวน 6 คาบ

ความคิดรวบยอด

การรู้จักสิ่ง เกิดและจดจำเหตุการณ์ต่าง ๆ เป็นประสบการณ์ที่นำมาเป็น
ประโยชน์ในการใช้ภาษาได้

จุดประสงค์เชิงพฤติกรรม

1. นักเรียนสามารถช่วยกันเล่านิทานเรื่องลูกหมาทาเพื่อนได้
2. นักเรียนสามารถอ่านประโยคจากเรื่องที่ครูเขียนได้

เนื้อหา

นิทานเรื่องลูกหมาทาเพื่อน

กิจกรรมการเรียนการสอน

ขั้นนำ

1. ครูแจกบัตรภาพนิทานเรื่องลูกหมาทาเพื่อนให้นักเรียน แล้วให้นักเรียน
คนที่ได้รับภาพออกมาเรียงลำดับภาพตามเหตุการณ์
2. ครูถามนักเรียนว่าใครต้องการจะเปลี่ยนลำดับภาพใหม่หรือไม่ ให้เสนอได้
เมื่อนักเรียนทุกคนพอใจภาพที่เรียงลำดับแล้ว ครูเก็บบัตรภาพนั้นโดยเรียงตามลำดับ
ก่อนหลัง

ขั้นสอน

1. ครูนำบัตรภาพแรกให้นักเรียนดูแล้วนักเรียนช่วยกันเล่าเรื่องตามภาพ
2. ครูเขียนเรื่องตามที่นักเรียนเล่าลงบนแผ่นกระดาษ

3. เมื่อครูเขียนประโยคใดแล้วให้นักเรียนอ่านข้อความที่เขียนทวนพร้อม ๆ กัน
บางตอนเว้นที่ว่างให้นักเรียนได้ช่วยออกมาวาดภาพประกอบ
4. ครูเขียนเรื่องตามที่นักเรียนเล่าเป็นตอน ๆ จนจบเรื่อง

ขั้นสรุป

ให้นักเรียนอ่านทวนเนื้อเรื่องตั้งแต่ต้นจนจบ พร้อมทั้งให้นักเรียนฝึกอ่านคำศัพท์ที่ยากซ้ำ ๆ ครูจะปิดคำศัพท์บางคำให้นักเรียนทายคำสลับไปพร้อมกับการอ่านด้วย

สื่อการเรียนการสอน

1. แผนภาพนิทานเรื่องลูกหมาหาเพื่อน
2. กระดาษขาวแผ่นใหญ่
3. สีเมจิก , ดินสอสี

การประเมินผล

1. สังเกตจากการช่วยกันเล่าเรื่อง
2. สังเกตจากการรวมกิจกรรม

แผนการสอนโดยวิธีมุ่งประสบการณ์ทางภาษา
เรื่องลูกหมาทาเพื่อน

แผนการสอนที่ 4 - 5

จำนวน 6 คาบ

ความคิดรวบยอด

ความสามารถในการ เขียนได้ทั้งจาก เนื้อหาที่กำหนดให้ และจากความคิด
สร้างสรรค์โดยอิสระของตนเอง

จุดประสงค์เชิงพฤติกรรม

1. นักเรียนสามารถลำดับคำให้เป็นประโยคตามเนื้อเรื่องได้
2. นักเรียนสามารถทำหนังสือประกอบภาพตามเนื้อเรื่องที่เรียนได้

เนื้อหา

นิทานเรื่องลูกหมาทาเพื่อน

กิจกรรมการเรียนการสอน

ขั้นนำ

1. ครูให้นักเรียนอ่านเนื้อเรื่องทบทวนจากแผนกระดานที่ครูเขียน
2. ครูแบ่งนักเรียนเป็นกลุ่มย่อย ๆ กลุ่มละ 2 - 4 คน จำนวน 10 กลุ่ม
จัดให้หนึ่งเป็นกลุ่ม ๆ

ขั้นสอน

1. ครูแจกบัตรคำตามเนื้อเรื่องนิทานเรื่องลูกหมาทาเพื่อน โดยครูจัดแบ่ง
บัตรคำเป็นชุด ๆ จำนวน 10 ชุด
2. ครูแจกบัตรภาพพร้อมกับบัตรคำที่จัดเป็นชุดให้นักเรียนไปช่วยกันจัดเรียง
บัตรคำให้ได้ข้อความตรงกับภาพที่ได้

3. เมื่อนักเรียนกลุ่มใดจัดบัตรคำเรียบร้อยแล้วให้บอกครู ครูตรวจดูความถูกต้อง แล้วแจกกระดาษวาดเขียนแผ่นใหญ่ให้กลุ่มละ 1 แผ่น ให้นักเรียนช่วยกันเขียนเรื่องตามบัตรคำที่เรียงไว้ และวาดภาพระบายสีประกอบเรื่อง เนื้อเรื่องนักเรียนสามารถเพิ่มเติมเองได้

ขั้นสรุป

ให้นักเรียนภายในกลุ่มช่วยกันตรวจดูความเรียบร้อยของผลงานและฝึกอ่านข้อความนั้นภายในกลุ่ม

สื่อการเรียนการสอน

1. บัตรภาพนิทานเรื่องลูกหมาทาเพื่อน
2. บัตรคำตามเนื้อเรื่องทั้งหมด
3. กระดาษวาดเขียนแผ่นใหญ่
4. ดินสอสี

การประเมินผล

1. สังเกตจากการทำกิจกรรมกลุ่ม
2. พิจารณาจากผลงานที่เด็กทำ

แผนการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ทางภาษา
เรื่องลูกหมาหาเพื่อน

แผนการสอนที่ 6

จำนวน 3 คาบ

ความคิดรวบยอด

1. การรู้จักสิ่ง เกิดความคล้ายคลึง และความแตกต่างของตัวอักษร ช่วยให้ทักษะการเขียนพัฒนาขึ้น
2. การแจกลูกและสะกดคำ เป็นหลักการอ่านที่ช่วยให้การออกเสียงรูปคำได้ถูกต้องแน่นอนยิ่งกว่าการจดจำ เลียนแบบแต่อย่างเดียว

จุดประสงค์เชิงพฤติกรรม

1. นักเรียนสามารถบอกพยัญชนะต้น สระ และตัวสะกดได้ถูกต้อง
2. นักเรียนสามารถประสมคำได้
3. นักเรียนสามารถบอกระดับเสียงของคำได้

เนื้อหา

นิทานเรื่องลูกหมาหาเพื่อน

กิจกรรมการเรียนรู้การสอน

ขั้นนำ

ครูให้นักเรียนร้อง เพลงและทำท่าประกอบ เพลงลูกหมาหาเพื่อนจากแผ่นเนื้อเพลง

ขั้นสอน

1. ครูสนทนาเกี่ยวกับเนื้อเพลง แล้วให้นักเรียนคุบ้ตรคำ คำว่า ตาม หนู เพื่อน ตาม เชื้อ หนู เคน เล่น ไล่ ตี วิ่ง หนี จิก ครูให้นักเรียนจับคู่คำต่าง ๆ โดยสังเกตว่าภายในคำศัพท์นั้น คู่ใดที่มีพยัญชนะต้น สระ และตัวสะกดเหมือนกัน

2. นักเรียนช่วยกันจัด ครูช่วยแนะนำ จนนักเรียนเข้าใจ ครูอธิบายโดยการซักถามโต้ตอบกันถึงสิ่งที่เหมือนกันและต่างกันของคำแต่ละคู่ พร้อมทั้งอธิบายลักษณะของพยัญชนะต้น สระ และตัวสะกด และให้สะกดคำ

3. ครูให้ผันเสียงคำทุกคำให้ครบ 5 เสียง เช่น

ไป ไป ไป ไป ไป

โก่ง โก่ง โก่ง โก่ง โก่ง

4. ครูให้นักเรียนฝึกเทียบเสียง เช่น วิ่ง วา เป็นเสียงเดียวกับคำใด เห็น เहां ลูก คำตอบคือ ลูก ต่างก็เป็นเสียงโท

5. ให้นักเรียนฝึกผันเสียงและบอกว่าคำเหล่านี้เป็นเสียงอะไร

1. หนี

6. ตี

2. เห็น

7. บ้าน

3. ไต่

8. มาก

4. จิก

9. เล่น

5. กลัว

10. วิ่ง

ขั้นสรุป

1. ครูนำบัตรคำ บ้าน มาก คาย ผ่า จิก ช่วน มัน ตามนักเรียนเป็นรายบุคคลถึงพยัญชนะต้น สระ และตัวสะกด

2. ให้นักเรียนผันคำว่า หนี เห็น ไต่ จิก กลัว ตี บ้าน มาก วิ่ง เล่น

สื่อการเรียนการสอน

1. บัตรคำ คำว่า ตาม หนู เพื่อน ตาม เชื้อ หนู เคน เล่น ไต่ ตี วิ่ง หนี จิก เห็น กลัว บ้าน มาก วิ่ง

2. เนื้อเพลงลูกหมาหาเพื่อน
แม่โก่เดินไป	ลูกโก่เดินตาม
ลูกหมาถาม	ขอเล่นด้วยซี
ไม่เอาไม่เอา	แม่โก่ไล่ตี
ลูกหมาวิ่งหนี	ไปหาลูกแมว
3. บัทรคำศัพท์ในเรื่อง

การประเมินผล

1. สังเกตจากการสนทนาซักถาม
2. สังเกตจากการรวมกิจกรรม

แผนการสอนโดยวิธีมุ่งประสบการณ์ทางภาษา
เรื่องลูกหมาหาเพื่อน

แผนการสอนที่ 7

จำนวน 3 คาบ

ความคิดรวบยอด

ประสบการณ์ต่าง ๆ ช่วยเพิ่มพูนความรู้ และช่วยให้การใช้ภาษาดีขึ้น

จุดประสงค์เชิงพฤติกรรม

1. นักเรียนสามารถอ่านคำศัพท์ได้
2. นักเรียนสามารถเขียนสะกดคำได้
3. นักเรียนสามารถจับคู่คำ หาคำตรงข้ามได้

เนื้อหา

นิทานเรื่องลูกหมาหาเพื่อน

กิจกรรมการเรียนรู้การสอน

ขั้นนำ

ครูแบ่งนักเรียนออกเป็น 6 กลุ่ม ๆ ละ 4 - 5 คน ครูให้นักเรียนนั่งเป็นกลุ่มวงกลม โดยครูอธิบายวิธีเล่นเกมจับคู่ เกมคำตรงข้าม และเกมโคมิโน

ขั้นสอน

1. ครูให้นักเรียนกลุ่ม 1 - 3 มานั่งรวมกลุ่ม เพื่อครูจะได้อธิบายวิธีการเล่นเกม ส่วนกลุ่ม 4 - 6 ครูจะให้นักเรียนทำแบบฝึกหัดตอบคำถามจากเนื้อเรื่อง
2. เมื่อกลุ่ม 1 - 3 เข้าใจวิธีการเล่นเกมแล้ว ครูให้นักเรียนจับคู่เล่นเกม แล้วหมุนเวียนเกมสลับกันไป เมื่อเด็กได้เล่นเกมประมาณ 20 นาที ก็เปลี่ยนให้กลุ่ม 4 - 6 เล่นเกม และให้กลุ่ม 1 - 3 ทำแบบฝึกหัด

ขั้นสรุป

ครูทบทวนคำศัพท์ที่ใช้เกม แล้วให้ทำแบบฝึกหัด

สื่อการเรียนการสอน

1. เกมจับคู่

อุปกรณ์ 1. บัตรคำ คำว่า วิ่ง เล่น สนุกสนาน เพื่อน กลัว จำนวน

3 ชุด

2. จำนวนผู้เล่น 2 - 5 คน

วิธีเล่น ให้คว่ำบัตรคำทุกคำที่พื้น แล้วให้นักเรียนผลัดกันเปิดบัตรคำทีละคำ ใครเปิดได้คู่คำใดก็ได้ให้เก็บคู่นั้นเป็นของตน ใครได้มากที่สุดเป็นผู้ชนะ เมื่อเปิดได้บัตรคำใดแล้วให้อ่านออกเสียงคำนั้นด้วย

2. เกม คำตรงกันข้าม

อุปกรณ์ 1. บัตรคำ คำว่า ไล่-หนี เรียน-เล่น จับ-ปล่อย อยู่-หาย กลัว-กล้า จำนวน 2 ชุด

2. จำนวนผู้เล่น 2 - 5 คน

วิธีเล่น 1. ครูให้นักเรียนคู่อับบัตรคำทั้งหมดว่าคำใดคู่กับคำใด

2. ใหญ่เล่นนั่งเป็นวงกลม แจกบัตรคำละละกันไปจนหมด

ให้ทุกคนคลี่บัตรไว้ในมือ ทุกคนตรวจดูว่า คำในมือมีคำตรงข้ามกันหรือไม่ ถ้ามีให้แยกไว้ต่างหาก คนที่ 1 จับบัตรคำในมือของคนที่ 2 ถ้าจับมาแล้วได้เป็นคู่อีกแยกไว้ต่างหาก คนที่ 2 จับบัตรคำในมือของคนที่ 3 เวียนไปเรื่อย ๆ ใครจับบัตรคำได้คู่อันมากที่สุดเป็นผู้ชนะ หรือใครจับคู่อับบัตรคำในมือได้หมดก่อนเป็นผู้ชนะ

3. เกม โคมิน

อุปกรณ์ 1. บัตรสี มีคำศัพท์อยู่หัวท้าย

2. จำนวนผู้เล่น 2 - 5 คน

วิธีเล่น 1. ให้แบ่งบัตรสีคนละเท่า ๆ กัน แล้วเปิดบัตรคำเป็น

ตัวกลาง 1 บัตร

2. ใหญ่เล่นในกลุ่มหมุนเวียนกันตอบบัตรคำ

สนาม	สนุกสนาน	สนุกสนาน	ต้องการ	ต้องการ
------	----------	----------	---------	---------

3. ใครไม่มีบัตรคำที่ต่อได้ให้ผ่านไป เปลี่ยนให้คนต่อไป

ลงบัตร

4. ใครที่สามารถลงบัตรสีได้หมกก่อนเป็นผู้ชนะ

4. แบบฝึกหัด

การประเมินผล

1. สังเกตจากการทำแบบฝึกหัด
2. สังเกตจากการร่วมกิจกรรม

แผนการสอนโดยวิธีมุ่งประสบการณ์ทางภาษา
เรื่องกระทายน้อยกลับใจ

แผนการสอนที่ 1

จำนวน 3 คาบ

ความคิดรวบยอด

ภาพและคำบรรยายภาพช่วยสื่อและขยายความให้กว้างขวางยิ่งขึ้น

จุดประสงค์เชิงพฤติกรรม

1. นักเรียนสามารถตอบคำถามจากเนื้อเรื่องหลังจากฟังครูเล่าเรื่องได้
2. นักเรียนสามารถลำดับภาพและเล่าเรื่องประกอบภาพได้

เนื้อหา

นิทานเรื่องกระทายน้อยกลับใจ

กิจกรรมการเรียนรู้การสอน

ชั้นนำ

1. ครูให้นักเรียนร้องเพลงกระทายกับแมลง พร้อมกับทำท่าทางประกอบและให้เล่นเกมเงียบเสียง
2. ครูบอกนักเรียนว่าวันนี้ครูมีนิทานจะมาเล่าให้นักเรียนฟัง เป็นนิทานเรื่องใหม่มีชื่อว่า "กระทายน้อยกลับใจ"

ขั้นสอน

1. ครูเปิดนิทานเรื่องกระทายน้อยกลับใจให้นักเรียนดูภาพ พร้อมกับฟังครูเล่าเรื่องนั้นให้ฟังอย่างช้า ๆ ทีละหน้า พร้อมทั้งอธิบายความหมายด้วยคำพูดง่าย ๆ ให้นักเรียนเข้าใจจนจบเรื่อง

2. เมื่อครูอ่านจบ ครูสนทนาเกี่ยวกับนิทานเรื่องกระต่ายน้อยกลับใจ
3. ครูอ่านนิทานเรื่องกระต่ายน้อยกลับใจให้นักเรียนฟังอีกครั้งหนึ่ง

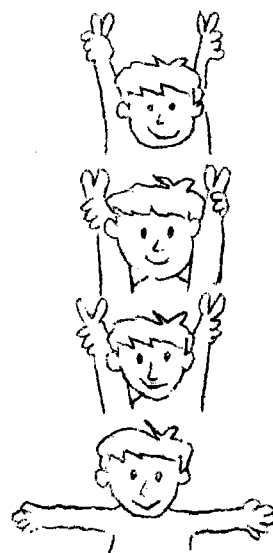
ขั้นสรุป

1. ครูแจกบัตรภาพนิทานเรื่องกระต่ายน้อยกลับใจให้นักเรียน โดยละภาพกัน เพื่อให้เด็กเรียงลำดับภาพตามเนื้อเรื่องใหม่
2. ครูให้นักเรียนที่ได้ภาพออกมาเรียงภาพตามลำดับเนื้อเรื่อง
3. ครูให้นักเรียนที่เหลือช่วยกันเล่าเรื่องตามลำดับภาพนั้น
4. ครูให้นักเรียนผลัดกันตั้งคำถามจากเนื้อเรื่อง แล้วให้เพื่อนนักเรียนคนอื่นตอบ

สื่อการเรียนการสอน

1. เพลง กระต่ายกับแมลง
มีแมลงตัวหนึ่ง เกาะอยู่บนจุกกระต่าย
มีแมลงสองตัว เกาะอยู่บนจุกกระต่าย
เป็นแมลงสามตัว เกาะอยู่บนจุกกระต่าย
มันจึงบัด มันจึงบัด แมลงจึงบินหนีไป

ท่าทางประกอบ

วิธีเล่น

- 1.1 ให้นักเรียนร้องเพลงพร้อมทำท่าประกอบทั้งเพลง
- 1.2 ครั้งที่สองไม่ต้องออกเสียงคำว่า แมลง และกระต่าย แต่ให้ทำเพียงท่าทางประกอบเพลงเท่านั้น ถ้าใครออกเสียงคำนั้นถือว่าแพ้ ภายหลังจากจะมีกิจกรรมสนุก ๆ ใหญ่แพ้ทำให้คู่
2. นิทานเรื่องกระต่ายน้อยกลับใจ
3. บัตรภาพนิทานเรื่องกระต่ายน้อยกลับใจ

การประเมินผล

1. สังเกตจากการสนทนาซักถาม
2. สังเกตจากการร่วมกิจกรรม

แผนการสอนโดยวิธีมุ่งประสบการณ์ทางภาษา
เรื่องกระทายน้อยกลับใจ

แผนการสอนที่ 2

จำนวน 3 คาบ

ความคิดรวบยอด

การเล่นบทบาทสมมติเป็นการเพิ่มพูนทักษะในการพูดและความคิดสร้างสรรค์

จุดประสงค์เชิงพฤติกรรม

1. นักเรียนสามารถแสดงท่าทางประกอบเรื่องได้
2. นักเรียนสามารถใช้ภาษาพูดประกอบในการแสดงบทบาทสมมติได้

เนื้อหา

นิทานเรื่องกระทายน้อยกลับใจ

กิจกรรมการเรียนรู้การสอน

ขั้นนำ

1. ครูให้นักเรียนทำเสียงของ ม้า หมู งู ลิง แล้วให้ทำท่าทางประกอบเสียงสัตว์นั้น ๆ
2. ให้นักเรียนเล่นเกม แข่งเสียงสัตว์

ขั้นสอน

1. ครูอ่านบททวนเนื้อเรื่องให้นักเรียนฟังอีก 1 ครั้ง และให้อ่านแถบ

ข้อความ

2. ครูแบ่งนักเรียนออกเป็น 2 กลุ่ม ๆ ละ 12 - 13 คน โดยให้ทั้งสองกลุ่มสลับกันเป็นผู้แสดงบทบาทตามเนื้อเรื่อง อีกกลุ่มให้เป็นผู้อ่านเนื้อเรื่องเพื่อบรรยายเรื่อง โดยครูเป็นผู้คอยช่วยเหลือเวลาเด็กอ่านคำใดไม่ได้

3. นักเรียนผู้แสดง จะแบ่งหน้าที่กันว่าใครจะแสดง เป็นตัวละครตัวใด
ครูสวมหัวสัตว์ต่าง ๆ ให้แก่ผู้แสดง
4. ให้กลุ่มผู้อ่านบรรยายเรื่องนั่งอยู่ข้าง ๆ แล้วอ่านเนื้อเรื่องให้สัมพันธ์
กับผู้แสดง โดยครูช่วยดูแลอยู่ข้าง ๆ
5. เมื่อแสดงจบ ให้อีกกลุ่มสลับเป็นผู้แสดงบ้าง

ขั้นสรุป

1. ให้นักเรียนแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับเรื่องที่เพื่อนแสดงฝึกอ่านแถบ
ข้อความ
2. ครูตั้งคำถามและสนทนาเกี่ยวกับเนื้อเรื่อง

สื่อการเรียนการสอน

1. เกมแข่งเสียงสัตว์ แบ่งนักเรียนออกเป็นกลุ่ม ๆ 4 กลุ่ม แล้วให้แต่ละ
กลุ่มมีชื่อสัตว์เป็น มา หมู งู ลิง
มาให้ร้องเสียง ฮี ฮี
หมูให้ร้องเสียง อูค อูค
งูให้ชูเสียง ฟู ฟู
ลิงให้ร้องเสียง เจียก เจียก

วิธีเล่น ให้นักเรียนแต่ละกลุ่มส่งเสียงสัตว์ของกลุ่มตนเอง และเรียก
กลุ่มอื่น ถ้าเรียกกลุ่มใดให้กลุ่มนั้นส่งเสียงสัตว์ของกลุ่มตนเอง แล้วเรียกกลุ่มอื่น
ต่อไป เช่น

กลุ่มลิง เรียกกลุ่มหมูก็จะส่งเสียงว่า เจียก เจียก อูค อูค
กลุ่มหมูจะเรียกต่อ อาจจะเป็น อูค อูค ฟู ฟู, ฟู ฟู เจียก เจียก, เจียก
เจียก ฮี ฮี หมุนเวียนกันไป กลุ่มไหนช้าและส่งเสียงไม่พร้อมเพรียงกัน ถือว่าแพ้
ผู้แพ้จะต้องทำกิจกรรมพิเศษ

2. แถบข้อความดังนี้
 - 2.1 กระทายนอยชอบเล่นซุกซน
 - 2.2 มันชอบหนีไปเที่ยว และไม่เชื่อฟังคำสั่งสอนของพ่อแม่
 - 2.3 ทำไมมาต้องกินหญ้า
 - 2.4 หญ้าอร่อย หญ้าเป็นอาหารของมัน
 - 2.5 เพราะฉันไม่สบาย
 - 2.6 ฉันไม่ได้กินอาหารมาหลายสัปดาห์แล้ว
 - 2.7 เข้ามาใกล้ใกล้ตัวฉันสิ
 - 2.8 ลิงอยู่บนต้นไม้ไต่ยีนู เหลื่อม เรียก
 - 2.9 ตั้งแต่ฉันมากระทายนอยไม่หนีไปเที่ยว
3. หัวสัตว์สำหรับเล่นบทบาทสมมติ
 - 3.1 หัวแม่กระทาย 1 หัว
 - 3.2 หัวพ่อกระทาย 1 หัว
 - 3.3 หัวลูกกระทาย 1 หัว
 - 3.4 หัวหมู 1 หัว
 - 3.5 หัวม้า 1 หัว
 - 3.6 หัวลิง 1 หัว
 - 3.7 หัวงูเหลื่อม 1 หัว

การประเมินผล

1. สังเกตจากการรวมกิจกรรม
2. สังเกตจากการสนทนาซักถาม

แผนการสอนโดยวิธีมุ่งประสบการณ์ทางภาษา
เรื่องกระทำน้อยกลับใจ

แผนการสอนที่ 3

จำนวน 6 คาบ

ความคิดรวบยอด

การรู้จักสังเกตและจดจำเหตุการณ์ต่าง ๆ เป็นประสบการณ์ที่นำมาเป็น
ประโยชน์ในการใช้ภาษาได้

จุดประสงค์เชิงพฤติกรรม

1. นักเรียนสามารถช่วยกันเล่านิทาน เรื่องกระทำน้อยกลับใจได้
2. นักเรียนสามารถอ่านประโยคจากเรื่องที่ครูเขียนได้

เนื้อหา

นิทานเรื่องกระทำน้อยกลับใจ

กิจกรรมการเรียนรู้

ขั้นนำ

1. ครูแจกบัตรภาพนิทานเรื่องกระทำน้อยกลับใจให้แก่ักเรียน แล้วให้นักเรียนคนที่ได้รับภาพออกมาเรียงลำดับภาพตามเหตุการณ์
2. ครูถามนักเรียนว่าใครต้องการจะเปลี่ยนลำดับภาพใหม่หรือไม่ ให้นักเรียนเสนอได้ เมื่อนักเรียนทุกคนพอใจภาพที่เรียงลำดับแล้ว ครูเก็บบัตรภาพนั้น โดยเรียงตามลำดับก่อนหลัง

ขั้นสอน

1. ครูนำบัตรภาพแรกให้นักเรียนดู แล้วให้นักเรียนช่วยกันเล่าเรื่อง

ตามภาพ

2. ครูเขียนเรื่องตามที่นักเรียนเล่าลงบนแผ่นกระดาษ
3. เมื่อครูเขียนจบประโยคใดแล้ว ให้นักเรียนอ่านข้อความที่เขียนพบพบ
พร้อม ๆ กัน บางตอนเว้นที่ว่างให้นักเรียนออกมาช่วยกันวาดภาพประกอบ
4. ครูเขียนเรื่องตามที่นักเรียนเล่าเป็นตอน ๆ จนจบเรื่อง

ขั้นสรุป

ให้นักเรียนอ่านพบพบเนื้อเรื่องตั้งแต่ต้นจนจบ พร้อมทั้งให้นักเรียนฝึกอ่าน
คำศัพท์ยาก ๆ ซ้ำ ครูจะปิดคำศัพท์บางคำให้นักเรียนทายคำ สลับไปพร้อมกับการอ่านด้วย

สื่อการเรียนการสอน

1. แผ่นภาพนิทานเรื่องกระทายน้อยกลับใจ
2. กระดาษขาวแผ่นใหญ่
3. ดินสอสี , สีเมจิก

การประเมินผล

1. สังเกตจากการช่วยกันเล่าเรื่อง
2. สังเกตจากการร่วมกิจกรรม

แผนการสอนโดยวิธีมุ่งประสบการณ์ทางภาษา
เรื่องกระทายน้อยกลับใจ

แผนการสอนที่ 4 - 5

จำนวน 6 คาบ

ความคิดรวบยอด

ความสามารถในการเขียนได้ทั้งจากเนื้อหาที่กำหนดให้ และจากความคิดสร้างสรรค์โดยอิสระของตนเอง

จุดประสงค์เชิงพฤติกรรม

1. นักเรียนสามารถลำดับคำให้เป็นประโยคตามเนื้อเรื่องได้
2. นักเรียนสามารถทำหนังสือประกอบภาพตามเนื้อเรื่องที่เรียนได้

เนื้อหา

นิทานเรื่องกระทายน้อยกลับใจ

กิจกรรมการเรียนรู้การสอน

ขั้นนำ

1. ครูให้นักเรียนอ่านเนื้อเรื่องบททวนจากแผนกระดานที่ครูเขียน
2. ครูแบ่งนักเรียนออกเป็นกลุ่มย่อย ๆ กลุ่มละ 2 - 4 คน จำนวน 10 กลุ่ม จัดให้นั่งรวมกันเป็นกลุ่ม ๆ

ขั้นสอน

1. ครูแจกบัตรคำตามเนื้อเรื่องนิทานเรื่องกระทายน้อยกลับใจ โดยครูจัดแบ่งบัตรคำเป็นชุด ๆ จำนวน 10 ชุด

2. ครูแจกบัตรภาพพร้อมกับบัตรคำที่จัด เป็นชุดให้นักเรียนนำไปช่วยกันจัดเรียงบัตรคำให้ได้อธิบายความตรงตามภาพที่ได้

3. เมื่อนักเรียนกลุ่มใดจัดบัตรคำเรียบร้อยแล้วให้บอกครู ครูตรวจความถูกต้อง แล้วแจกกระดาษวาดเขียนแผ่นใหญ่ให้กลุ่มละ 1 แผ่น ให้นักเรียนช่วยกันเขียนเรื่องตามบัตรคำที่เรียงไว้ และวาดภาพระบายสีประกอบเรื่อง เนื้อเรื่องนักเรียนสามารถเพิ่มเติมเองได้

ขั้นสรุป

ให้นักเรียนภายในกลุ่มช่วยกันตรวจความเรียบร้อยของผลงาน แล้วฝึกอ่านข้อความนั้นภายในกลุ่ม

สื่อการเรียนการสอน

1. บัตรภาพนิทานเรื่องกระต่ายน้อยกลับใจ
2. บัตรคำตามเนื้อเรื่องทั้งหมด
3. กระดาษวาดเขียนแผ่นใหญ่
4. คินสอสี

การประเมินผล

1. สังเกตจากการทำกิจกรรมกลุ่ม
2. พิจารณาจากผลงานที่เด็กทำ

แผนการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ทางภาษา
เรื่อง กระจายนัยกลับใจ

แผนการสอนที่ 6

จำนวน 3 คาบ

ความคิดรวบยอด

1. การรู้จักสิ่ง เกิดความคล้ายคลึงและความแตกต่างของตัวอักษร ช่วยให้ทักษะการเขียนพัฒนาขึ้น
2. การแจกลูกและสะกดคำ เป็นหลักการอ่านที่ช่วยให้การออกเสียงรูปคำได้ถูกต้อง แน่นอนยิ่งกว่าการจดจำเลียนแบบแต่อย่างเดียว

จุดประสงค์เชิงพฤติกรรม

1. นักเรียนสามารถบอกพยัญชนะต้น สระและตัวสะกดได้ถูกต้อง
2. นักเรียนสามารถประสมคำได้
3. นักเรียนสามารถบอกระดับเสียงของ คำได้

เนื้อหา

นิทานเรื่อง กระจายนัยกลับใจ

กิจกรรมการเรียนการสอน

ขั้นนำ

ครูให้นักเรียนดูคำศัพท์เพื่อทบทวน

ขั้นสอน

1. ครูให้นักเรียนดูบัตรคำ คำว่า รุกขณ หนี ไป เทียว เชื้อพัง คำสั่งสอน พ่อแม่ ของ กิน ได้ พบ ตอบ ตาม หน้า ม้า หลาย น้า สบาย แล้วจัดพวกของคำที่มีพยัญชนะต้น สระ หรือตัวสะกดเหมือนกัน

2. เมื่อนักเรียนจัดคำ เป็นพวกได้แล้ว กรุณามองว่าแต่ละพวกนั้นเหมือนกันอย่างไร
ครูให้นักเรียนอ่านคำแล้วสะกดแจกลูก
3. ครูให้นักเรียนฝึกผันเสียงคำให้ครบ 5 เสียง เช่น
 อุม อุม อุม อุม อุม
 แก แก แก แก แก
4. ครูให้นักเรียนฝึกเทียบเสียง เช่น คำว่า เพื่อ เป็นเสียงเดียวกับคำใด
มาก ร้อง ของ คำตอบคือ มาก ต่างก็เป็นเสียงโท
5. ให้นักเรียนฝึกผันเสียง และบอกว่คำเหล่านี้เป็นเสียงอะไร

1. เล่น	6. ทอบ
2. หวี	7. ใกล้เคียง
3. เทียว	8. อย่า
4. เดิน	9. เพราะ
5. พบ	10. พัง

ขั้นสรุป

1. ครูนำบัตรคำ อร่อย เรียก เตือน สัปดาห์ ชุกชน โดย ครูถามนักเรียน
เป็นรายบุคคลเกี่ยวกับพยัญชนะต้น สระ และตัวสะกด
2. ให้นักเรียนฝึกผันคำโดยครูเป็นผู้บอกคำศัพท์ให้

สื่อการเรียนการสอน

1. บัตรคำ คำว่า ชุกชน หวี ไป เทียว เชื้อพัง คำสั่งสอน พ่อ แม่ ของ
กิน ได้ ทอบ ถาม หน้่า ม้า หลาย ฆ่า สมาย หวี เดิน พบ ใกล้เคียง อย่า เพราะ พัง
2. บัตรคำศัพท์ในเรื่อง

การประเมินผล

1. สังเกตจากการสนทนาซักถาม
2. สังเกตจากการร่วมกิจกรรม

แผนการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ทางภาษา
เรื่องกระต่ายน้อยกลับใจ

แผนการสอนที่ 7

จำนวน 3 คาบ

ความคิดรวบยอด

ประสบการณ์ต่าง ๆ ช่วยเพิ่มพูนความรู้ และช่วยให้การใช้ภาษาดีขึ้น

จุดประสงค์เชิงพฤติกรรม

1. นักเรียนสามารถอ่านคำศัพท์ได้
2. นักเรียนสามารถเขียนสะกดคำได้
3. นักเรียนสามารถจัดคู่คำ หาคำตรงกันข้ามได้

เนื้อหา

นิทานเรื่องกระต่ายน้อยกลับใจ

กิจกรรมการเรียนรู้การสอน

ขั้นนำ

ครูแบ่งนักเรียนออกเป็น 6 กลุ่ม ๆ ละ 4 - 5 คน ครูให้นักเรียนนั่งเป็นกลุ่มวงกลม โดยครูอธิบายวิธีเล่นเกมจับคู่ เกมคำตรงข้าม และเกมโคมิโน

ขั้นสอน

1. ครูให้นักเรียนกลุ่ม 1 - 3 มานั่งรวมกลุ่ม เพื่อครูจะได้อธิบายวิธีการเล่นเกม ส่วนกลุ่ม 4 - 6 ครูจะให้ให้นักเรียนทำแบบฝึกหัดตอบคำถามจากเนื้อเรื่อง
2. เมื่อกลุ่ม 1 - 3 เข้าใจวิธีการเล่นเกมแล้ว ครูให้นักเรียนจับคู่เล่นเกม แล้วหมุนเวียนเล่นเกมสลับกันไป เมื่อเด็กได้เล่นเกมประมาณ 20 นาที ก็เปลี่ยนให้กลุ่ม 4 - 6 เล่นเกมและให้กลุ่ม 1 - 3 ทำแบบฝึกหัด

ขั้นสรุป

ครูทบทวนคำศัพท์ที่ใช้เล่นเกม แล้วให้ทำแบบฝึกหัด

สื่อการเรียนรู้การสอน

1. เกมจับคู่

อุปกรณ์ 1. บัตรคำ คำว่า งู เหลื่อม เลี้ยงสัตว์ อร่อย กินหญ้า

จำนวน 3 ชุด

2. จำนวนผู้เล่น 2 - 5 คน

วิธีเล่น ให้ผู้เล่นนั่งเป็นวงกลม แจกบัตรคำละละกันไปจนหมดจำนวนบัตร ให้ทุกคนคลี่บัตรไว้ในมือ ทุกคนตรวจดูว่าคำในมือมีคู่กันหรือไม่ ถ้ามีจับแยกไว้ต่างหาก คนเริ่มต้นเกมคือผู้แจกบัตรทั้งหมด จะเป็นผู้เริ่มจับบัตรในมือของคนที่นั่งทางซ้ายมือมา 1 ใบ ถ้าเลือกจับมาแล้วใครก็แยกไว้ต่างหาก คนที่ 2 ก็จับบัตรคำในมือของคนที่ 3 เวียนไปเรื่อย ๆ ใครจับบัตรคำได้ครบจำนวนบัตรที่ถือไว้ในมือเป็นผู้ชนะ

2. เกมหาคำตรงข้าม

อุปกรณ์ 1. บัตรคำ คำว่า โกล-โกล รัก-เกลียด สุข-ทุกข์ กิน-คาย คื้อ-เชื้อฟัง จำนวน 2 ชุด

2. จำนวนผู้เล่น 2 - 5 คน

วิธีเล่น 1. ครูให้นักเรียนดูบัตรคำที่เป็นคู่กันทั้งหมด

2. คว่ำบัตรคำลงที่พื้น แล้วให้สมาชิกในกลุ่มหมุนเวียนกัน

จับบัตรคนละ 2 ใบ ถ้าได้เป็นคำตรงข้ามกันก็เก็บไว้ ถ้าเปิดแล้วไม่ใช่คำตรงข้ามกันก็คว่ำไว้ตามเดิม ใครจับคู่ได้มากที่สุดเป็นผู้ชนะ

3. เกมโคมิโน

อุปกรณ์ 1. บัตรสี มีคำศัพท์อยู่หัวท้าย

2. จำนวนผู้เล่น 2 - 5 คน

วิธีเล่น 1. ให้แบ่งบัตรสีคนละเท่า ๆ กัน แล้วเปิดบัตรค่าเป็น
ตัวกลาง 1 บัตร

2. ใหญ่เล่นหมุนเวียนกันต่อบัตรค่า

สปีคาร์ท	สบาย	สบาย	เรือพัง	เรือพัง	
----------	------	------	---------	---------	--

3. ใครไม่มีบัตรค่าที่ตกลงได้ให้ผ่านไป เปลี่ยนให้คนต่อไป
ลงบัตร

4. ใครที่สามารถลงบัตรสีได้หมดก่อนเป็นผู้ชนะ

4. แบบฝึกหัด

การประเมินผล

- สังเกตจากการทำแบบฝึกหัด
- สังเกตจากการรวมกิจกรรม

แผนการสอนโดยวิธีปกติ
เรื่องลูกหมาหาเพื่อน

แผนการสอนที่ 1

จำนวน 3 คาบ

ความคิดรวบยอด

การรู้จักสังเกตความคล้ายคลึงและความแตกต่างของตัวอักษรช่วยให้ทักษะทางการเขียนพัฒนาขึ้น

การแจกลูกและสะกดคำ เป็นหลักการอ่านที่ช่วยให้การออกเสียงรูปคำได้ถูกต้องแน่นอนยิ่งกว่าจดจำเลียนแบบแต่อย่าง เดียว

จุดประสงค์เชิงพฤติกรรม

1. นักเรียนสามารถบอกความแตกต่างของตัวสะกดในคำได้
2. บอกความหมายของ คำได้
3. อ่านออกเสียงแจกลูกคำได้

เนื้อหา

นิทานเรื่องลูกหมาหาเพื่อน

คำศัพท์

ลูกหมา ลูกแมว ลูกไก่ แม่ไก่ หา เพื่อน เดินไป เดินมา เดินตาม
ใกล้

กิจกรรมการเรียนการสอน

ขั้นนำ

ครูให้นักเรียนร้องเพลงลูกหมาหาเพื่อน และทำท่าประกอบเพลง

ขั้นตอน

1. ครูถามนักเรียนในเนื้อเพลงนี้มีศัพท์อะไรบ้าง ครูชูบัตรภาพลูกหมา แม่ไก่ ลูกไก่ ลูกแมว พร้อมกับให้คู่บัตรคำประกอบภาพ
2. ให้นักเรียนอ่านออกเสียงบัตรคำตามครูทีละคำ และฝึกอ่านแจกลูก
3. ครูถามว่าในเนื้อเพลงมีศัพท์ตัวใดที่อยากมีเพื่อน พร้อมกันนี้ครูก็ชูบัตรคำคำว่า "เพื่อน" นักเรียนตอบคำถามครู
4. ครูเฉลยคำตอบโดยใช้บัตรคำ คำว่า ลูกหมา แล้วให้นักเรียนสะกดคำว่า ลูกหมา และคำว่า เพื่อน
5. ครูนำบัตรคำมาเรียงต่อเป็นประโยคว่า "ลูกหมาหาเพื่อน"
6. ครูชูภาพ แม่ไก่ แล้วถามว่า "แม่ไก่ทำอะไร" ครูให้นักเรียนคู่บัตรคำ คำว่า เดินไป เดินมา แล้วให้นักเรียนอ่านออกเสียง เดินไป เดินมา
7. ครูให้นักเรียนดูความแตกต่างคำว่า เดินไป เดินมา ให้นักเรียนสังเกตว่าแตกต่างกันตรงไหน แล้วให้นักเรียนสะกดคำว่า ไป มา
8. ครูถามอีกว่า "แล้วลูกไก่ทำท่าอย่างไร" นักเรียนตอบคำถาม ครูชูบัตรคำประกอบคำตอบว่า เดินตาม เดินไปไกล
9. ครูให้นักเรียนอ่านประโยคจากบัตรคำ "ลูกไก่เดินตาม"
10. นักเรียนอ่านประโยค

ขั้นสรุป

1. ให้นักเรียนลองแต่งประโยคปากเปล่าจากคำว่า ลูกหมา ลูกแมว ลูกไก่ แม่ไก่ หา เพื่อน เดินไป เดินมา เดินตาม เดินไปไกล
2. ครูให้นักเรียนคัดคำว่า ลูกหมา ลูกแมว ลูกไก่ แม่ไก่ หา เพื่อน เดินไป เดินมา เดินตาม เดินไปไกล
3. ให้นักเรียนทำแบบฝึกหัด

1.หาเพื่อน (ลูกหมา)
2. แม่ไก่เดิน (ไป)
3.เดินตาม (ลูกไก่)

สื่อการเรียนรู้การสอน

1. บัตรภาพ ลูกหมา ลูกแมว ลูกไก่ แม่ไก่
2. บัตรคำ ลูกหมา ลูกแมว ลูกไก่ แม่ไก่ หา เพื่อน เดินไป เดินมา
เดินตาม เดินไปไกล
3. เพลงลูกหมาหาเพื่อน
แม่ไก่ เดินไป
ลูกไก่ เดินตาม
ลูกหมาถาม ขอลเล่นด้วย
ไม่เอา ไม่เอา แม่ไก่ไล่ตี
ลูกหมาวิ่งหนี ไปหาลูกแมว

การประเมินผล

1. สังเกตจากการทำแบบฝึกหัด
2. สังเกตจากการร่วมกิจกรรม

แผนการสอนโดยวิธีปกติ
เรื่องลูกหมาหาเพื่อน

แผนการสอนที่ 2

จำนวน 3 คาบ

ความคิดรวบยอด

การรู้จักสิ่ง เกิดความคล้อยคลึง และความแตกต่าง ของตัวอักษรช่วยให้ทักษะ
ทางการเขียนพัฒนาขึ้น

การแจกลูกและสะกดคำ เป็นหลักการอ่านที่ช่วยให้การออกเสียงรูปคำได้
ถูกต้องแน่นอนยิ่งกว่าการจดจำ เขียนแบบแต่อย่างเดียว

จุดประสงค์เชิงพฤติกรรม

1. นักเรียนสามารถบอกพยัญชนะต้น สระ และตัวสะกดได้ถูกต้อง
2. นักเรียนสามารถประสมคำได้
3. นักเรียนสามารถบอกระดับเสียงของคำได้

เนื้อหา

นิทานเรื่องลูกหมาหาเพื่อน

คำศัพท์

เพื่อน ตาม ตาม เคน เชื่อ เล่น ไล่ ตี วิ่ง หวี จิก หมู หนู ไม้ ตั้ว มาก

กิจกรรมการเรียนการสอน

ชั้นนำ

ครูให้นักเรียนเล่นเกมแข่งเสียงสัตว์ และทบทวนคำศัพท์เดิม

ขั้นสอน

1. ครูให้นักเรียนดูบัตรคำ คำว่า เพื่อน ตาม ตาม เดิน เชื้อ เล่น ได้
สี วัง หนี จิก หมู หนู ให้นักเรียนอ่านและสะกดคำพร้อมกัน
2. ให้นักเรียนผันเสียงให้ครบ 5 เสียง เช่น
ไป ไป ไป ไป ไป
โก่ง โก่ง โก่ง โก่ง โก่ง
แล้วให้ฝึกเทียบเสียงคำ
3. ครูให้นักเรียนสังเกตคำ เพื่อน ตาม ตาม เดิน เชื้อ เล่น
ได้ สี วัง หนี จิก หมู หนู แล้วให้หาคำที่มีพยัญชนะต้น สระและตัวสะกด
เหมือนกัน พร้อมทั้งให้บอกเสียงของคำเหล่านั้นด้วย
4. ครูอธิบายให้นักเรียนเข้าใจเกี่ยวกับพยัญชนะต้น สระ และตัวสะกด

ขั้นสรุป

1. ครูนำบัตรคำ บ้าน มาก น้า จิก ขวน มัน ตามนักเรียน
เกี่ยวกับพยัญชนะต้น สระ และตัวสะกด
2. ให้นักเรียนผันคำว่า หนี เห็น ได้ จิก กัว สี บ้าน มาก วัง เล่น

สื่อการเรียนการสอน

1. เกมแข่งเสียงสัตว์
แบ่งนักเรียนออกเป็น 4 กลุ่ม ให้แต่ละกลุ่มมีชื่อเป็นสัตว์ต่าง ๆ คือ
ลูกหมา ลูกแมว แม่ไก่ ลูกไก่
ลูกหมา ไหฺรongsเสียง โส้ง โส้ง
ลูกแมว ไหฺรongsเพียง เหมียว เหมียว
แม่ไก่ ไหฺรongsเสียง กระตัก กระตัก
ลูกไก่ ไหฺรongsเสียง เจียบ เจียบ

ให้นักเรียนแต่ละกลุ่มส่งเสียงสัตว์ของกลุ่มตนเองและเรียกกลุ่มอื่น
ถ้าจะเรียกกลุ่มใดก็ให้ส่งเสียงสัตว์ของกลุ่มตัวเองแล้วส่งเสียงสัตว์ของกลุ่มอื่นต่อไป
เช่น

กลุ่มลูกหมาเรียกกลุ่มลูกแมวก็จะส่งเสียงว่า โส่ง โส่ง เหมียว เหมียว
กลุ่มลูกแมวก็จะตอบว่า เหมียว เหมียว เจี๊ยบ เจี๊ยบ หมุนเวียนกันไป กลุ่มไหนช้าหรือ
ส่งเสียงไม่พร้อมเพรียงกันถือว่าแพ้ ผู้แพ้จะต้องทำกิจกรรมพิเศษ

2. บัตรคำ ลูกหมา ลูกแมว ลูกไก่ แม่ไก่ เพื่อน ถ้าม ตาม เดิน เชื้อ
เล่น ไล่ คี วิ่ง หนี จิก หมู หนู ไม่ ทั่ว มาก บาน คาม ฆ่า จิก ชวน มัน

3. แบบฝึกหัด

การประเมินผล

1. สังเกตจากการร่วมกิจกรรม
2. สังเกตจากการทำแบบฝึกหัด

แผนการสอนโดยวิธีปกติ
เรื่องลูกหมาทาเพื่อน

แผนการสอนที่ 3

จำนวน 3 คาบ

ความคิดรวบยอด

การประสมคำได้ และการฝึกฝนทักษะทางภาษา ช่วยให้การเรียนรู้ภาษาดีขึ้น
การเรียนรู้คำใหม่เป็นการเพิ่มประมวลคำ ทำให้อ่านและใช้ภาษาดีขึ้น

จุดประสงค์เชิงพฤติกรรม

1. สามารถอ่านและสะกดคำได้ถูกต้อง
2. เรียงลำดับคำเป็นประโยคได้
3. สามารถแต่งประโยคจากคำได้

เนื้อหา

นิทานเรื่องลูกหมาทาเพื่อน

คำศัพท์

เห่า ตกใจ ตีใจ พอใจ ทำตัวโก่ง ช่วน กระโดด กัด ตะปบ ความสุข

กิจกรรมการเรียนการสอน

ชั้นนำ

ครูทบทวนคำว่า ลูกหมา ลูกแมว ลูกไก่ แม่ไก่ เพื่อน ตาม เดิน เล่น ได้
ตี วิ่ง หนี จิก าลา โดยให้นักเรียนอ่านพร้อมกัน

ขั้นสอน

1. ครูถามนักเรียนว่าอาการที่ลูกหมาส่งเสียงร้อง เรียกว่าอะไร (เห่า) ครูชูบัตรคำ คำว่า เห่า แล้วให้นักเรียนสะกคคำ
2. ครูถามต่อว่า ถ้าลูกหมาตีใจมันจะทำท่าอย่างไร (กระโดด) ครูให้นักเรียนชูบัตรคำ คำว่ากระโดด แล้วให้สะกคพร้อมกัน
3. ครูถามกิริยาของแมวว่า เวลาลูกแมวโกรธมันจะทำอาการอย่างไร (ทำตัวโก่ง ขวน กัด ตะปบ)
4. ครูให้ชูบัตรคำ คำว่า ทำตัวโก่ง ขวน กัด ตะปบ ให้อ่าน และสะกคคำ พร้อมทั้งให้ทำท่าทางตามกิริยานั้น ๆ
5. ครูให้ชูบัตรคำ คำว่า ตกใจ ตีใจ พอใจ แล้วฝึกอ่าน สะกคคำ พร้อมทั้งให้สังเกตภาพคน 3 คน แล้วให้นักเรียนจับคู่คำกับภาพ ครูให้คู่คำว่า ความสุข ให้สังเกตคำ ครูถามว่า ภาพคน 3 คนนี้ใครมีความสุข ครูนำคำว่า ตีใจ พอใจ มาเรียงหน้าคำว่า ความสุข
6. ให้แต่งประโยคจากคำว่า ตกใจ ตีใจ พอใจ ความสุข ด้วยปากเปล่า

ขั้นสรุป

ครูให้นักเรียนชูบัตรคำทั้งหมด อ่านสะกคคำ แล้วให้ทำแบบฝึกหัด

สื่อการเรียนการสอน

1. บัตรคำ คำว่า เห่า ตกใจ ตีใจ พอใจ ทำตัวโก่ง ขวน กัด ตะปบ กระโดด ความสุข
2. บัตรคำ คำว่า ลูกหมา ลูกแมว ลูกไก่ ไก่ เพื่อน ตาม ตาม เดิน เล่น ไล่ ตี วิ่ง หวี จิก

3. แบบฝึกหัด คัดคำศัพท์โดยเติมส่วนประกอบของคำให้สมบูรณ์

1. _กใจ

6. ขว_

2. ีใจ

7. กั_

3. พ_ใจ

8. ทะ_บ

4. ำ

9. กระโ_

5. ศัวโง

การประเมินผล

1. สังเกตจากการทำแบบฝึกหัด
2. สังเกตจากการร่วมกิจกรรม

แผนการสอนโดยวิธีปฎิบัติ
เรื่องลูกหมาหาเพื่อน

แผนการสอนที่ 4

จำนวน 3 คาบ

ความคิดรวบยอด

การเรียงลำดับเข้าเป็นประโยค เพื่อสื่อความหมายจะต้องถูกต้องตามลักษณะภาษาไทย

จุดประสงค์เชิงพฤติกรรม

1. นักเรียนสามารถอ่านและสะกดคำได้
2. แต่งประโยคจากคำได้

เนื้อหา

นิทานเรื่องลูกหมาหาเพื่อน

คำศัพท์

สนาม สนุกสนาน กัดัว เห็น ใกล้เคียง ต้องการ ผ่าดินหนึ่ง คาบ

กิจกรรมการเรียนการสอน

ขั้นนำ

ทบทวนอ่านคำศัพท์ที่เรียนแล้ว

ขั้นสอน

1. ครูให้นักเรียนดูบัตรภาพ สนาม สนุกสนาน กัดัว ผ่า คาบ
2. ครูถามว่าเป็นภาพอะไร

3. ครูให้นักเรียนดูบัตรคำ สนาม สนุกสนาน กลัว ผ่า คาย ฝึกให้นักเรียนอ่านออกเสียงพร้อมทั้งสะกดคำ และอธิบายความหมายอย่างง่าย ๆ
4. ครูให้นักเรียนออกมาจับคู่บัตรภาพกับคำ เมื่อนักเรียนจับคู่คำแล้ว ครูให้นักเรียนสังเกตที่คำว่า คำใดที่มีพยัญชนะต้นเหมือนกันให้นำมาวางคู่กัน
5. ครูให้นักเรียนฝึกเขียนคำนั้นในอากาศ
6. ครูชูบัตรคำคำว่า โกลด์ เห็น ต้องการ ฝึกหนึ่ง ให้นักเรียนอ่านออกเสียงตาม แล้วให้นักเรียนฝึกแต่งประโยคจากคำด้วยปากเปล่า

ขั้นสรุป

1. ครูชูบัตรคำให้นักเรียนอ่านเป็นกลุ่ม และเป็นรายบุคคล
2. ครูให้นักเรียนแต่งประโยคจากคำว่า สนาม สนุกสนาน กลัว ผ่า คาย โกลด์ เห็น ต้องการ ด้วยปากเปล่าเป็นรายบุคคล
3. ให้ทำแบบฝึกหัด

สื่อการเรียนการสอน

1. บัตรภาพ สนาม สนุกสนาน กลัว ผ่า คาย
2. บัตรคำ สนาม สนุกสนาน กลัว ผ่า คาย โกลด์ เห็น ต้องการ ฝึกหนึ่ง
3. แบบฝึกหัด

การประเมินผล

1. สังเกตจากการทำแบบฝึกหัด
2. สังเกตจากการร่วมกิจกรรม

แผนการสอนโดยวิธีปฏิบัติ
เรื่องลูกหมาทาเพื่อน

แผนการสอนที่ 5 - 6

จำนวน 6 คาบ

ความคิดรวบยอด

ภาพและคำบรรยายภาพช่วยสื่อและขยายความให้กว้างขวางยิ่งขึ้น

จุดประสงค์เชิงพฤติกรรม

1. นักเรียนสามารถอ่านเนื้อเรื่องลูกหมาทาเพื่อนได้
2. นักเรียนสามารถตอบคำถามตามเนื้อเรื่องได้

เนื้อหา

นิทานเรื่องลูกหมาทาเพื่อน

กิจกรรมการเรียนการสอน

ขั้นนำ

ครูทบทวนคำศัพท์

ขั้นสอน

1. ครูแจกหนังสือนิทานเรื่องลูกหมาทาเพื่อนให้คนละ 1 เล่ม
2. ให้นักเรียนอ่านเนื้อเรื่องที่ละคน ครูและนักเรียนช่วยกันอธิบาย

ความหมายของประโยคในเนื้อเรื่องนั้น พร้อมรูปภาพประกอบ

3. ครูให้นักเรียนทำท่าทางประกอบเนื้อเรื่องบางตอน
4. ให้นักเรียนได้แสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับเนื้อเรื่องนั้น ครูจะช่วยโดย

การตั้งคำถามนำ

ขั้นสรุป

1. ครูให้นักเรียนตอบคำถามตามเนื้อเรื่องปากเปล่า
2. ให้ทำแบบฝึกหัด

สื่อการเรียนการสอน

1. บัตรคำจากที่เรียนแล้ว
2. นิทานเรื่องลูกหมาหาเพื่อน

การประเมินผล

1. สังเกตจากการทำแบบฝึกหัด
2. สังเกตจากการร่วมกิจกรรม

แผนการสอนโดยวิธีปกติ
เรื่องลูกหมาหาเพื่อน

แผนการสอนที่ 7

จำนวน 3 คาบ

ความคิดรวบยอด

ประสบการณ์ต่าง ๆ ช่วยเพิ่มพูนความรู้ และช่วยให้การใช้ภาษาดีขึ้น

จุดประสงค์เชิงพฤติกรรม

1. นักเรียนสามารถอ่านคำศัพท์ได้
2. นักเรียนสามารถเขียนสะกดคำได้
3. นักเรียนสามารถจับคู่คำ หากคำตรงข้ามได้

เนื้อหา

นิทานเรื่องลูกหมาหาเพื่อน

กิจกรรมการเรียนรู้การสอน

ขั้นนำ

ครูแบ่งนักเรียนออกเป็น 6 กลุ่ม ๆ ละ 4 - 5 คน ครูให้นักเรียนนั่งเป็นกลุ่มวงกลม โดยครูอธิบายวิธีเล่น เกมจับคู่ เกมคำตรงข้าม และเกมโดมิโน

ขั้นสอน

1. ครูให้นักเรียนกลุ่ม 1 - 3 มานั่งรวมกลุ่ม เพื่อครูจะได้อธิบายวิธีการเล่นเกม ส่วนกลุ่ม 4 - 6 ครูจะให้นักเรียนทำแบบฝึกหัดตอบคำถามจากเนื้อเรื่อง
2. เมื่อกลุ่ม 1 - 3 เข้าใจวิธีการเล่นเกมแล้ว ครูให้นักเรียนจับคู่เล่นเกม แล้วหมุนเวียนเกมสลับกันไป เมื่อเด็กได้เล่นเกมประมาณ 20 นาที ก็เปลี่ยนให้กลุ่ม 4 - 6 เล่นเกม และให้กลุ่ม 1 - 3 ทำแบบฝึกหัด

ขั้นสรุป

ครูพบทวนคำศัพท์ที่ใช้เล่นเกม และให้ทำแบบฝึกหัด

สื่อการเรียนการสอน

1. เกมจับคู่

อุปกรณ์ 1. บัตรคำ คำว่า วิ่ง เล่น สนุกสนาน เพื่อน กลัว จำนวน 3 ชุด

2. จำนวนผู้เล่น 2 - 5 คน

วิธีเล่น ให้คว่ำบัตรคำทุกคำที่พื้น แล้วให้นักเรียนผลัดกันเปิดบัตรคำทีละคำ ใครเปิดได้คู่คำใดก็ให้เก็บคู่นั้นเป็นของตน ใครได้มากที่สุดเป็นผู้ชนะ เมื่อเปิดได้บัตรคำใดแล้วให้อ่านออกเสียงคำนั้นด้วย

2. เกม คำตรงกันข้าม

อุปกรณ์ 1. บัตรคำ คำว่า ไล่-หนี เรียน-เล่น จับ-ปล่อย อยู่-หาย กลัว-กล้า จำนวน 2 ชุด

2. จำนวนผู้เล่น 2 - 5 คน

วิธีเล่น 1. ครูให้นักเรียนดูบัตรคำทั้งหมดว่าคำใดคู่กับคำใด

2. ให้นักเรียนนั่งเป็นวงกลม แจกบัตรคำคละกันไปจนหมด

ให้ทุกคนคีบบัตรไว้ในมือ ทุกคนตรวจดูว่า คำในมือมีคำตรงข้ามกันหรือไม่ ถ้ามีให้แยกไว้ต่างหาก คนที่ 1 จับบัตรคำในมือของคนี่ 2 ถ้าจับมาแล้วได้เป็นคู่ก็แยกไว้ต่างหาก คนที่ 2 จับบัตรในมือของคนี่ 3 เรียงไปเรื่อย ๆ ใครจับบัตรคำได้คู่กันมากที่สุดเป็นผู้ชนะ หรือใครจับคูบัตรคำในมือได้หมดก่อนเป็นผู้ชนะ

3. เกม โคมินิ

อุปกรณ์ 1. บัตรสี มีคำศัพท์อยู่หัวท้าย

2. จำนวนผู้เล่น 2 - 5 คน

วิธีเล่น 1. ให้แบ่งบัตรสีคนละเท่า ๆ กัน แล้วเปิดบัตรค่าเป็นตัวกลาง

1 บัตร

2. ให้ผู้เล่นในกลุ่มหมุนเวียนกันต่อบัตรค่า

สนาม	สนุกสนาม	สนุกสนาม	ต้องการ	ต้องการ
------	----------	----------	---------	---------

3. ใครไม่มีบัตรค่าที่ต่อได้ไหนไป เปลี่ยนให้คนต่อไป

ลงบัตร

4. ใครที่สามารถลงบัตรสีได้หมดก่อน เป็นผู้ชนะ

4. แบบฝึกหัด

การประเมินผล

1. สังเกตจากการทำแบบฝึกหัด
2. สังเกตจากการร่วมกิจกรรม

แผนการสอนโดยวิธีปกติ
เรื่องกระทายน้อยกตัญญู

แผนการสอนที่ 1

จำนวน 3 คาบ

ความคิดรวบยอด

การรู้จักสังเกตุความคล้ายคลึงและความแตกต่างของตัวอักษรช่วยให้ทักษะ
การเขียนพัฒนาขึ้น

การแจกลูกและสะกดคำ เป็นหลักการอ่านที่ช่วยให้การออกเสียงรูปคำได้ถูกต้อง
แน่นอนกว่าจกจำ เขียนแบบแต่อย่างเดียว

จุดประสงค์เชิงพฤติกรรม

1. นักเรียนสามารถบอกความแตกต่างของตัวสะกดในคำได้
2. บอกความหมายของคำได้

เนื้อหา

นิทานเรื่องกระทายน้อยกตัญญู

คำศัพท์

กระทายน้อย งูเห่า ล้อม ม้า หมู ดิง ขอบ อาหาร หนู รำ ถ้วย เบ็ด ไม้

กิจกรรมการเรียนการสอน

ขั้นนำ

ครูให้นักเรียนร้องเพลงกระทายกับแมลง พร้อมทั้งทำท่าประกอบ

ขั้นสอน

1. ครูให้นักเรียนดูบัตรภาพ กระจ่าย แล้วถามว่าเป็นภาพของตัวอะไร
เมื่อนักเรียนตอบแล้ว ครูชูบัตรคำ คำว่า กระจ่ายน้อย ครูอธิบายว่ากระจ่ายตัวนี้เป็น
กระจ่ายตัวเล็ก ๆ จึงให้ชื่อว่า กระจ่ายน้อย
2. ครูให้ดูบัตรภาพ งูเห่า ลีลาม ม้า หมู ลิง ครูถามนักเรียนว่าเป็นตัวอะไรบ้าง
เมื่อนักเรียนตอบ ครูให้ดูบัตรคำของภาพนั้น แล้วให้นักเรียนอ่านออกเสียงตาม และอ่าน
แจกลูกของคำนั้น
3. ครูให้ดูบัตรคำ คำว่า อาหาร ชอบ และอ่านสะกดคำ ครูถามนักเรียนว่า
อะไรบ้างที่เป็นอาหาร ครูอธิบายว่าอาหารของกระจ่ายและม้า คือ หญ้า อาหารของหมู
คือ รำ อาหารของลิง คือ กล้วย อาหารของงูเห่า ลีลามคือ กระจ่าย เบ็ด ไก่ ฯลฯ
ครูให้นักเรียนดูบัตรคำตามไปด้วย พร้อมทั้งอ่านสะกดคำและแจกลูก และให้แต่งเป็น
ประโยค เช่น ม้าชอบกินหญ้า หมูชอบกินรำ ฯลฯ

ขั้นสรุป

1. ครูทบทวนให้นักเรียนอ่านบัตรคำและแต่งประโยคจากคำนั้น
2. ให้นักเรียนทำแบบฝึกหัด
 1. กระจ่ายและม้าชอบกิน ... (หญ้า)
 2. หมูชอบกิน ... (รำ)
 3. ลิงชอบกิน ... (กล้วย)
 4. งูเห่า ลีลามชอบกิน ... (กระจ่าย เบ็ด ไก่)

สื่อการเรียนการสอน

1. บัตรภาพ กระจ่าย งูเห่า ลีลาม ม้า หมู ลิง
2. บัตรคำ กระจ่ายน้อย งูเห่า ลีลาม ม้า หมู ลิง หญ้า รำ กล้วย เบ็ด
ไก่ ชอบ

3. เพลงกระต่ายกับแมลง

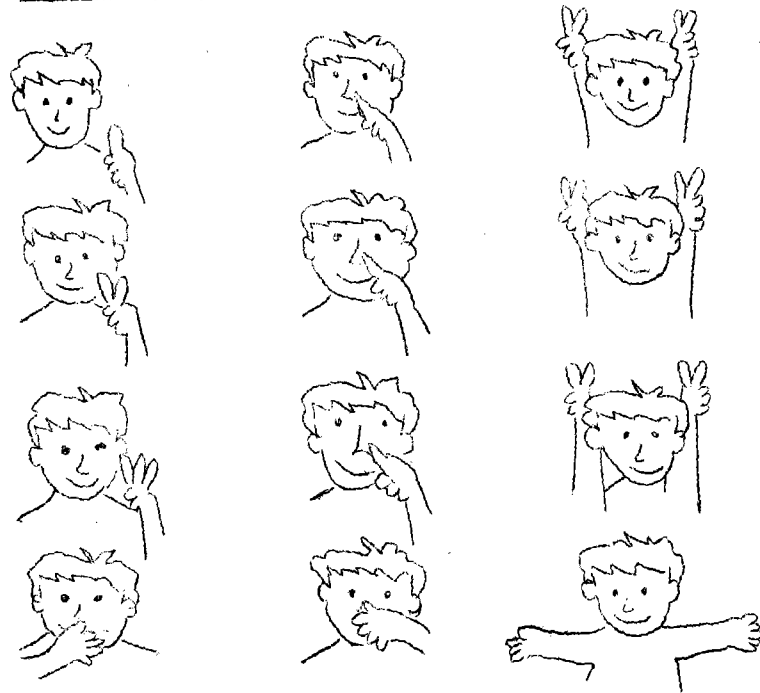
มีแมลงตัวหนึ่ง เกาะอยู่บนจมูกกระต่าย

มีแมลงตัวหนึ่ง เกาะอยู่บนจมูกกระต่าย

เป็นแมลงสามตัว เกาะอยู่บนจมูกกระต่าย

มันจึงกัด มันจึงกัด แมลงจึงบินหนีไป

ท่าทางประกอบ

การประเมินผล

1. สังเกตจากการท่าแบบฝึกหัด
2. สังเกตจากการร่วมกิจกรรม

แผนการสอนโดยวิธีปกติ
เรื่องกระทายน้อยกตบใจ

แผนการสอนที่ 2

จำนวน 3 คาบ

ความคิดรวบยอด

การรู้จักสิ่ง เกิดความคล้ายคลึงและความแตกต่างของตัวอักษรช่วยให้ทักษะ
การเขียนพัฒนาขึ้น

การแจกลูกและสะกดคำ เป็นหลักการอ่านที่ช่วยให้การออกเสียงรูปคำได้
ถูกต้องแน่นอนยิ่งกว่าจจจำ เปลี่ยนแบบแต่อย่างเดียว

จุดประสงค์เชิงพฤติกรรม

1. นักเรียนสามารถบอกพยัญชนะต้น สระ และตัวสะกดได้ถูกต้อง
2. นักเรียนสามารถประสมคำได้
3. นักเรียนสามารถบอกระดับเสียงของคำได้

เนื้อหา

นิทานเรื่องกระทายน้อยกตบใจ

คำศัพท์

ซุกซน หนี ไป เทียว เชื้อเพลิง คำสั่งสอน พ่อ แม่ ของ กิน ได้ พบ ตอบ ถาม
หมา ม้า หอย ผ้า สบาย

กิจกรรมการเรียนการสอน

ขั้นนำ

ครูให้นักเรียนเล่นเกมต่อรูปกระทายเพื่อทบทวนคำศัพท์ที่เรียนแล้ว

ขั้นสอน

1. ครูให้นักเรียนดูบัตรคำ คำว่า ชุกชน หนี ไป เที้ยว เชื้อพัง คำสั่งสอน พ่อ แม่ ของ กิน ได้ พบ คอบ ถาม หล้า ม้า หลาย ฆ่า สบาย ให้นักเรียนอ่านและสะกดคำพร้อมกัน

2. ให้นักเรียนฝึกผันเสียงให้ครบ 5 เสียง เช่น

อุม อุม อุม อุม อุม
แก แก แก แก แก

แล้วให้ฝึกเทียบเสียงคำ

3. ครูให้นักเรียนสังเกตคำ ชุกชน หนี ไป เที้ยว เชื้อพัง คำสั่งสอน พ่อ แม่ ของ กิน ได้ พบ คอบ ถาม หล้า ม้า หลาย ฆ่า สบาย แล้วหาคำที่มีพยัญชนะต้น สระ และตัวสะกดเหมือนกัน พร้อมทั้งใ้บอกเสียงของคำเหล่านั้นด้วย

4. ครูอธิบายให้นักเรียนเข้าใจเกี่ยวกับพยัญชนะต้น สระ และตัวสะกด

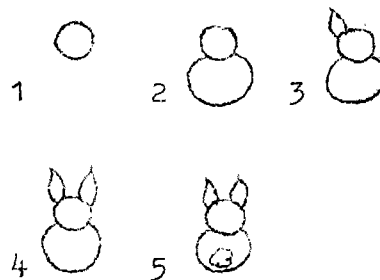
ขั้นสรุป

1. ครูทบทวนเกี่ยวกับพยัญชนะต้น สระ และตัวสะกด กับนักเรียนเป็นรายบุคคล
2. ให้นักเรียนผันคำว่า เล่น หนี เที้ยว เดิน พบ คอบ ไกล อยา เพราะ พัง

สื่อการเรียนการสอน

1. เกมต่อรูปกระต่าย

อุปกรณ์ 1. ภาพกระต่ายนั่งหันหลัง

2. คินสอสี

วิธีเล่น ให้นักเรียนออกมาแข่งกันเขียนคำศัพท์ที่เรียนไปแล้ว คือคำว่า ลูกหมา ลูกแมว ลูกไก่ แม่ไก่ หา เพื่อน เดินไป เดินมา เดินตาม ถ้าใครเขียนถูกและเขียนเสร็จก่อนก็ให้ตอรูปกระต่ายให้เหมือนตัวอย่าง ฝ่ายใดตอได้เหมือนก่อนเป็นผู้ชนะ

2. บัตรคำ คำว่า เล่น ชุกรชน หนี ไป เที้ยว เชื้อฟัง คำสั่งสอน พ่อ แม่ ของ กิน ได้ พบ คอบ ถาม

การประเมินผล

1. สังเกตจากการรวมกิจกรรม
2. สังเกตจากการทำแบบฝึกหัด

2. ครูอธิบายว่า สองคำนี้เหมือนกันที่พยัญชนะตัวท้ายซึ่ง เรียกว่าตัวสะกด
3. ครูให้นักเรียนลองนึกคำศัพท์ที่มี ย เป็นตัวสะกด เช่น กระจ่างน้อย
โดย อร่อย
4. ครูให้นักเรียนดูคำว่า หลาย มีพยัญชนะตัวแรกเป็น ห หีบ ให้นักเรียน
ลองคิดคำที่มีพยัญชนะตัวแรกเป็น ห หีบ เช่น หญา หมี หมู
5. ให้นักเรียนดูคำว่า เรียบ เร็บ ประสมด้วย สระเอี้ย ให้นักเรียนคิดคำ
ที่มีสระเอี้ยคนละ 1 คำ เช่น เที้ยว เสียง ฯลฯ
6. ให้ดูคำว่า สัปดาห์ ต้นไม้ ใกล้เคียง เคื่อน
7. ให้เขียนคำเหล่านี้ในอากาศ ครูยกตัวอย่างประโยค อธิบายคำ

ขั้นสรุป

1. ให้นักเรียนตอบคำถาม อธิบายความหมายของคำศัพท์
2. ทำแบบฝึกหัด

สื่อการเรียนการสอน

1. คำศัพท์ คำว่า สมาย หลาย สัปดาห์ ใกล้เคียง เคื่อน
2. แบบฝึกหัด

ให้เติมส่วนประกอบของคำให้สมบูรณ์

1. _บาย	6. _กล
2. ส_คาห์	7. เร็_
3. _นไม้	8. _องให้
4. ห_าย	9. _รอย
5. เ็_	

การประเมินผล

1. สังเกตจากการทำแบบฝึกหัด
2. สังเกตจากการรวมกิจกรรม

แผนการสอนโดยวิธีปกติ
เรื่องกระต่ายน้อยกสับใจ

แผนการสอนที่ 4

จำนวน 3 คาบ

ความคิดรวบยอด

การเรียงคำเข้าประโยคเพื่อสื่อความหมายจะต้องให้ถูกต้องตามลักษณะของภาษาไทย

จุดประสงค์เชิงพฤติกรรม

1. สามารถเรียงลำดับคำในประโยคได้
2. สามารถแต่งประโยคจากคำได้

เนื้อหา

นิทานเรื่องกระต่ายน้อยกสับใจ

คำศัพท์

กระต่ายน้อย งูเห่า ลม มา ไม่ ชอบ หนู เล่น ชุกชน หนี ไป เทียว เชื้อพัง
คำสั่งสอน พ่อ แม่ ของ กิน สบาย หลาย สับคำ

กิจกรรมการเรียนการสอน

ขั้นนำ

ครูให้นักเรียนอ่านบทพจนานุกรมคำศัพท์

ขั้นสอน

1. ครูนำคำศัพท์ที่พบทวนให้ แล้วให้นักเรียนฝึกเรียงคำให้เป็นประโยค เช่น
 ชอบ กิน มา ภูเขา = มาชอบกินภูเขา
 หนี ชอบ กระจายน้อย เทียว ไม้ = กระจายน้อยชอบหนีไปเที่ยว
 ไม้ งูเหลือม หลาย สบาย มา สัปดาห์ = งูเหลือมไม้สบายมาหลายสัปดาห์
 ฯลฯ

2. ครูให้นักเรียนนำคำศัพท์ที่พบทวนไปแล้วมาแต่งให้เป็นประโยค
3. ให้นักเรียนอ่านประโยคที่เพื่อน ๆ แต่งพร้อมกันจากบนกระดาน

ขั้นสรุป

ให้นักเรียนทำแบบฝึกหัดโดยเติมคำลงในประโยคที่หายไป

สื่อการเรียนรู้การสอน

1. บัตรคำ กระจายน้อย งูเหลือม มา ไม้ ภูเขา ชอบ เล่น ชุกชุน หนี ไป
 เทียว เชื้อฟัง คำสั่งสอน พ่อ แม่ ของ กิน สบาย หลาย สัปดาห์
2. แบบฝึกหัด

การประเมินผล

1. สังเกตจากการทำแบบฝึกหัด
2. สังเกตจากการร่วมกิจกรรม

แผนการสอนโดยวิธีปฏิบัติ
เรื่องกระต่ายน้อยกตัญญู

แผนการสอนที่ 5 - 6

จำนวน 6 คาบ

ความคิดรวบยอด

ภาพและคำบรรยายภาพช่วยสื่อและขยายความให้กว้างขวางยิ่งขึ้น

จุดประสงค์เชิงพฤติกรรม

1. นักเรียนสามารถอ่านเนื้อเรื่องกระต่ายน้อยกตัญญูได้
2. นักเรียนสามารถตอบคำถามตามเนื้อเรื่องได้

เนื้อหา

นิทานเรื่องกระต่ายน้อยกตัญญู

กิจกรรมการเรียนรู้การสอน

ขั้นนำ

ครูพบทวนคำศัพท์

ขั้นสอน

1. ครูแจกหนังสือนิทานเรื่องกระต่ายน้อยกตัญญูให้นักเรียนคนละ 1 เล่ม
2. ให้นักเรียนอ่านเนื้อเรื่องที่ละคน ครูและนักเรียนช่วยกันอธิบายความหมายของประโยคในเนื้อเรื่องนั้น พร้อมคุณภาพประกอบ
3. ครูให้นักเรียนทำท่าประกอบเนื้อเรื่องบางตอน
4. ให้นักเรียนได้แสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับเนื้อเรื่องนั้น โดยครูช่วยตั้ง

คำถามนำ

ขั้นสรุป

1. ครูให้นักเรียนตอบคำถามตามเนื้อเรื่องปากเปล่า
2. ให้ทำแบบฝึกหัด

สื่อการเรียนการสอน

1. บัตรคำจากที่เรียนแล้ว
2. นิทานเรื่องกระต่ายน้อยขี้ขลาดใจ
3. แบบฝึกหัด

การประเมินผล

1. สังเกตจากการทำแบบฝึกหัด
2. สังเกตจากการร่วมกิจกรรม

แผนการสอนโดยวิธีปกติ
เรื่องกระต่ายน้อยกลับใจ

แผนการสอนที่ 7

จำนวน 3 คาบ

ความคิดรวบยอด

ประสบการณ์ต่าง ๆ ช่วยเพิ่มพูนความรู้ และช่วยให้การใช้ภาษาดีขึ้น

จุดประสงค์เชิงพฤติกรรม

1. นักเรียนสามารถอ่านคำศัพท์ได้
2. นักเรียนสามารถเขียนสะกดคำได้
3. นักเรียนสามารถจัดคู่คำและหาคำตรงกันข้ามได้

เนื้อหา

นิทานเรื่องกระต่ายน้อยกลับใจ

กิจกรรมการเรียนการสอน

ขั้นนำ

ครูแบ่งนักเรียนออกเป็น 6 กลุ่ม ๆ ละ 4 - 5 คน ครูให้นักเรียนนั่งเป็น
กลุ่มวงกลม โดยครูอธิบายวิธีเล่นเกมจับคู่ เกมคำตรงข้าม และเกมโคมิโน

ขั้นสอน

1. ครูให้นักเรียนกลุ่ม 1 - 3 มานั่งรวมกลุ่ม เพื่อครูจะได้อธิบายวิธี
การเล่นเกม ส่วนกลุ่ม 4 - 6 ครูจะให้ให้นักเรียนทำแบบฝึกหัดตอบคำถามจากเนื้อเรื่อง

3. เกมโคมิโบ

อุปกรณ์ 1. บัตรสี มีคำศัพท์ที่อยู่หัวท้าย

2. จำนวนผู้เล่น 2 - 5 คน

วิธีเล่น 1. ให้แบ่งบัตรสีคนละเท่า ๆ กัน แล้วเปิดบัตรคำเป็น

ตัวกลาง 1 บัตร

2. ให้อาจารย์หมุนเวียนกันต่อบัตรคำ

เชื้อเพลิง	สัปดาห์	สัปดาห์	สบาย	สบาย
------------	---------	---------	------	------

3. ใครไม่มีบัตรคำที่ต่อลงได้ให้ผ่านไป เบลี่ยนให้คนต่อไป

ลงบัตร

4. ใครที่สามารถลงบัตรสีได้หมดก่อนเป็นผู้ชนะ

4. แบบฝึกหัด

การประเมินผล

1. สังเกตจากการทำแบบฝึกหัด

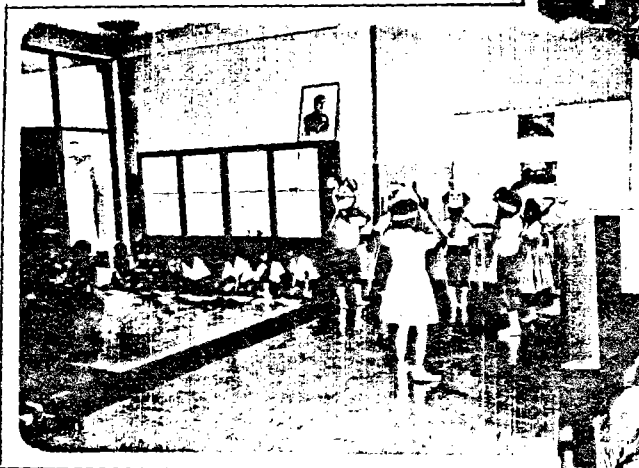
2. สังเกตจากการรวมกิจกรรม

ขั้นตอนการสอนอ่าน โดยวิธีมุ่งประสบการณ์ทางภาษา

ขั้นที่ 1

ครูอ่านเนื้อเรื่องให้นักเรียนฟัง และอธิบายความหมายด้วยคำพูด
ง่ายๆ พร้อมทั้งให้รูปภาพประกอบ ครูสนทนาซักถามเกี่ยวกับเนื้อเรื่องจนนักเรียนเข้าใจ
ศัพท์บางคำครูอาจจะอธิบายความหมายโดยรูปภาพประกอบ จากนั้นครูแจกบัตรภาพให้
นักเรียนออกมาเรียงลำดับภาพตามเนื้อเรื่อง

ชั้นที่ 2 ครูแบ่งนักเรียนออกเป็น 2 กลุ่ม ให้สลับกันทำกิจกรรมโดย
กลุ่มหนึ่งแสดงบทบาทสมมุติ อีกกลุ่มหนึ่งจะเป็นผู้อ่านเนื้อเรื่องประกอบการแสดง

ขั้นที่ 3 นักเรียนช่วยกันเล่าเรื่องตามเนื้อเรื่องที่ครอ่านให้ฟัง โดย
เปลี่ยนแปลงไปตามความต้องการของกลุ่ม แล้วครูเขียนเนื้อเรื่องตามที่นักเรียนเล่า
ลงบนกระดาษแผ่นใหญ่ บางครั้งอาจจะให้นักเรียนลองออกมาเขียนเอง หรือให้ออก
มาวาดภาพประกอบเรื่อง

ขั้นที่ 4 นักเรียนแบ่งกลุ่มเพื่อเตรียมทำหนังสือเล่มใหญ่ ก่อนลงมือทำครูจะให้ให้นักเรียนฝึกเรียงลำดับคำให้เป็นประโยคที่ไต่ใจความตรงกับภาพที่ให้ แล้วครูแจกกระดาษวาดเขียนเล่มใหญ่ให้กลุ่มละ 1 แผ่น เพื่อเขียนข้อความและวาดภาพประกอบตามเนื้อเรื่องที่ช่วยกันเขียน

ชั้นที่ 5 นักเรียนแบ่งกลุ่มเพื่อเล่นเกมเกี่ยวกับคำศัพท์ คือ ให้อ่านคำศัพท์
 จากหนังสือเล่มใหญ่ที่นักเรียนช่วยกันทำ เกมโคมิโน เกมหาคำตรงกันข้าม เกมจับ
 คู่คำ เป็นคน เกมเหล่านี้จะหมุนเวียนกันเล่น

อุปกรณ์การสอนเรื่องลูกหมาตาเพื่อน

หนังสือนิทาน

ลูกหมาตาเพื่อน

แผนภาพ

ลูกหมาตาเพื่อน

หัวสัตว์สำหรับเล่นบทบาทสมมติ

ลูกหมาตาเพื่อน

ภาพประกอบคำ

ลูกหมาตาเพื่อน

บัตรคำเนื้อเรื่อง

ลูกหมาตาเพื่อน

เพลงลูกหมาตาเพื่อน

แม่ไก่เดินไป ลูกไก่เดินตาม
 ลูกหมามาตาม ขอเล่นด้วย
 ไม่เอา ไม่เอา แม่ไก่ได้ใจ
 ลูกหมาจึงหนี ไปหาลูกแมว

เพลงประกอบเรื่อง

อุปกรณ์การสอนเรื่องกระต่ายน้อยกลับใจ

หนังสือนิทาน

กระต่ายน้อยกลับใจ

แผนภาพ

กระต่ายน้อยกลับใจ

หัวสีคว่ำสำหรับเล่นบทบาทสมมติ

กระต่ายน้อยกลับใจ

ภาพประกอบคำ

กระต่ายน้อยกลับใจ

บัตรคำเนื้อเรื่อง

กำลังสอน, เสียใจ, ฉัน, ชอบ, สบาย, ขาดใจ, เกาะ, หนี, สืบหา, แล้ว, ใจ, กระต่ายน้อยกลับใจ

เพลงกระต่ายกับแครอท

มีแครอทตัวหนึ่งเกาะอยู่บนแครอท
มีแครอทตัวหนึ่งเกาะอยู่บนแครอท
เป็นแครอทสามตัวเกาะอยู่บนแครอท
มันจึงปัด มันจึงปัด แครอทจึงหนีหนีไป

เพลงประกอบเรื่อง

ภาคผนวก ข

คุณภาพของเครื่องมือ

คุณภาพของเครื่องมือเป็นรายข้อและทั้งหมดของแบบทดสอบ
วัดผลสัมฤทธิ์ทางการอ่าน

ตาราง 5 ค่าความยากง่าย (P) และค่าอำนาจจำแนก (r) ของแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการอ่านชุดที่ 1 เรื่องหนูนิดเด็กดี จำนวน 40 ข้อ

ข้อที่	P	r	ข้อที่	P	r
1	.78	.29	21	.28	.22
2	.69	.70	22	.46	.27
3	.80	.16	23	.37	.59
4	.68	.62	24	.78	.59
5	.75	.78	25	.33	.32
6	.78	.59	26	.78	.21
7	.43	.67	27	.78	.47
8	.79	.31	28	.80	.16
9	.28	.05	29	.77	.49
10	.73	.13	30	.75	.28
11	.76	.62	31	.58	.49
12	.64	.32	32	.70	.48
13	.54	.19	33	.75	.28
14	.80	.28	34	.79	.57
15	.79	.31	35	.33	.08
16	.38	.12	36	.76	.62
17	.37	.09	37	.46	.48
18	.80	.16	38	.35	.12
19	.80	.28	39	.52	.44
20	.80	.28	40	.58	.49

ตาราง 6 ค่าความยากง่าย (P) และค่าอำนาจจำแนก (r) ของแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการอ่านชุดที่ 2 เรื่องกระต่ายน้อยของพิมพ์ จำนวน 40 ข้อ

ข้อที่	P	r	ข้อที่	P	r
1	.78	.30	21	.69	.58
2	.45	.61	22	.78	.59
3	.80	.26	23	.75	.64
4	.36	.76	24	.58	.41
5	.80	.38	25	.62	.50
6	.78	.21	26	.41	.56
7	.52	.58	27	.79	.41
8	.77	.76	28	.62	.34
9	.34	.45	29	.78	.29
10	.67	.25	30	.70	.46
11	.76	.62	31	.52	.51
12	.67	.24	32	.79	.42
13	.79	.41	33	.76	.62
14	.78	.29	34	.73	.66
15	.72	.12	35	.55	.75
16	.78	.29	36	.50	.26
17	.35	.56	37	.24	.05
18	.67	.17	38	.40	.39
19	.78	.59	39	.52	.51
20	.67	.24	40	.42	.34

การหาความเชื่อมั่นของแบบทดสอบ ไซสุทร คุเคอร์ ริชาร์ดสัน (KR - 20) ปรากฏว่า แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการอ่านชุดที่ 1 เรื่อง หนูนิคเค็กก็ มีความเชื่อมั่น .74 มีวิธีคิดดังนี้

$$\begin{aligned}
 \text{คำนวณค่า } s_t^2 &= \frac{N \sum X^2 - (\sum X)^2}{N^2} \\
 &= \frac{(53 \times 42133) - (1471)^2}{53^2} \\
 &= \frac{2233049 - 2163841}{2809} \\
 &= 24.64
 \end{aligned}$$

$$\begin{aligned}
 r_{tt} &= \frac{n}{n-1} \left\{ 1 - \frac{\sum pq}{s_t^2} \right\} \\
 &= \frac{53}{53-1} \left\{ 1 - \frac{6.54}{24.64} \right\} \\
 &= .74
 \end{aligned}$$

แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการอ่านชุดที่ 1 มีค่าความเชื่อมั่น .74

การหาความเชื่อมั่นของแบบทดสอบ ไซสุตร คูเคอร์ ริชาร์ดสัน (KR - 20)
ปรากฏว่า แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการอ่านชุดที่ 2 เรื่องกระต่ายน้อยของพิมพ์ มีความ
เชื่อมั่น .70 มีวิธีการคิดดังนี้

$$\begin{aligned}
 \text{คำนวณค่า } s_t^2 &= \frac{N \sum x^2 - (\sum x)^2}{N^2} \\
 &= \frac{(53 \times 47782) - (1574)^2}{53^2} \\
 &= \frac{2532446 - 2477476}{2809} \\
 &= 19.57
 \end{aligned}$$

หาค่าความเชื่อมั่นจากสูตร

$$\begin{aligned}
 r_{tt} &= \frac{n}{n-1} \left\{ 1 - \frac{\sum pq}{s_t^2} \right\} \\
 &= \frac{53}{53-1} \left\{ 1 - \frac{6.15}{19.57} \right\} \\
 &= 1.02 \times 0.69 \\
 &= .70
 \end{aligned}$$

แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการอ่านชุดที่ 2 มีค่าความเชื่อมั่น .70

ภาคผนวก ค

แบบทดสอบ

วัดผลสัมฤทธิ์ทางการอ่านและความคงทนในการจำ

แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการอ่าน และกลอน ๓๐ บทในบทเจ้า

ให้นักเรียนอ่านเนื้อเรื่องต่อไปนี้ให้เข้าใจ ครูให้เวลาอ่าน 5 นาที
เมื่อนักเรียนอ่านจบครูจะเก็บแผ่นเนื้อเรื่อง

เรื่องหนูนิดเด็กดี

ในวันหยุดสุดสัปดาห์ พ่อจะพาหนูนิดไปเที่ยว หนูนิดได้ไปเที่ยวหลายแห่ง
เขาชอบเที่ยวมากที่สุด แม่จะทำอาหารให้หนูนิดกิน อาหารที่แม่ทำอร่อย หนูนิดชอบ
อาหารที่แม่ทำ แต่เขาไม่ชอบทำอาหาร หนูนิดจะตื่นแต่เช้าทุกวัน เขาชอบไปโรงเรียน
เพราะที่โรงเรียนมีเพื่อนมาก พ่อแม่รักและต้องการให้หนูนิดเป็นเด็กดี หนูนิดก็รักพ่อ
และแม่มาก หนูนิดจึงไม่เล่นทุกชน ไม่คือ เพราะเชื่อฟังคำสั่งสอนของพ่อแม่ หนูนิดจะ
มีความสุขเมื่อได้ฟังพ่อแม่เล่านิทาน และเขาก็ชอบอ่านนิทานด้วย

ชื่อ.....ชั้น ป. 1/.....เลขที่.....

แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการอ่าน

เรื่องหนูนิดแก้กตัญญู

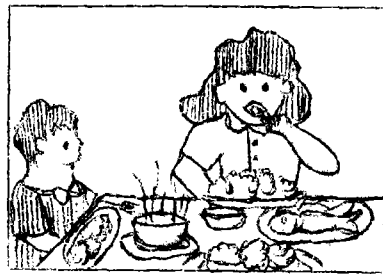
ก. ให้เขียนตามคำบอก

1. _____
2. _____
3. _____
4. _____
5. _____
6. _____
7. _____
8. _____

ข. ให้ใส่เลข 1 2 3 และ 4 ลำดับภาพตามเนื้อเรื่องที่อ่าน

9.

ค. ให้ \times พิมพ์ข้อที่ถูกต้องที่สุด

ตัวอย่าง พ่อแม่ของหนูนึกมีลูกกี่คน

ก. 1 คน

ข. 2 คน

ค. 3 คน

10. ข้อใดที่เป็นสถานที่เที่ยว

ก. ตลาด

ข. สวนสัตว์

ค. โรงเรียน

11. หนูนึกตื่นแต่เช้าทุกวันแสดงว่าหนูนึกเป็นคนอย่างไร

ก. คนมีระเบียบ

ข. คนแข็งแรง

ค. คนขยัน

12. พ่อแม่มีหน้าที่สำคัญที่สุดต่อลูกอย่างไร

ก. หาเงินมาเลี้ยงลูก

ข. สั่งสอนให้ลูกเป็นคนดี

ค. เล่านิทานและทำอาหารให้ลูกกิน

13. วันหยุดสุดสัปดาห์คือวันใด

ก. วันเสาร์

ข. วันอาทิตย์

ค. วันเสาร์และวันอาทิตย์

14. สิ่งใดที่หนูนึกไม่ชอบทำ

ก. ทำอาหาร

ข. ไปโรงเรียน

ค. อ่านนิทาน

ง. ให้ ✕ ทั้คำที่ตรงกับภาพที่กำหนด

ตัวอย่าง

		ทำอาหาร	เมื่ออาหาร	กินอาหาร
15.		ถือ	อุ้ม	จับ
16.		ตื่นแต่เช้า	จะเข้านอน	ออกกำลัง
17.		ครูอ่านนิทาน	ครูให้สมุด	เด็กต้องการสมุด
18.		ไปเที่ยว	ไปโรงเรียน	ไปหาเพื่อน
19.		กล้า	สนุก	ซุกซน

จ. ให้ ✕ ทับคำตรงกันข้ามกับคำที่กำหนด

ตัวอย่าง

	พูด	ฟัง	ถาม	ตอบ
20.	รัก	โกรธ	เกลียด	เบื่อ
21.	หาย	หนี	อยู่	เห็น
22.	เชื่อฟัง	เกร	ซุกซน	ถือ
23.	เล่น	เที่ยว	เรียน	นอน
24.	สุข	สนุก	สบาย	ทุกข์
25.	ก็ใจ	เสียใจ	พอใจ	ตกใจ

ฉ. ให้ ✕ ทับคำที่มีพยัญชนะต้นเหมือนกับคำที่กำหนดให้

ตัวอย่าง

	ใน		นิค		บิค		คิก
26.	เฝ้า		หลาย		เฝม		กลัว
27.	เค็ก		ค็อ		บิค		สุค
28.	เข้า		ชวน		เขน		เข้า

ช. ให้ ✕ ทับคำที่มีสระเหมือนกับคำที่กำหนดให้

ตัวอย่าง

	พอ		ขอบ		อาน		เชื้อ
29.	ตั้ง		กลัว		คว		วัน
30.	เพื่อน		เที่ยว		เห็น		เชื้อ
31.	ค็อ		สอน		คึน		เพื่อ

๒. ให้ × ทับคำที่มีตัวสะกดเหมือนกับคำที่กำหนดให้

ตัวอย่าง

	กัณ	กัณ	กัณ	โกด
32.	แคว	วัก	เหี้ยว	แหง
33.	อาหาร	ตองการ	คิก	รับ
34.	กัณ	นิก	สอน	หญ

๓. ให้ × ทับคำที่มีระดับเสียงเหมือนกับคำที่กำหนดให้

ตัวอย่าง

	ไป	แม่	ท่า	ของ
35.	หญ	หลาย	เลน	คื้อ
36.	ชาย	สาย	อยู่	ฟัง
37.	น้อย	เพราะ	ให้	แก้ก

๗. ให้ ✕ ทับคำที่มีระดับเสียงเหมือนกับคำที่กำหนดให้

ตัวอย่าง

	ของ	มอง	สอง	จง
38.	จัก	ลัก	วัค	กัก
39.	กลัว	คว	หวั	คว
40.	เพราะ	เงาะ	เลาะ	เกาะ

แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการอ่าน

ให้นักเรียนอ่านเนื้อเรื่องต่อไปนี้ให้เข้าใจ ครูให้เวลาอ่าน 5 นาที เมื่อ
นักเรียนอ่านจบครูจะเก็บแผ่นเนื้อเรื่อง

เรื่องกระต่ายน้อยของพิม

พิมเป็นเด็กผู้หญิงคนหนึ่ง พิมชอบเลี้ยงสัตว์ พิมเลี้ยงกระต่าย และหมูไว้
กระต่ายและหมูเป็นเพื่อนของพิม มันชอบเดินตามพิม พิมหาหญ้าให้กระต่ายกิน พิมเทรำ
ให้หมูกิน หมูชอบกินรำ และข้าว มันกินอย่างอร่อย หมูชอบวิ่งไล่กระต่ายเล่น มันรู้สึก
สนุกสนาน

วันหนึ่งพ่อและแม่บอกพิมว่า "งูเห่าจะมากินกระต่าย พิมตกใจถามแม่ว่า
"ทำไมงูเห่าจะมากินกระต่ายคะ" แม่บอกว่า "เพราะกระต่ายเป็นอาหารของงูเห่า
นะซิ" พิมกลัวงูเห่าจะมากินกระต่าย พิมจึงอุ้มกระต่ายไว้ใกล้ ๆ ตัว

วันต่อมาพ่ोजับงูเห่ามาได้ พิมดีใจที่กระต่ายไม่ต้องเป็นอาหารของงูเห่า
ตั้งแต่นั้นมาทุกคนก็มีความสุข

ชื่อ.....ชั้น ป. 1/.....เลขที่.....

แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการอ่าน

เรื่องกระต่ายน้อยของพิน

ก. ให้เขียนตามคำบอก

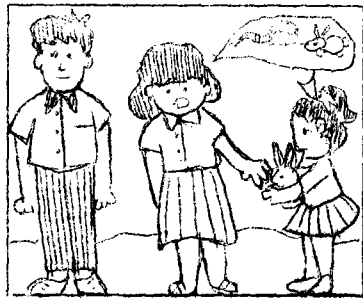
1. _____
2. _____
3. _____
4. _____
5. _____
6. _____
7. _____
8. _____

ข. ให้ใส่เลข 1 2 3 และ 4 ลำดับภาพตามเนื้อเรื่องที่อ่าน

9.

ค. ให้ ✕ ทับหัวข้อที่ถูกต้องที่สุด

ตัวอย่าง พืชมเลี้ยงสัตว์ชนิดใด

ก. กระจ่าง

ข. งูเห่า

ค. หญ้า

10. อาหารที่หมูชอบคืออะไร

ก. หญ้ากับข้าว

ข. ข้าวกับรำ

ค. รำกับหญ้า

11. ทำไมหมูจึงชอบอาหารที่กิน

ก. เพราะกินได้ง่าย

ข. เพราะหมูกำลังหิว

ค. เพราะอาหารอร่อย

12. ทำไมกระจ่างจึงมาอยู่ใกล้ ๆ พืช

ก. เพราะกระจ่างอยากให้พืชมรกมันมาก ๆ

ข. เพราะพืชมจะป้องกันไม่ให้งูเห่ามากินกระจ่าง

ค. เพราะกระจ่างกลัวงูเห่าจะมาตามทีพืชมออก

13. ทำไมทุกคนจึงมีความสุข

ก. เพราะพอจับงูเห่าได้

ข. เพราะกระจ่างไม่ถูกงูเห่ากิน

ค. เพราะพอจับงูเห่าได้และกระจ่างไม่ถูกงูเห่ากิน

14. ถ้างูเห่ามากินกระจ่าง พืชมจะรู้สึกอย่างไร

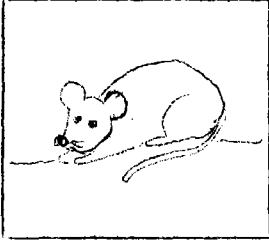
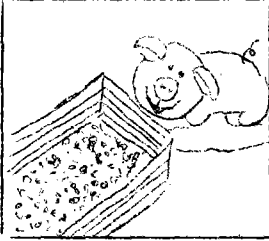
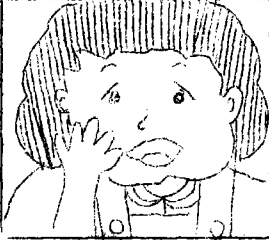
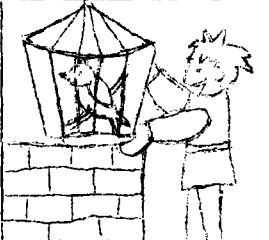
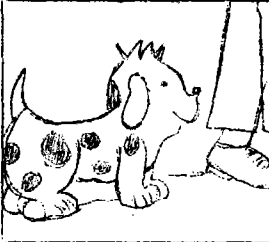

ก. โกรธ

ข. ตกใจ

ค. เสียใจ

ง. ให้ × ทับคำที่ตรงกับภาพ

ตัวอย่าง

		ห ม	หน ม	หม ม
15.		ร่า	ถั ว	แม่ ง
16.		เกลียด	โกรธ	ตกใจ
17.		ให้	ยั น	เลี้ยง
18.		วิ่งตาม	เดินตาม	คลานตาม
19.		สบาย	สนิท	สนุก

จ. ให้ ✕ คำที่ตรงกันข้ามกับคำที่กำหนดให้
ตัวอย่าง

	วิ่ง	นอน	เดิน	กระโดด
20.	ไล	แพ	ตาม	หนี
21.	ถาม	ฟัง	ตอบ	บอก
22.	ใกล้	ไป	ห่าง	ไกล
23.	จับ	ปล่อย	ถือ	กำ
24.	กิน	กลืน	คาย	คาบ
25.	กลัว	สู้	กล้า	เกรง

ฉ. ให้ ✕ ทั้คำที่มีพยัญชนะต้นเหมือนกับคำที่กำหนดให้

ตัวอย่าง

	มา	ตาม	ทิม	มัน
26.	หญิง	หมู	หญิง	ใหญ่
27.	ได	เล่น	กลัว	ไกล
28.	อูม	ชอบ	อาหาร	พอ

ช. ให้ ✕ ทั้คำที่มีสระเหมือนกับคำที่กำหนดให้

ตัวอย่าง

	ท่า	ใจ	จำ	เอา
29.	บอก	เพื่อน	เลี้ยง	ต้อง
30.	สัตว์	ตัว	จัก	กลัว
31.	เป็น	เก่ง	เค็ก	เท

ช. ให้ ✕ ทับคำที่มีตัวสะกดเหมือนกับคำที่กำหนดให้

ตัวอย่าง

	นั้น	ใน	เดิน	นอก
32.	รู ^๓ ลึก	บอก	กระ ^๓ ต่าย	กิน
33.	งู ^๓ เห ^๓ ลิ ^๓ อม	เพื่อน	เพื่อน	เพิ่ม
34.	จึง	จาม	โก ^๓ ง	งาม

ฉ. ให้ ✕ ทับคำที่ระดับเสียงเหมือนกับคำที่กำหนดให้

ตัวอย่าง

	มา	จับ	ชอบ	เท
35.	พั่ง	นั้น	จับ	มัน
36.	หา	และ	รำ	ถาม
37.	อุม	ตอง	รัก	กับ

ญ. ให้ ✕ ทับคำที่มีระดับเสียงเหมือนกับคำที่กำหนดให้

ตัวอย่าง

	แม่	แต่	แก่	แน่
38.	เมื่อ	เผื่อ	เบื้อ	เพื่อ
39.	มาก	จาก	ลาก	ตาก
40.	คือ	ชื่อ	ถือ	ชื่อ

การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการอ่าน และความคงทนในการจำของนักเรียน
ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ที่เรียนโดยวิธีมุ่งประสบการณ์ทางภาษากับวิธีปกติ

บทคัดย่อ
ของ
นันทรัตน์ ชื่นชนม์

เสนอต่อมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร
เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาคามหลักสูตร
ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต
กุมภาพันธ์ 2531

การศึกษานี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการอ่านและความ
คงทนในการจำของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ที่ได้รับการสอนด้วยวิธีมุ่งประสบการณ์
ทางภาษากับวิธีปกติ

กลุ่มตัวอย่าง เป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา
2530 ของโรงเรียนประถมสาธิต มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร
กลุ่มตัวอย่างนี้ได้มาโดยการสุ่มอย่างง่าย จำนวน 50 คน แบ่งออกเป็นกลุ่มทดลอง
25 คน และกลุ่มควบคุม 25 คน ดำเนินการทดลองโดยใช้แบบแผนการวิจัยแบบ
Randomized Control-Group Pretest-Posttest Design กลุ่มทดลองได้รับ
การสอนโดยวิธีมุ่งประสบการณ์ทางภาษา กลุ่มควบคุมได้รับการสอนวิธีปกติ ใช้เวลา
ในการเรียนกลุ่มละ 10 คาบ คาบละ 50 นาที โดยใช้เนื้อหาเดียวกันในการทดลอง
เครื่องมือที่ใช้ในการทดลอง คือ แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการอ่าน ซึ่ง
แบ่งเป็น 2 ชุด ๆ ละ 40 ข้อ คำนวณหาค่าความเชื่อมั่นเกี่ยวกับผลสัมฤทธิ์ทางการอ่าน
.74 และ .70 ตามลำดับ สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล คือ ANCOVA และหาความ
คงทนในการจำใช้ t-test แบบ Independent

ผลการทดลองพบว่า

1. ผลสัมฤทธิ์ทางการอ่านของนักเรียนที่เรียนโดยวิธีมุ่งประสบการณ์ทาง
ภาษากับเรียนโดยวิธีปกติ มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05
2. ความคงทนในการจำของนักเรียนที่เรียนโดยวิธีมุ่งประสบการณ์ทาง
ภาษากับวิธีปกติ มีความแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

A COMPARISON OF PRATHOM SUKSA I STUDENTS' THAI READING ACHIEVEMENT
AND MEMORIZING RETENTION THROUGH CONCENTRATED
LANGUAGE ENCOUNTER TEACHING METHOD AND
THROUGH THE TRADITIONAL METHOD

AN ABSTRACT

BY

NANTARAT CHUENCHON

Presented in partial fulfillment of the requirements
for the Master of Educational degree
at Srinakharinwirot University

February 1988

The purpose of this study was to compare the achievement and memorizing retention of Prathom Suksa 1 students' Thai reading through Concentrated Language Encounter Teaching Method and through the Traditional Method.

The sample of this study was Prathom Suksa 1 students of Primary Demonstration school Srinakharinwirot University Prasarnmitr, during the first semester of the 1987 academic year. Fifty students were selected by random sampling and assigned into the experimental and control groups with twenty-five students in each. Randomized Control-Group Pretest-Posttest Design was used in the study. The experimental group was taught by the Concentrated Language Encounter Teaching Method; whereas the Traditional Method was used in the control group. The study time for each group lasted 10 periods of teaching with fifty minutes in each. The same contents in both groups were controlled.

The reading achievement tests consisted of 2 sets of 40 items with reliability of .74 and .70 respectively. ANCOVA and t-test were statistically used to analyze the data.

The results revealed that :

1. There was a significant difference between students' reading achievement using the Concentrated Language Encounter Teaching Method and the Traditional Method at the .05 level.
2. There was no significant difference between the students' memorizing retention using the Concentraed Language Encounter Teaching Method and the Traditional Method.